

ONS LAND PANORAMA

6 JULI 1939 — No. 27

LOSSE NUMMERS 15 CENT

**TOERISME-
EN
VACANTIE-
NUMMER**

Zie in dit nummer onze artikelen over toerisme in binnen- en buitenland

Kampeeren

DE MEEST SPORTIEVE VORM VAN TOERISME

Als de groote vakantie in zicht is, houdt de jeugd inspectie over tentlijnen, slaapzakken, primusbranders, grondzeilen en alles wat er meer bijhoort: er gaat weer gekampeerd worden! En niet alleen de jongeren zien verlangend uit naar den kamptijd, ook tal van ouderen zijn enthousiaste voorstanders geworden van dezen sportieven vorm van toerisme, waarvoor ons mooie land zoovele mogelijkheden biedt. Overal in den lande, aan het strand, in de bosschen, op de heide, ziet men in de zomermaanden de tenten der kampeeters. Elk jaar worden het er meer en dat is geen wonder, want kampeeren is gezond, sportief, romantisch en goedkoop!

Nu Panorama een nummer grootendeels wijdt aan het toerisme, beginnen we met een artikel over een zomertoerisme bij uitstek: het kampeeren. Wij gingen ons licht eens opsteken bij den A.N.W.B., den toeristenbond, die, dit jaar voor 't eerst, een kampeerlidmaatschap invoerde, een onzer medewerkers ging mede met den journalisten-kampeertrein, waarmede de directie der Ned. Spoorwegen 't kampeeren per trein propageerde, en een ander trok naar Engeland, waar te Clacton on Sea een modelkamp werd ingericht ten behoeve van toeristen, die in 'n kamp hun comfort niet willen missen.

Kampeeren begint populair te worden in ons land

Vroeger waren 't alleen de soldaten, die in „den” kamp van Zeist en andere legerplaatsen hun tenten opstelden, later kwam de padvinderij, maar thans trekken duizenden toeristen er in de zomermaanden met hun tenten op uit, enkelingen met „sheltertje” en groepen met huttenten, enkeldaks- en dubbeldakstenten. Onder de jeugdige kampeeters is vooral 't trekkamp geliefd, een kampeertocht, waarbij

Bij een kamp hoort een fijn kampvuur! Maar wie in bosch en heide kampeert, moet met vuur de grootste voorzichtigheid betrachten.

Wat is er heerlijker dan zoo'n kampdag in de vrije natuur?

de tent, aan het einde van iederen dag, steeds in een nieuwe omgeving wordt opgeslagen. Men kan de kampeeters ontmoeten te voet, op de fiets, in kano's, in auto's. Op allerlei mogelijke manieren kan gekampeerd worden. Wie het heel „echt” wil doen, neemt Indiaansche vuurwrijvers mee in plaats van lucifers en bereidt z'n maaltje boven 'n open vuurtje. Wie daarentegen ook in z'n kamp over comfort wil beschikken, stuurt 'n heelen keukeninventaris vooruit.

„Alles zelf doen!” is de leus van den waren kampeeter. En dan blijkt vaak dat 'n stadsmensch in de vrije natuur tot de ontdekking komt, dat hij nog heel wat te leeren heeft. 't Kan gebeuren dat 'n onhandig kampeeter z'n tent zoo opslaat, dat, bij de eerste nachtelijke regenbui, 'n alleszins sensationele vlucht voor dreigende overstrooming 't gevolg is. Er kunnen allerlei insecten komen, die 't de kampbevolking erg lastig maken. Is de tent niet goed gespannen, dan kan 'n windvlaag ons voor uiterst ingewikkelde problemen stellen. En wie wel eens in den vroegen morgen voor z'n tentje met behulp van 'n spiritusbrandertje „ham and eggs” heeft probeeren te bakken, weet dat er, zelfs met zoo'n eenvoudig gerecht, véél gebeuren kan!

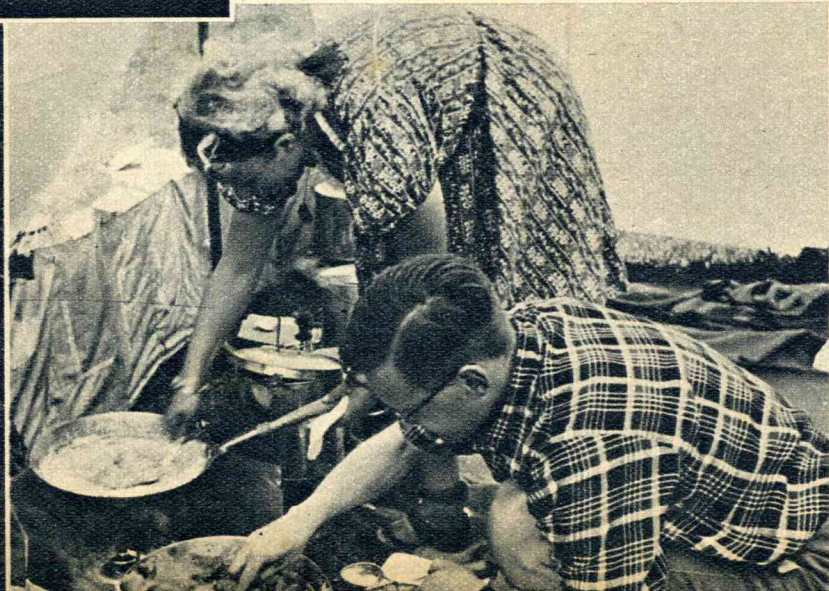
Maar als men zich eenmaal de noodige routine heeft eigen gemaakt en gaandeweg 'n volleerd kampeeter wordt, in staat het hoofd te bieden aan alle moeilijkheden van de „jungle”, dan keert men steeds terug tot dezen prachtige vorm van toerisme: kampeeren.

KAMPEEREN MET DEN A.N.W.B.

De A.N.W.B., de toeristenbond, die reeds zooveel voor reislievend Nederland deed, komt dit jaar met een nieuwigheid: het kampeeterslidmaatschap. Voortaan kan men niet alleen wandelen, fietsen, autorijden en varen, maar ook kampeeren met den A.N.W.B.

Een echte kampeeter zorgt zelf voor z'n maaltijd.

Natuurlijk verscheen er in de bekende serie reisgidsen thans ook een bondsuitgave „Kampeersplaatsen in Nederland” met 'n schat van gegevens over ligging der terreinen, voorwaarden, enz. In dit boekje vindt men 'n uitvoerige lijst van kampeersplaatsen, kamphuizen, zomerhuizen en vakantiehuizen. Ook de kampeeters, die er met hun booten op uittrekken, en het z.g. „caravanning”, 't kampeeren per auto met aanhangwagen, 'n toerisme waarvoor de belangstelling in

ons land steeds groeit, werden niet vergeten.

Gaandeweg wordt 't kampeeren niet meer uitsluitend aan de jeugd overgelaten, maar trekken de ouders er gezamenlijk met hun spruiten op uit om de genoegens van 't kampeeren te smaken. Ten behoeve van dit kampeeren in familieverband houdt de A.N.W.B. toezicht op 'n aantal kampeercentra, gelegen in alle mooie oorden van ons land. Zoo is er het kampeerterrein „Coldenhove” bij Eerbeek, „Saxenheim” bij Vierhouten met 'n oppervlakte van zestig bunder, „Klein Canada” bij Beekbergen, „De Rimboe” bij Hoenderlo, „Junne” bij Ommen, „Hartenbeek” bij Ubbergen en vele andere.

Om als bondskampeercentrum te worden aangemerkt, moet het terrein aan allerlei eischen voldoen. Het moet gelegen zijn op drogen grond, er moet goed drinkwater zijn, levensmiddelen moeten gemakkelijk kunnen worden aangevoerd, terwijl de kampbevolking tevens de beschikking moet hebben over telefoon en brievenbus. Een verbandtrommel mag niet ontbreken en medische hulp moet onmiddellijk ter beschikking zijn.

Toegang tot deze centra wordt alleen gegeven aan houders van een kampeerkaart of daarmee gelijkgestelden. Zooals men weet stelt een aantal gemeentebesturen den eisch, dat kampeersers in 't bezit zijn van 'n dergelijke kaart, die verstrekt wordt door de Nederlandsche Kampeerkaartencentrale, schriftelijk aan te vragen Leidschegracht 44, Amsterdam (C.). Deze kaarten worden slechts verstrekt, nadat een onderzoek is ingesteld naar den aanvrager, zooals dit trouwens ook 't geval is bij het verstrekken der A.N.W.B.-wandelbewijzen.

Uitgereikt worden *persoonskaarten* (f 0.50 per jaar), waarbij moet worden opgemerkt, dat aanvragen voor kampeersers, jonger dan zestien jaar, ondertekend moeten worden door ouders of voogden, *gezinskaarten* (f 0.60 per jaar), *leiderskaarten* (f 1.50 per jaar), die slechts worden uitgereikt aan meerderjarigen en gelden voor groepen van maximaal twintig jongeren, niet ouder dan twintig jaar, en *vereenigingskaarten* (f 2.50 per jaar) voor het kampeeren in vereenigingsverband onder door de vereeniging erkende leiding.

'n Goed kampeerder ontmoet meestal weinig zwaarigheden, maar 't spreekt vanzelf, dat geen landeigenaar gesteld is op bezoekers, die zijn eigendommen vernielen. Daarom heeft hij 't recht de kaarten van zich misdragende kampeersers op te vragen en van 'n aantekening te voorzien, die, indien 't feit ernstig is, aanleiding kan zijn, dat de kaart niet verlengd wordt. 't Spreekt echter vanzelf, dat kampeerend Nederland zorgt, dat zulke gevallen slechts heel zelden zullen voorkomen!

KAMPEEREN MET DE N.S.

En dan is er dit jaar nog 'n tweede nieuwigheid op kampeergebied: kampeeren per trein. Een trein die 'n rollend bivak vormt en de kampeersers naar vele mooie oorden van ons land brengt.

We hebben den eersten tocht meegemaakt en wat met 'n alleszins gemêleerd gezelschap journalisten — waarbij ettelijke heeren-met-buikjes — een succes werd, zal zeker 'n attractie beteekenen voor 't jeugdig publiek waarvoor deze reizen bedoeld zijn.

Het werd een echte kampeertocht met 'n laaiend kampvuur, schoone liederen, gemeenschappelijk aardappels-jassen en 'n voetbalwedstrijd op de Mooker hei, waarbij de Nederlandsche pers tot opmerkelijke staaltjes zomervoetbal in staat bleek. En omdat er ook nog 'n paar „echte” kampeersers van de partij waren, zooals de heer en mevrouw Denig en de padvinderleider Ton Koot, liep alles op rolletjes en werd deze journalisten-kampeereis, zooals prof. ir. Goudriaan

Ochtendtoilet op het station te Meerssen tijdens de eerste reis van den kampeertrein.

Waschdag in 't meisjes-kamp.

Aardappels-jassen behoort tot de dagelijks terugkerende werkjes van den kampeerder.

in zijn inleiding zei, de eerste van vele geslaagde reizen, die wel dra zullen volgen.

De kampeertreinen, die in den vacantielijd ons land zullen doorkruisen, bestaan uit ten minste vier goederenwagens (6 D III's zooals de spoor-menschen ze noemen), getrokken door 'n locomotor. Ook rijdt er 'n speciale wagon mee, waarin de fietsen en kampeerbenodigdheden worden vervoerd.

Aan elken kampeertocht moeten minstens tweeëndertig jongens of meisjes (de leeftijdsgrens is 19 jaar) deelnemen, terwijl op elke acht deelnemers twee geleiders de reis mogen meemaken. De wagens bieden elk plaats aan acht kampeersers en twee geleiders, zijn voldoende geventileerd en hebben 'n noodrem. Als de trein rijdt, gaan de

Zoo slaapt men in de kampeerwagens van de Ned. Spoorwegen.

schuifdeuren „op den koehaak”, zoodat er geen gevaar bij is. In elken wagon zijn bossen stroo aanwezig, waarmee de kampeersers hun stroozakken en kussens kunnen vullen. Deze zakken en kussensloopen kunnen voor den duur van de reis van de N.S. gehuurd worden.

Er zijn tien standaardreizen geprojecteerd, waaruit de kampeersers een keus kunnen doen. Er is een kampeertocht van Oisterwijk via Gilze-Rijen, Bergen op Zoom en Goes naar Vlissingen; in het noorden gaat een reis van Meppel over Assen, Rolde, Groningen en het Friesche watersportcentrum Grouw naar Irnsum; een derde reis gaat van Harderwijk naar Raalte; er is een kampeertocht Ede-Oosterbeek-Mook met als eindpunt 't landelijke Meerssen in het Geuldal; per kampeertrein kan men 'n tocht maken van Delft via Scheveningen, Vogelenzang, Alkmaar en Den Helder naar Castricum en zoo zijn er nog meer mogelijkheden.

Deze kampeertreinen rijden als regel 's morgens in de vroege en 's avonds tusschen 9 en 11 uur. De nacht wordt op de stroozakken in de wagens doorgebracht en den geheelen dag blijven de wagens ter beschikking om tochten in de omgeving te maken.

De reizen duren een week en de kosten bedragen f 36 per wagon, dat is dus f 3.60 per persoon. In dit bedrag is tevens begrepen 'n vrij vervoer voor elken deelnemer van de plaats van inwoning naar het beginpunt der kampeerreis en later van het eindstation naar huis terug. 't Sprekt vanzelf, dat alleen de kampeerreis in goederenwagens wordt gemaakt, de heen- en terugreis gaat per gewonen trein.

Gaat 't gezamenlijke aantal km. van kampeertocht en heen- en terugreis de 300 te boven, dan wordt voor elken extra-kilometer 1 cent per persoon berekend. Het vervoer van fietsen en bagage is kosteloos.

Op de stations hebben de kampeerdere de beschikking over de waterleiding e. d. Voor hun eten moeten ze zelf zorgen, maar daar hebben ze ook den heelen dag den tijd voor!

Zooals men ziet, de Spoorwegen komen hier met 'n nieuwtje, dat stellig bij vele liefhebbers van trekkampen in den smaak zal vallen.

KAMPEEREN IN 'N TUINDORP

De Engelschen zijn een vindingrijk en practisch volk. Zij weten 't nuttige met het aangename te vereenigen. Zij kennen de bezwaren die sommige vacatiegangers hebben tegen kampeeren en een hunner, meneer Butlin, vond iets uit, waarvoor duizenden hem dankbaar zijn. Hij bedacht een nieuwen en idealen vorm van vacatieverblijf. Hij bouwde tuindorpen waarin hij alle mogelijke vacatiegenoegens bijeenbracht en hij stelt nu deze genoegens kosteloos ter beschikking van z'n gasten, nadat dezen de lage verblijfkosten betaald hebben.

Meneer Butlin is ook een menschevriend en neemt alle zorgen op z'n schouders, u weet wel die kleine dagelijksche zorgen en werkjes, die men, eenmaal met vacantie zijnde, niet graag doet.

Zijn personeel maakt de bedden op, houdt de huisjes schoon, kortom 't personeel zorgt, dat de bewoners zich geheel kunnen wijden aan de genoegens, die het vacatiedorp biedt.

's Ochtends om acht uur brengt de bediende een kop thee in uw huisje, gij gaat ontbijten in 't clubgebouw, gij kunt zwemmen in een zwembad of in zee onder toezicht. In de leeszaal kunt gij uw krant lezen, gij kunt een spelletje biljart, tennis of golf spelen. Sportleeraren staan gratis te uwer beschikking. Er is een bioscoop, er zijn strijkjes, er zijn boksmatches, pingpong-zalen, cinema-orgels en alles is gratis.

Butlin's Holiday Camp heeft in Engeland en daarbuiten grooten opgang gemaakt.

De reisbureau's Wm. H. Müller en Co. N.V. te Rotterdam stelden dezer dagen een aantal journalisten en vertegenwoordigers van reisbureau's in de gelegenheid deze nieuwigheid te bezoeken. De Spoorwegen stelden voor deze reis 't nieuwste en meest comfortabele materiaal ter beschikking. De bootreis naar Harwich met 't nieuwe

Een kinderkuisje in het speelpark van het tuindorp te Clacton on Sea.

Een speciale zaal is ingericht voor het beoefenen van tafeltennis en andere spelen.

Een „straat" in Butlin's Holiday Camp te Clacton on Sea.

Zelfs 'n groot orgel ontbreekt niet in de groote ontspanningszaal van dit „kamp".

's Avonds is er veel vertier voor wie dit wenscht, dikwijls worden variété's gegeven, er is bioscoop en gelegenheid tot dansen, maar er zijn ook zalen, waar men aangenaam en rustig kan vertoeven. Ook voor de kinderen is uitstekend gezorgd. Liefdevolgende nurses houden de kinderen in aparte speelplaatsen prettig bezig. Opvallend zijn de orde en regelmaat en de uiterste zindelijkheid die er heerschen.

De maaltijden worden geserveerd in enorme clubgebouwen aan aparte met bloemen versierde tafeltjes, onder 't genot van uitstekende orkestmuziek. Alles, behalve extra-consumpties, is bij den prijs inbegrepen.

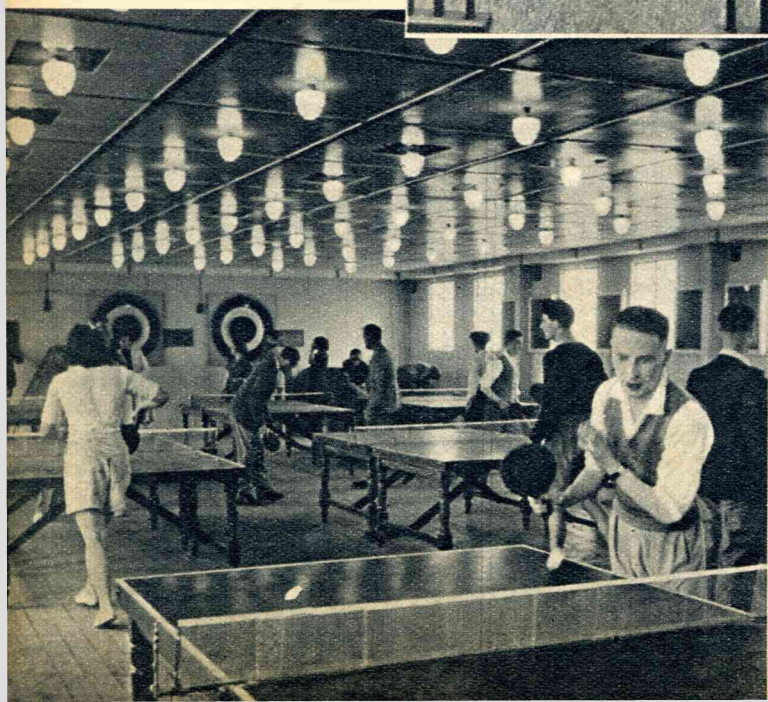
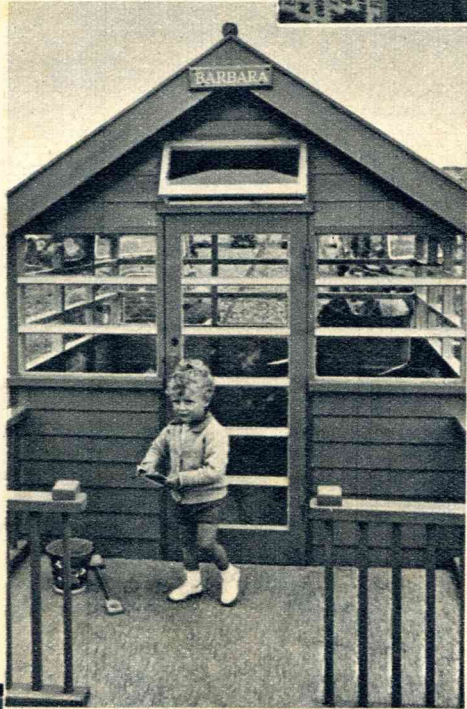
Een staf van doktoren en verpleegsters staat den gasten ten dienste bij ziekte en ook dit is gratis.

Des avonds en 's nachts is er een regelmatige ordedienst door een groot aantal bewakers, die toezicht op de bevolking uitoefenen en letten op rust, vrede, orde-lijkheid en veiligheid.

Men ziet, dat de ontwerper van dit fameuze plan, de heer Butlin, een goeden kijk op de zaken had, zijn plan stelt duizenden in staat een goedkope, geriefelijke en aangename vacantie door te brengen in een ideaal gelegen tuindorp.

En al mag deze vorm van „kampeeren" ons op 't eerste gezicht wat vreemd voorkomen, toch is er in dit Engelsche voorbeeld veel, dat wellicht in ons land tot navolging zal leiden.

Keurige orde heerscht er in de straten van het tuindorp.

Het feest der vier elementen

Als het haringvrouwtje jammert
en de ijco-venter lacht,
als de zon het kippeneitje
hard kookt, en het asfalt zacht,
als de krentenbroodjes droog zijn
en de overhemden nat,
en je liever Nova Zembla
inliep dan de binnenstad,
als de ijverigste werker
niets meer voor zijn arbeid voelt,
ja, zelfs de examenwoede
uitgezeikt is, doodgewoeld —
wisselt dan den gloed met glorie,
zomerlast met zomertlust,
de benauwing van de steden
met de ruimheid van de kust!
Neem uw wagen, stap een trein in,
pak een bus of grijp uw fiets,
huur een auto, of, wil 't lukken,
rijd met iemand mee voor niets,
of gebruik het meest klassieke,
schoonste middel van transport:
trek per beenenwagen daarheen
waar ons land bekabbeld wordt
door de golven van Breeveertien,
door den grooten haringplas,
die van oudsher Neerlands trouwe
vriend en jelle vijand was!
Uit de strakke bonken steenen
naar den milden duinenvoet,
uit de deining van de menschen
naar de deining van den vloed!
Niet meer joelen op de beurzen,
maar krioelen aan het strand,
niet meer duiken in de zaken,
maar aan 't duikelen in 't zand!
Nu geen politiek gevecht meer,
geen vertoon van deftigheid,
geen gekuip of concurrentie,
jaloezie of haat en nijd —
nu eenparig enkel mensch-zijn
waar 't verkwikking sproeit en spat,
eensgezind de bloote voeten
frischgespoeld in 't groote bad:
of ze sukkelden of dansten,
of ze plomp of sierlijk zijn,
alle hebben ze vijf teenen,
alle doen ze wel eens pijn!
Neem een strandstoel of een zandstoel,
zet u neer of strek u uit,
sluit uw oogen voor den aanblik
en uw ooren voor 't geluid
van die beste medemenschen
die genieten om u heen —
wees, alsof zij er niet waren,
wees met de natuur alleen!
Laat uw aandacht niet verdeelen
naar een anders have en goed:
in- of buitenwaartsche knieën,
eksteroog of platzoolvoet....

Geef u over, als een baby
op den schoot van ma Natuur,
aan de macht der elementen:
water, aarde, lucht en vuur!
In het water immers vindt een
Hollandsch kind — dat is bekend —
(of 't van harte zij, dan tegen
wil en dank) zijn element!
Laat uw blik er over weiden,
zie het spel der golven aan,
laat u laven door haar friskheid,
laat uw ziel in droomen gaan,
laat uw leden overspoelen,
dragen, door dien weeken druk,
maar — pas op, en mijd de grenslijn
tusschen heul en ongeluk!
Ergens ligt die lijn, onzichtbaar,
waar het element zich keert,
en de feestprooi, die het likte,
bijt en inslikt en verteert.
Keer bijtijds terug naar moeder
Aarde met haar schoot van zand,
speel en spartel, dol en dartel,
maar — als baby met verstand!
Alle vier de elementen,
aarde, water, vuur en lucht,
keeren buiten wijsheidsgrenzen
't feestgejuich tot traan en zucht:
't water laaft — of laat verdrinken;
't zand vermaakt — of prikt en schrijnt.

wind verkrakt — of maakt verkouden
't vuur — de zon, die 't feest beschijnt,
't vuur, o dames! schenkt gezondheid
plus het veelbegeerde schoon,
dat gij soms met brunol namaakt:
't tintje van de koffieboon;
maar gebruikt ge 't niet met mate,
rijkt ge er niet op tijd weer uit,
dan keert gij niet huiswaarts met een
bruine, maar met heel geen huid!
Vieren wij dus, broeders, zusters,
blij het zand-zee-zonnefeest,
tot verkwikking van het lichaam
onder leiding van den geest! —
of wij zitten, als de drinker
die niet op zijn aantal let,
na de feestreugd met een kater
groter dan de heele pret.

E. STANS

Op het water!

Er op uit in kano, zeilscheepje of motorboot

Als vroeger „de gewone man” zich eens verstoutte om in een bootje te stappen, dan was het een „pieremegoggel” met vaste riemen, waarin hij en zijn gezin opgepropt zaten. Vader roeide in zijn hemdsmouwen, moeder zat met haar parasol boven haar hoed-met-blommen op het achterbankje. De kinderen moesten doodstil zitten, omdat hobbelen zoo gevaarlijk was en als er eens een stoombootje langs ging en 't familieschuitje even op de deining wiegde, dan klonken er angstkreten.

Die tijden zijn voorbij. Nederland heeft het water ontdekt, beoefent de frische sport op 'n heel wat eleganter en gezonder manier dan een twintigtal jaren geleden het geval was.

Dat hebben wij in de eerste plaats te danken aan de kano, 't ranke ding, dat we gevoeglijk kunnen beschouwen als de fiets van het water. Wat kost een kano? Voor velen niet meer dan een handjevol hout en wat knutseltalent. Tallozen hebben hun kano zelf gemaakt, op lange winteravonden, ergens op zolder. Door-gaans was het vervaardigen van het scheepje eenvoudiger dan 't te water laten. Want menig grootstadshuis is er niet op berekend om een wat royale kano langs de trap te ver-voeren.

De mensen met

Een boeier onder zeil op het IJsselmeer.

minder handige vingers kunnen voor weinig geld een kano koopen en er van genieten, Zondagen achtereen. Zwer-ven door het uitbundige Hollandsche polderland, onder verzadigde water-luchten, tusschen stralende weide-land door, langs slooten, waar geen ander vaartuig kan komen.

Stoutmoedige zwervers zijn er in geslaagd om heel Nederland per kano te bereizen, 's mor-gens niet wetend, waar ze des avonds het zondoorstoofde hoofd zouden nederleggen.

In een boerenschuur, 'n hooiberg, onder het kleine, lichte tentje, dat overal is op te zetten. Dat is het sportieve avontuur! Dat is vrij zijn van alle besommeringen des dagelijkschen levens! Dat is jezelf ontdekken in de natuur!

Dikwijls komt het voor, dat kanovaarders, het peddelen moe, hun verlangens wat hooger gaan stellen en zeiler willen worden. Zij hebben gemerkt, hoe 'n genot het is om een klein zeiltje op hun scheepje te zetten en daarmee bij den wind voort te glijden, zonder iets anders te bewegen dan de lijntjes van hun roertje. Wat een verovering op de natuur! Zij moeten zich voelen als de oer-mensch, die op de geniale gedachte kwam om een groot palmblad op zijn uitgeholden boomstam te plaatsen en den wind het werk over te laten.

Maar al spoedig merken zij, dat de mogelijkheden van 'n zeilkano toch wel zeer beperkt zijn. Je

kunt er nauwelijks mee laveeren en bent heel erg van het mooie weer en het vlakke water afhankelijk. Zoodra een behoorlijke bries begint te waaien en de golven kopjes gaan vertoonen, doet de kanosporter verstandig als hij zich niet te ver van den kant waagt. En dat is juist het weer, waar de zeilers het van hebben moeten! Hij ziet het nietigste B.M.-etje, een larkje, 'n 12-voetsjol en andere dwergen van de zeilvloot met het grootste gemak over de golven snui-ven. Goed — zij buizen wel een beetje, maar ze kunnen wat hebben. En de grootere jachten, de Pampus-, Regen-boog- en U-klassers — om maar eens een paar kielschepen te noemen — la-chen eenvoudig om het geweld van wind en water. Het kan hun niet te hard gaan!

Dat is de ruige sport van de „zwaar-weer”-zeilers, die niet bang zijn van een beetje bries en zelfs juichen, als er een harde koelte doorzet en er gewerkt moet worden aan boord.

Het is nog niet zoo lang geleden, dat de menschen met een smalle beurs er niet aan konden denken om zich een jachtje aan te schaffen. Ja — in Fries-land, waar het zeilen sinds jaar en dag een echte volkssport is, bezat de een-voudige landman zijn schouwttje, dat hij meesterlijk hanteerde zoowel bij den wedstrijd als op toer.

Waarlijk — het is geen wonder, dat het goedkoope zeilscheepje in Friesland is geboren. Het was de fantasierijke kapper-sigarenwinkelier Bulthuis uit Bergum, die op de gedachte kwam om ook zijn niet-kapitaalkrachtigen landgenooten een scherp jachtje te bezorgen.

Die wonderlijke Bulthuis had nog nooit een schip ontworpen. Het was een dichterlijke inval van hem om zijn B.M.-etje te scheppen. Wat moet hij hebben genoten, toen hij den eersten den besten wed-strijd won! Het regende aanvragen van de Friezen om óók zoo'n jachtje te mogen bouwen. Dat was nog eens een scheepje! Het stak niet diep, zoodat je er over de droogten van de Friesche meren gemakkelijk mee kon zeilen, en 't kostte werkelijk niet veel.

Dat kwam door den „latjes-bouw”. Met korte stuk-

Wie de water-sport beoefent moet kunnen zwemmen en zeker geldt dit voor de kanovaarders.

jes hout was de scheepshuid te vervaardigen.

Was 't wonder, dat de B.M. stormenderhand de zeilerswereld veroverde? Al spoedig werd zij ge-volgd door de 16 M2, die wat meer schip was. Hon-derden van deze vaartuigen treft men thans aan op meren en plassen van Friesland en Holland. Arbeiders en kleine middenstanders kunnen nu naar hartelust genieten van de gezondste, nobelste sport, die er is: het zeilen!

Het wordt werkelijk druk op het water. Het een-zame, statige jacht stoffeert niet langer onze wate-ren. Het wordt omkried door allerlei klein goed. Kom op een Zondag eens naar de Kaag, de West-einder, de Kralingsche plassen, Loosdrecht, de Bel-ter Wijden, het Sneekermere en het schemert er van de blanke zeiltjes.

Maar het prettige is, dat het wel druk, doch nooit vol wordt op de plassen. Er is zooveel ruimte! Het mag op de Nieuwe Meer, zoo vlak onder den rook van Amsterdam, wel eens wat benauwd worden — op de meeste meren kan men vrij en onbelemmerd zeilen. En wie zijn vakantie op het water doorbrengt heeft op de werkdagen waarlijk niet te klagen over al te veel gezelschap.

Vacantie op het water....!

Een heerlijk, frisscher tijdspasseering laat zich niet denken. Vergelijk de drukste vaart met een normalen verkeersweg en ge zult u eenzaam voelen in uw bootje. Al was het alleen maar, omdat u geen stof en benzinegeur ademt, dan zou een vakantie op het water al gerechtvaardigd zijn.

Menigeen vindt zeilen 'n gevaarlijke liefhebberij. Kijkt u de krant op Maandag eens in.... Hoeveel verkeersongevallen zijn er op den weg vermeld? En hoeveel ongelukken op het water....?

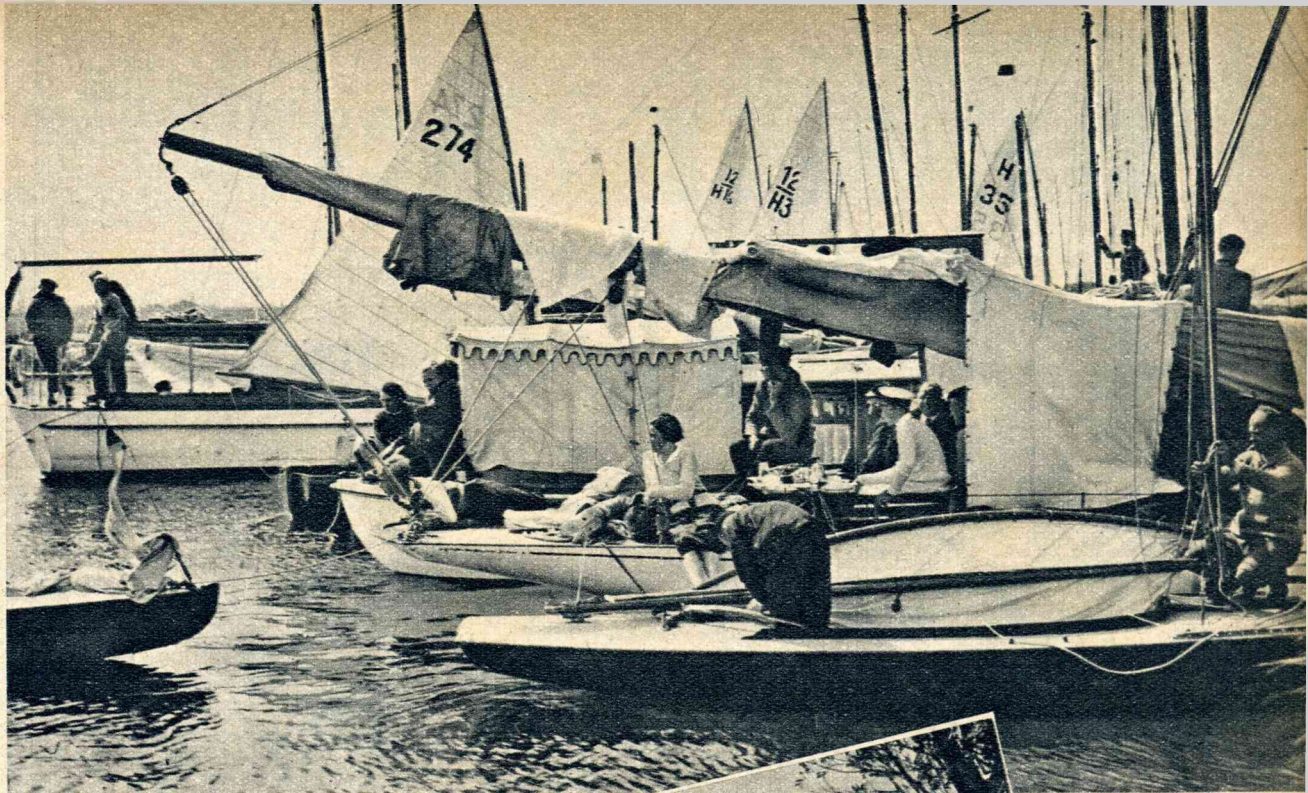
Daar heeft u het antwoord op dat verwijt van „gevaarlijkheid"! Heusch — men kan beter een heelen dag in een zeilschuitje zoekbrengen dan een uur in een autobus. De ziekenhuizen hebben het niet druk van de watertoeristen. Integendeel: hoe meer watersport, hoe minder zenuwzieken. Een gezonden geest treft men vooral in een zeiljopper aan!

Er zullen er toch altijd blijven, die wel van het water houden, maar het zeilen „grijselig" vinden. Welnu — laten dezulken gerust een motorboot nemen. 't Maakt wel een beetje lawaai en het is lang zoo sportief niet als een zeiljacht, maar het stelt de bezadigden toch in staat om de zaligheid van het water te ondergaan.

En dan denken wij vooral aan onze prachtige rivieren....

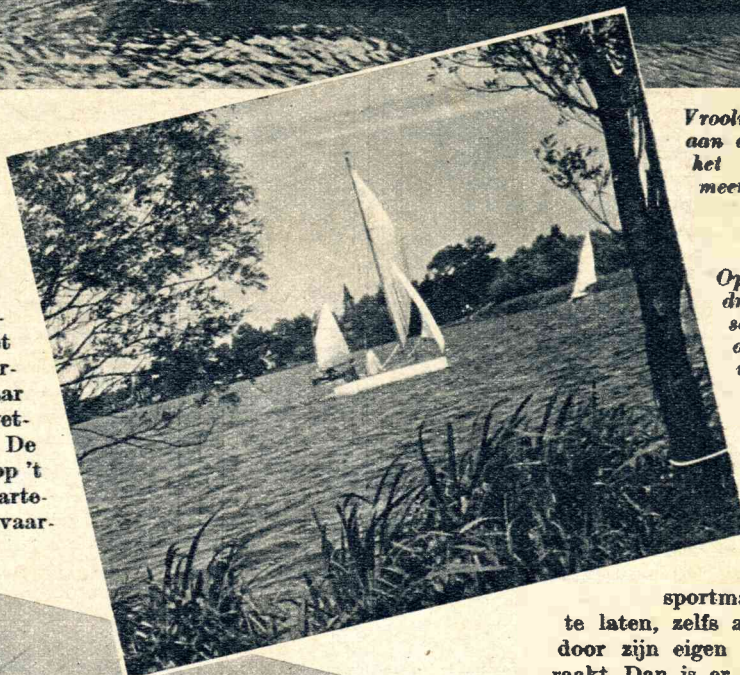
Kent ge den Gelderschen IJssel? Die schilderachtige, bochtige stroom, die u bij iedere wending voor een nieuwe verrassing stelt, is niet met zeilkracht te bevaren. Daar moet je een motorboot voor hebben. Hetzelfde geldt voor een riviertje, dat nóg schooner is: den Ouden IJssel, die zich kronkelt door een landschap van ongekende (en helaas onbekende) weelderigheid.

Als men van „mooi Holland" spreekt, dan heeft men het altijd over Zuid-Limburg, het Gooi, de Veluwe en dergelijke drukbezochte gebieden. Maar weet gij, waarde lezer, hoe onvergelyklijk mooi de Maas en de Waal zijn? De donkere boomgroepen achter den dijk, de malsche uiterwaarden, waar het vee bontgevekt overhaen gespikkeld is, de levendigheid van de scheepvaart — het schept een beeld van frisch, fleurig leven. Aan de rivier staan oude huizen te droomen van een stiller verleden. Karakteristieke boerderijen, hier en daar een door de eeuwen geadeld kasteeltje — en dit alles

gearrangeerd in 'n natuurlijke harmonie.... Ach, laten wij niet trachten om deschoonheid van de Hollandsche stroomen in woorden weer te geven. Dat kan alleen 'n dichter.

Wij moeten nog iets zeggen van den geest op het water. De watersporters vormen 'n wereldje apart. Daar heerschen geheel andere wetten dan op het land. De mensch, die zijn fortuin op 't water zoekt, is ruimer, hartelijker, hulpvaar-

Vroolijke drukte aan den oever van het Alkmaarder meer.

Op de Loosdrechtsche plassen, bekend bij alle liefhebbers van typisch Hollandsch natuurschoon

Hengelen is een vakantievermaak, dat zich uitstekend laat combineeren met de beoefening der watersport

Links: De aanhangmotor wordt gemonteerd.

diger. In de zeilhavens, waar allen samengroepen, merkt men dit 't beste. Oude, in en door den dienst vergrijsde waterrotten, staan de beginnelingen met raad en daad ter zijde. Wie in moeilijkheden komt kan op steun en bijstand rekenen. Een der ergste zonden is, een

sportmakker in nood te laten, zelfs al is hij daar door zijn eigen schuld ingeraakt. Dan is er geen verschil tusschen den bezitter van een voornaam jacht en den man, die in 'n praam met gelapte zeiltjes vaart. De melkschuit zal probeeren om 'n vastgelopen zeiler van een droogte te sleepen en omgekeerd zal de meneer van een drijvende motorvilla zich inspannen om — hoe onhandig ook! — een lijntje te gooien naar een simpel vletje, dat het niet klaren kan.

En nu genoeg!

Jong Nederland, geniet van de komende zomerweken!

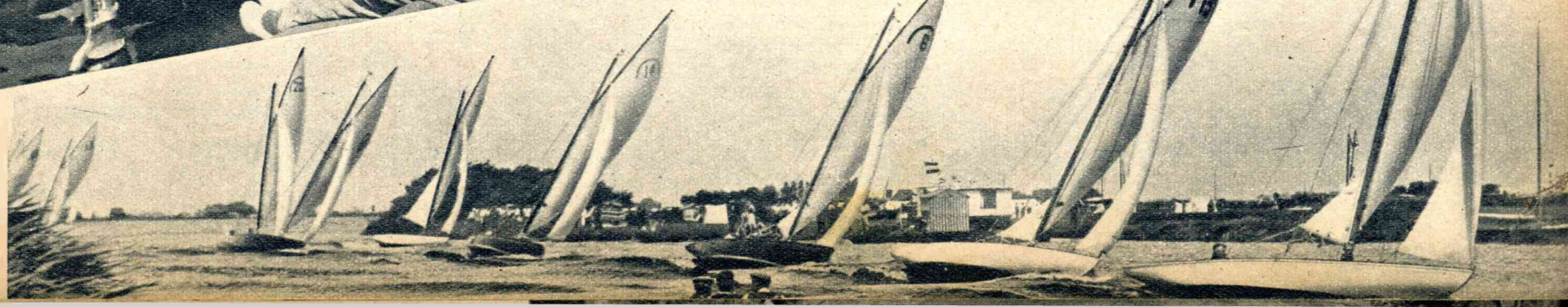
Oude watersporters, neemt het er nog eens van!

Trekt er op uit in uw zeilscheepjes, kano's, wherries en motorbooten! Laat de zon op uw huid branden en de wind door uw haren waaien.

En gaat straks den herfst in, gesterkt en verfrist, opgewassen tegen de vele moeilijkheden, die het land u te worstelen geeft.

Geen krachtiger geslacht dan de waterklanten!

Als de regenbogen uitzeilen te Grouw in het gebied der Friesche meren.

DE LAFKAARD

door Richard Connell

Wie hij was, wat hij was en waar hij vandaan kwam, wist niemand. Hoe hij in Crosby Corners aangeland was bleef een raadsel, en in den oogsttijd hebben de farmers van Connecticut geen tijd raadsels op te lossen. Hij kende niet meer Engelsch dan: „ja”, „nee”, „honger”, enz. Maar

Gebaren maken kon hij beter.

gebaren maken, dat kon hij beter. Hij gesticuleerde met z'n handen, ellebogen, oogen en voeten. Hij trachtte op die manier duidelijk te maken, dat hij in z'n ver verwijderd geboorteland gearresteerd was en men hem geprest had, dienst te nemen aan

veel last van zeeziekte gehad en in een haven kans gezien te ontsnappen; daarna had hij zich in een trein verborgen en was er in Crosby Corners uit gegaan of gegooid.

De farmers hadden evenwel geen tijd en geen lust om zijn gebarentaal te leeren verstaan. Knechten waren moeilijk te krijgen, en wanneer een man twee handen en minstens één goed oog had, werd naar verleden of afkomst niet gekeken: zij zetten hem eenvoudig aan het werk.

En zoo kwam het dus, dat de kleine bange man

... veel last van zeeziekte gehad.

met z'n roode sjerp in dienst trad bij Ben Crosby, den rijksten farmer in die streek.

„Ik zag den kleinen schelm,” vertelde Ben Crosby aan z'n vrouw, „schreeuwend als een mager speenvarken en buiten zichzelf van angst, terwijl Pettit hem aan z'n oor meesleurde. „Agent,” zeg ik, „wie is dat en waar heb je hem vandaan gehaald?” En hij zegt: „Ik weet niet wie 't is, maar hij ziet er wel vreemd uit. Ik vond hem, kauwend op een rauwen aardappel, in een der loodsen bij de spoorbaan. Toen ik hem z'n naam vroeg, zei hij: „Si”. Ik zeg tegen Pettit: „Hij kan wel een zigeuner of een Hindoe zijn en hij kijkt je aan, alsof je een kannibaal bent. Maar,” zeg ik, „hij heeft die mooie bruine kleur niet aan het strand of op een kantoor gekregen. En dan, ik heb op het oogenblik meer behoefte aan werkkrachten dan eenden aan vijvers. Dus geef hem maar aan mij mee, in plaats van hem in de nor op te sluiten, dan zal ik hem wel een baantje bezorgen!” Pettit bekommerde zich niet langer over hem en vertrouwde den man aan mij toe. Hij staat nu bij de pomp en wast het vuilste paar handen, dat ik ooit gezien heb, terwijl hij af en toe over zijn buik wrijft om aan te toonen hoe 'n honger hij heeft. Ik zal hem naar achteren sturen, Hannah; je kunt hem dan een flinke portie ham en eieren geven. En laat hem daarna bij mij op 't erf komen.”

Even daarna werd op de achterdeur van het Crosby-huis geklopt. Het was niet direct een forsche tik, integendeel, een vlinder had nog meer lawaai kunnen maken.

Mrs. Crosby

... was er in Crosby Corners uitgegooid.

opende de deur en zag een kleinen man staan met een diep gebronsd gelaat en zwarte bange oogen; het scheen, alsof hij klaar stond te vluchten, indien dit noodig mocht blijken. Toen hij evenwel Mrs. Crosby zag, boog hij diep. En zulk een buiging was, behalve op het witte doek, in Crosby Corners nog nimmer ver-

toond. Hij maakte deze zoo deftig en zwierig, terwijl hij met z'n grooten viltten hoed zulk een wijden kring beschreef, dat het stof opwaarde. Daarna kwam er een bescheiden, maar beminnelijke glimlach op zijn gezicht. Hij keek naar den oven, waar de bradende ham haar geuren omhoog zond, en zuchtte van verrukking.

Mrs. Crosby wees hem een stoel aan de keukentafel en, na andermaal 'n buiging gemaakt te hebben, ging hij zitten en begon oogenblikkelijk hongerig te eten. Af en toe sloeg Mrs. Crosby den exotischen vreemdeling even gade; ze vroeg zich af, of het wel veilig was, hem hier te houden; je kunt nooit weten, of die vreemdelingen wel te vertrouwen zijn! Ze gluurde de eetkamer binnen, waar, boven den schoorsteen, grootvader Crosby's zwaard hing, een lang zwaard wapen, dat uit den burgeroorlog afkomstig was en welks aanwezigheid haar thans een rustig gevoel gaf.

Toen zij den man wat langer bekeken had, was ze overtuigd, dat elke vrees voor hem ongegrond was; integendeel, hij was bang voor haar. Ze merkte, dat z'n lange, blauw-zwarte haren aanstellerig gekamd waren. Z'n broek vond ze buitengewoon opmerkelijk. Een zwart-fluweelen kleedingstuk, met nauwe pijpen tot even onder de knieën, waar ze om z'n beenen flapperden. Hij droeg geen riem, doch in plaats daarvan een roode sjerp. Z'n shirt moest, toen 't nieuw en schoon was, wel heel opvallend geweest zijn, maar 't was niet nieuw en zeker niet schoon meer. Z'n schoenen waren van lakleer en buitensporig puntig.

Nadat hij een behoorlijke portie naar binnen had gewerkt, stond hij op, boog, glimlachte beminnelijk en maakte gebaren van dankbaarheid. Mrs. Crosby wees hem in de richting van het erf, waarna hij vertrok. Ze zag hem het pad afwandelen; zooals hij daar liep, met iets lomps en toch iets zwierigs in z'n houding, was hij een zonderlinge verschijning in deze rustige omgeving.

Toen Ben Crosby dien avond aan tafel zat, zei hij: „Ik heb me toch vergist in dat nieuwe mannetje. Het lijkt wel, of hij nog nooit eerder op een farm gewerkt heeft. Hij is gewillig genoeg, maar de man hanteert een hooivork even voorzichtig als een tandenstoker. En hij is zoo bang als een wezel. Je had hem moeten zien, toen de tractor met de maaimachine het land opreed. Hij gaf een gil en sprong op den muur, en wanneer er een boom in z'n nabijheid had gestaan, geloof ik zeker, dat hij erin geklommen was. Hij keek, alsof hij ieder oogenblik door de machine vreesde te worden opgegeten. Pete High, die haar

bestuurde, zei: „Ik heb zoo 't idee, dat hij een lafaard is.” Ik hoop maar, dat hij ongelijk heeft, want ik heb een hekel aan lafaards!”

„Je moest het niet goedvinden, dat Pete High zoo op hem afgeeft,” berispte Mrs. Crosby. „Misschien heeft de man nog nooit eerder zoo'n maaimachine gezien. Ik herinner me nog heel goed, hoe bang ik was, toen ik den eersten automobiel ronkend en rammelend over den weg zag gaan. En jij moest er toen ook niets van hebben, Ben Crosby!”

„Och, ik kan me er niets van herinneren,” antwoordde haar echtgenoot, terwijl hij een aardappel „harpoeneerde”.

„Nee, ouwe schijnheilige, dat kun je nu wel zeggen, maar ik zag je toch ook naar een boom uitkijken.”

Hij lachte en stond op het punt een aardappel naar z'n laatste rustplaats te dirigeren, toen zij beiden een schreeuw hoorden, een schrillen, angstigen kreet in de duisternis. Hij sprong op.

„Dat kan Janey toch niet zijn?” vroeg hij.

„Nee, ze is nog in de stad op muziekles.”

„Wie is het dan?” vroeg hij vlug.

Zij hoorden het geluid van voortsnellende voeten op het pad buiten; toen bonsde iemand als een krankzinnige op de voordeur.

„Wat is er aan de hand?” schreeuwde Ben Crosby. Een vloed van woorden, gesproken in een vreemde taal, was het antwoord.

„'t Is Rooie Sjerp,” riep hij, terwijl hij de deur opengooide.

De kleine man kwam ademloos binnenvallen.

„Wat is er in 's hemelsnaam gebeurd?” vroeg Crosby.

Het mannetje wees met trillende vingers door de open deur.

„Ik zie niets bijzonders,” zei Ben.

„Oogen!” schreeuwde de man opgewonden. „Oogen!”

„Wat voor oogen bedoel je?” vroeg Ben.

Het mannetje maakte drukke bewegingen; eerst gebaarde hij naar z'n eigen gezicht en daarna naar buiten; hij wees twee, drie, wel een dozijn keeren in de duisternis.

„Oogen! Oogen! Oogen!” zei hij steeds.

„Hannah, wat voor oogen bedoelt de man toch?” vroeg Ben aan z'n vrouw.

„Ik zie geen enkel oog. Er zijn alleen wat glimwormpjes.”

Een der diertjes vloog dicht bij de open deur. Het mannetje zag het aankomen en deed een ijverige doch slechts gedeeltelijk geslaagde poging om in grootvaders klok, welke in den hoek van de hal stond, te klimmen.

Ben Crosby gooide z'n hoofd achterover en lachte daverend.

„Wel alle mensen! Ik geloof zoowaar, dat het kereltje bang is voor glimwormen,” zei hij. „Hé, Rooie Sjerp, kijk eens hier.”

Met zijn eene hand trok hij den man van de klok, terwijl hij met de andere het lichtkevertje ving en het hem dicht voor z'n wijd opengesperde oogen hield.

„Kijk,” schreeuwde hij zoo luid mogelijk, zooals men dit pleegt te doen, wanneer men een vreemde taal verstaanbaar wil maken aan menschen die haar niet begrijpen kunnen.

„Worm! Worm! Onschadelijk! Glimworm! Glimworm!!!”

Het mannetje deinsde terug.

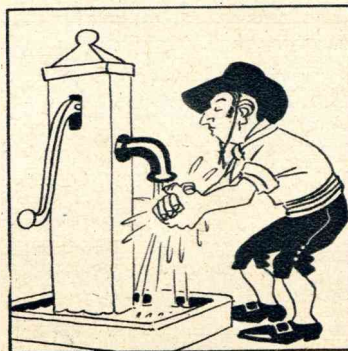
„Ken niet glimworms,” zei hij

... buiten zichzelf van angst.

... kauwend op 'n rauwen aardappel.

... en wastte het vuilste paar handen.

bestuurde, zei: „Ik heb zoo 't idee, dat hij een lafaard is.” Ik hoop maar, dat hij ongelijk heeft, want ik heb een hekel aan lafaards!”

„Je moest het niet goedvinden, dat Pete High zoo op hem afgeeft,” berispte Mrs. Crosby.

„Misschien heeft de man nog nooit eerder zoo'n maaimachine gezien. Ik herinner me nog heel goed, hoe bang ik was, toen ik den eersten automobiel ronkend en rammelend over den weg zag gaan. En jij moest er toen ook niets van hebben, Ben Crosby!”

„Och, ik kan me er niets van herinneren,” antwoordde haar echtgenoot, terwijl hij een aardappel „harpoeneerde”.

„Nee, ouwe schijnheilige, dat kun je nu wel zeggen, maar ik zag je toch ook naar een boom uitkijken.”

Hij lachte en stond op het punt een aardappel naar z'n laatste rustplaats te dirigeren, toen zij beiden een schreeuw hoorden, een schrillen, angstigen kreet in de duisternis. Hij sprong op.

„Dat kan Janey toch niet zijn?” vroeg hij.

„Nee, ze is nog in de stad op muziekles.”

„Wie is het dan?” vroeg hij vlug.

Zij hoorden het geluid van voortsnellende voeten op het pad buiten; toen bonsde iemand als een krankzinnige op de voordeur.

„Wat is er aan de hand?” schreeuwde Ben Crosby.

Een vloed van woorden, gesproken in een vreemde taal, was het antwoord.

„'t Is Rooie Sjerp,” riep hij, terwijl hij de deur opengooide.

De kleine man kwam ademloos binnenvallen.

„Wat is er in 's hemelsnaam gebeurd?” vroeg Crosby.

Het mannetje wees met trillende vingers door de open deur.

„Ik zie niets bijzonders,” zei Ben.

„Oogen!” schreeuwde de man opgewonden. „Oogen!”

„Wat voor oogen bedoel je?” vroeg Ben.

Het mannetje maakte drukke bewegingen; eerst gebaarde hij naar z'n eigen gezicht en daarna naar buiten; hij wees twee, drie, wel een dozijn keeren in de duisternis.

„Oogen! Oogen! Oogen!” zei hij steeds.

„Hannah, wat voor oogen bedoelt de man toch?” vroeg Ben aan z'n vrouw.

„Ik zie geen enkel oog. Er zijn alleen wat glimwormpjes.”

Een der diertjes vloog dicht bij de open deur. Het mannetje zag het aankomen en deed een ijverige doch slechts gedeeltelijk geslaagde poging om in grootvaders klok, welke in den hoek van de hal stond, te klimmen.

Ben Crosby gooide z'n hoofd achterover en lachte daverend.

„Wel alle mensen! Ik geloof zoowaar, dat het kereltje bang is voor glimwormen,” zei hij. „Hé, Rooie Sjerp, kijk eens hier.”

Met zijn eene hand trok hij den man van de klok, terwijl hij met de andere het lichtkevertje ving en het hem dicht voor z'n wijd opengesperde oogen hield.

„Kijk,” schreeuwde hij zoo luid mogelijk, zooals men dit pleegt te doen, wanneer men een vreemde taal verstaanbaar wil maken aan menschen die haar niet begrijpen kunnen.

„Worm! Worm! Onschadelijk! Glimworm! Glimworm!!!”

Het mannetje deinsde terug.

„Ken niet glimworms,” zei hij

... boog hij diep.

... begon hongerig te eten.

Ben liet hem los, wees in de richting van de trap en gaf een zuivere imitatie van iemand, die snurkt. Hij begreep hem onmiddellijk en rende de trap op naar z'n slaapkamer.

Hoofdschuddend nam Ben Crosby weer plaats aan tafel.

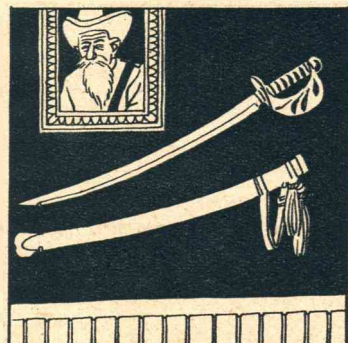
„Ik begrijp er niets van,” zei hij tegen z'n vrouw. „Hij is bang voor maaimachines en glimwormen en ik vraag me af, of hij ook in het donker niet bang zal zijn. Ik heb knechten nodig, maar ik zal een boon worden, als ze me ooit nog eens zoover krijgen, dat ik ze sprookjes ga vertellen of slaapliedjes voor ze zing. Waar gaat de wereld heen? Kun je je een flinken, eerlijken knecht als Pete High voorstellen, die

bang is voor glimwormpjes?”

„Uilskuikens zijn zelden bang voor iets,” merkte mrs. Crosby op, terwijl ze karnemelk inschonk.

Ze hoorden de deur open gaan.

„Daar is Janey,” zei mrs. Crosby. „Kom binnen, kindlief, en ga aan tafel zitten. Ik heb juist verse koffie.”

Grootvader Crosby's zwaard.

Janey, de dochter des huizes, kwam binnen met een gitaar onder haar arm en kuste haar ouders. Ze was bijna achttien jaar en knap als een sprookjesprinses. Alle harten van de jonge mannen in Crosby Corners begonnen sneller te kloppen, wanneer ze door de dorpsstraat liep. Haar prachtige, zachte oogen waren menigmaal oorzaak van „blauwe oogen” geweest.

Haar vader sprak haar over de komst van den vreemdeling, over z'n rooie sjerp en z'n kinderlijke angsten.

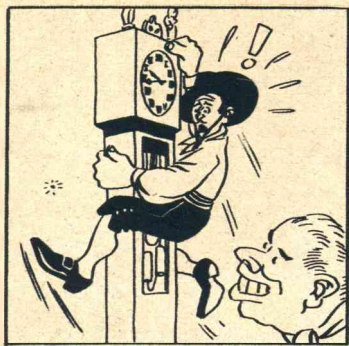
„Arme kerel,” zei ze.

Naargelang de oogsttijd vorderde, vergoedde Rooie Sjerp veel voor z'n gebrek aan bedrevenheid als farmer door z'n onuitputtelijk goed humeur. Hij leerde zelfs een beetje Engelsch spreken, hoewel zeer aarzeland en gebrekkig, maar hij had ook weinig gelegenheid zich met z'n mede-arbeiders te onderhouden. Meestal negeerden ze hem, of, wanneer ze hem aanspraken, deden ze zeer uit de hoogte en minachtend; met een man die bleek werd bij het zien van maaimachines en glimwormpjes wenschten ze niet om te gaan.

Het incident aan den zwemvijver deed nog meer afbreuk aan Rooie Sjerp's reputatie van dapperheid. De vijver heette Sandy Bottom, waar alle arbeiders, warm en moe na hun dagtaak, een koelen duik namen. 't Was hun opgevallen, dat Rooie Sjerp nooit met hen meeging.

„Hoe kan hij er toch zoo frisch en helder blijven uitzien?” vroegen zij zich af. Het was Pete High, die dit raadsel oploste.

„Gistermorgen,” zei hij, „stond ik vroeger dan gewoonlijk op en wat denken jullie, dat ik zag? Nou, ik hoorde een geluid, alsof iemand op zijn teenen naar beneden sloop. Ik gluurde eens om het hoekje van de

... om in grootvaders klok te klimmen.

„ah”, zei, stootte hij in de richting van de struiken. Toen schreeuwde hij nog eens zoo hard en deed een laatsten, geweldigen uitval naar de boschjes; tot slot maakte hij een diepe buiging net als een tooneelspeler. Daarna nam hij een bad en wreef als een kat het water over zich heen. Maar verder dan tot zijn

enkels durfde hij niet te gaan. Ik vermoed, dat hij bang voor water is.”

„Hij mag dan wel geen waterrat zijn,” zei een van de andere knechten, „in ieder geval kan hij prachtig tokkelen op een doodgewone gitaar. Janey Crosby geeft hij er les in.”

Pete High fronste zijn wenkbrauwen.

„O, toch? Het is de eerste keer, dat ik het hoor. Dat krijg ik er wel uit. Ik zal me daar zoo'n armzalige...”

„Ze vindt hem wat aardig,” plaagde de andere man. „Ze zegt, dat hij zulke keurige manieren heeft; precies wat aan jou mankeert.”

„Ze weet niet, hoe laf hij is,” gromde Pete, „maar dat zal niet lang meer duren.”

's Zaterdagmiddags gaan de meeste inwoners van Crosby Corners, mannen, vrouwen en kinderen, naar Sandy Bottom met hun badpakken. Het is geen erg groote vijver; nergens dieper dan hoogstens zes voet.

Het doet niets ter zake, hoe de kleine man met de rooie sjerp Sandy Bottom toevallig dien Zaterdagmiddag moest passeeren, op hetzelfde oogenblik, dat de sproetige Johnny Nelson in het water lag te spartelen en huidkeels om hulp schreeuwde.

Hoe Johnny eigenlijk in dien toestand gekomen was, blijft raadselachtig, want hij was de beste zwemmer van de streek.

Er kwam nog bij, dat juist, toen Johnny voor den negenden of tienden keer onderging en hij Rooie Sjerp smeekte in het water te duiken en hem te redden. Janey Crosby en haar vriendinnen langs den vijver kwamen.

Zij zagen, hoe Rooie Sjerp, zijn gewoonlijk donker gezicht nu ivoor-kleurig, Johnny probeerde te bereiken met een langen stok, welken hij van den kant gehaald had. De kleine man was een toonbeeld van hulpeloosheid.

„Red me, Rooie Sjerp, red me,” schreeuwde Johnny, terwijl hij wegzonk en weer bovenkwam voor den veertienden keer.

„Weet niet hoe,” riep Rooie Sjerp radeloos. „Weet niet hoe.”

Janey en haar vriendinnen waren dood zenuwachtig. Johnny ging achter elkaar voor de zeven-

en achttiende maal kopje onder.

Rooie Sjerp was, toen hij zag, dat hij met den stok niet bij Johnny kon komen, op zijn knieën gevallen en hardop in zijn eigen taal gaan bidden. Op dat oogenblik kwam, als de reddende engel, Pete High door de boschjes aangerend.

„Ik zal je wel redden, Johnny,” riep hij dramatisch.

Geheel gekleed sprong hij in den vijver en bracht den druipenden Johnny naar den oever.

Het gebed van Rooie Sjerp werd een dankzegging. High keek hem met afkeer aan.

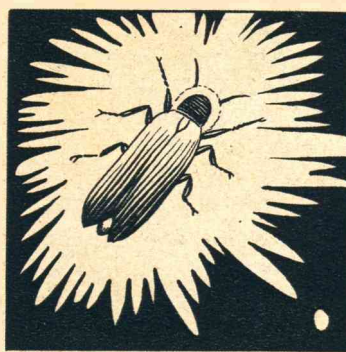
„O, Rooie Sjerp,” vroeg Janey, „waarom ben je er niet ingesprongen om hem te redden?”

Langzaam en droevig haalde de kleine man zijn schouders op.

„Ken niet water,” zei hij, „kan niet zwem.”

Toen hij dit zei, zag hij er niet half zoo beschaamd uit, als wel in deze omstandigheden betaamd had. Hij zeide het meer, alsof hij een feit vermeldde, een onaangenaam feit, waarvan hij de waarheid betreurde, maar een feit in ieder geval. Verslagen en verbaasd keek hij voor zich, toen Janey en de anderen zich van hem afwendden.

Na dat voorval was Rooie Sjerp een uitgestootene. De mannen spraken alleen tegen hem, als het noodig was en dan nog kort en zelfs

... een lichtkevertje.

hem door te dringen, dat ze hem niet in hun kring wilden opnemen, omdat hij zoo'n lafaard was.

Ten slotte leek hij zijn plaats als paria te aanvaarden, zonder te weten waarom; want hij placht zijn gitaar te nemen, die hij uit de brokstukken van een oude vervaardigd had, en alleen de bosschen in te trekken. Men zei, dat hij daar voor zichzelf zong: droevige liederen in zijn moedertaal.

Janey Crosby's verjaardag naderde aan het eind

van den oogsttijd en het was de belangrijkste gebeurtenis van het jaar in Crosby Corners. Het heele dorp werd uitgenodigd en iedereen kwam: de meisjes in hun frissche katoenen jurken, de mannen, schoon geboend en met een boord om, onbehaaglijk, maar vroolijk. Ze brachten geschenken mee, alsof ze een koningin was en Janey aanvaardde, als een werkelijke vorstin, alles en glimlachte.

De partij had plaats in de dorpsfeestzaal, onder veel vroolijkheid, met dansen, twee keer ijs en een orkestje van drie man.

De avond was reeds tot op de helft gevorderd. Janey en Pete High, die haar geen moment in den steek liet, waren buiten naar de portiek gegaan; een oogstmaan deed de dorpsstraten in een zilveren licht baden.

„Kijk eens,” riep Pete uit, „wie zit daar beneden op dien grooten steen?”

„Het is een man,” zei Janey, terwijl haar oogen zijn uitgestrekte vinger volgden.

„Maar wie kan het zijn?”

Het meisje keek weer en onderscheidde een klein, gebogen figuurtje, dat daar zat met zijn kin in de handen, zijn oogen omhoog naar de verlichte ramen, aandachtig luisterend naar de muziek en het zingen en lachen der gasten.

„Wel heb ik ooit, het is Rooie Sjerp,” verbaasde zij zich.

„Zal ik hem weggagen?” vroeg Pete, zijn borst naar voren en met een oorlogsuchtigen blik.

Janey legde haar hand op zijn arm om hem tegen te houden.

„Nee, jaag hem niet weg, Pete. Laat hem maar blijven. De arme kerel voelt zich waarschijnlijk eenzaam. Iedereen behalve hij is hier.”

„Hij verdient alleen te zijn,” zei Pete, „hij is laf.”

„Zou jij in het water springen om iemand te redden, als je niet kon zwemmen?” vroeg Janey.

„Natuurlijk wel,” antwoordde Pete onmiddellijk.

„Maar Janey, ga toch geen partij kiezen voor dat armzalige stukje mensch. Hij is niet goed genoeg voor ons!”

Ze stond naar het kleine, zielige mannetje te kijken. Toen nam ze een plotseling besluit.

„Ik zal hem vragen binnen te komen,” zei ze.

„Dat zul je niet.”

„Is het jouw verjaardag, Pete High? Het kan toch zeker geen kwaad, als ik hem een bordje ijs laat geven? Ga eens naar hem toe en vraag hem hier te komen, Pete.”

Pete mompelde tegenwerpingen, maar ging.

... sprong hij in den vijver.

... prachtig tokkelen op een gitaar.

... „Red me, Rooie Sjerp.”

DUITSCHLAND

Het Land der Gastvrijheid

biedt U ook dit jaar weer, wat U zich voor Uw vacantiereis wenscht. Over meer dan 3000 km „Autobahnen“ die U alleen in Deutschland vindt, in snelle vliegtuigen of moderne treinen reist U geriefelijk van de zee naar de Alpen, van den Rijn naar Oostmark. Talrijke tentoonstellingen en feesten spelen toonen U Deutsche arbeid en Deutsche cultuur. Belangrijke gebeurtenissen:

HEIDELBERG Feestspelen 12 Juli — 20 August	BAYREUTH Tooneelfeestspelen 25 Juli — 28 August
SALZBURG Feestspelen 1 August — 8 Sept.	MÜNCHEN Dag v. d. Deutsche Kunst 14 Juli — 16 Juli
MÜNCHEN Operafeestspelen 29 Juli — 10 Sept.	STUTTGART Rijkstuinbouwtentoonstelling / April — October

*

60%

*

reductie der Deutsche Spoorwegen op biljetten, die buiten Deutschland zijn gekocht, alsmede het gebruik der voordeelige

REISMARKEN

maken het reizen in Deutschland goedkoop.

Kärnten

Zuid Alpen

Glocknerstrasse, warme meren, golf-tennis en watersport. Landesfremdenverkehrsverband „Kärnten“ Klagenfurt.

BAD EMS

Wereldberoemd geneeskrachtig bad tegen Catarrhen van allerlei aard, Asthma, drink-bad-inhalatie-terreinkuren. — Speciaal sanatorium. Feestelijkheden op sport en kunstgebied van allerlei soort. Golf-, tennis-, water- en bergsport. 13 K.M. naar den Rijn bij Koblenz. 13—20 Aug. Deutsche Golfmeisterschaften

De
Sudetenduitsche
Gezondheidsbaden

KARLSBAD

Maag-, Darm-, Lever- (Malaria-Tropenlever), Gal-, Stofwisselingsziekten (Diabetes). Het geheele jaar geopend.

MARIENBAD

Spijverteringsziekten, Hart- en Bloedsomloopstoringen, Vetzucht. Kuurtijd April tot October.

FRANZENSBAD

Vrouwenziekten, Kinderloosheid, Hart- en Bloedsomloopstoringen en Stofwisseling. Kuurtijd 1 April tot eind Oktober.

BAD TEPLITZ-SCHOENAU

Rheuma, Spierverlammingen, Neurasthenie, Exudate, Nier- en Blaasziekten. Het geheele jaar geopend.

RADIUMBAD ST. JOACHIMSTHAL

Rheuma, Neuralgie, Zenuwen-, Hersen- en Ruggemergverlammingen, Ingewandsziekten. Zomer- en winterkuren.

TYROL

Zoo mooi en vroolijk als altijd. Inlichtingen en prospectussen door het Landesfremdenverkehrsverband „Tyrol“, Innsbruck Landhaus.

Rijkshoofdstad BERLIJN

Inlichtingen en prospectussen door het **Fremdenverkehrsamt der Reichshauptstadt Berlin C 2, Klosterstraße 71-72**
Telegramadres: Fremdenwerbung

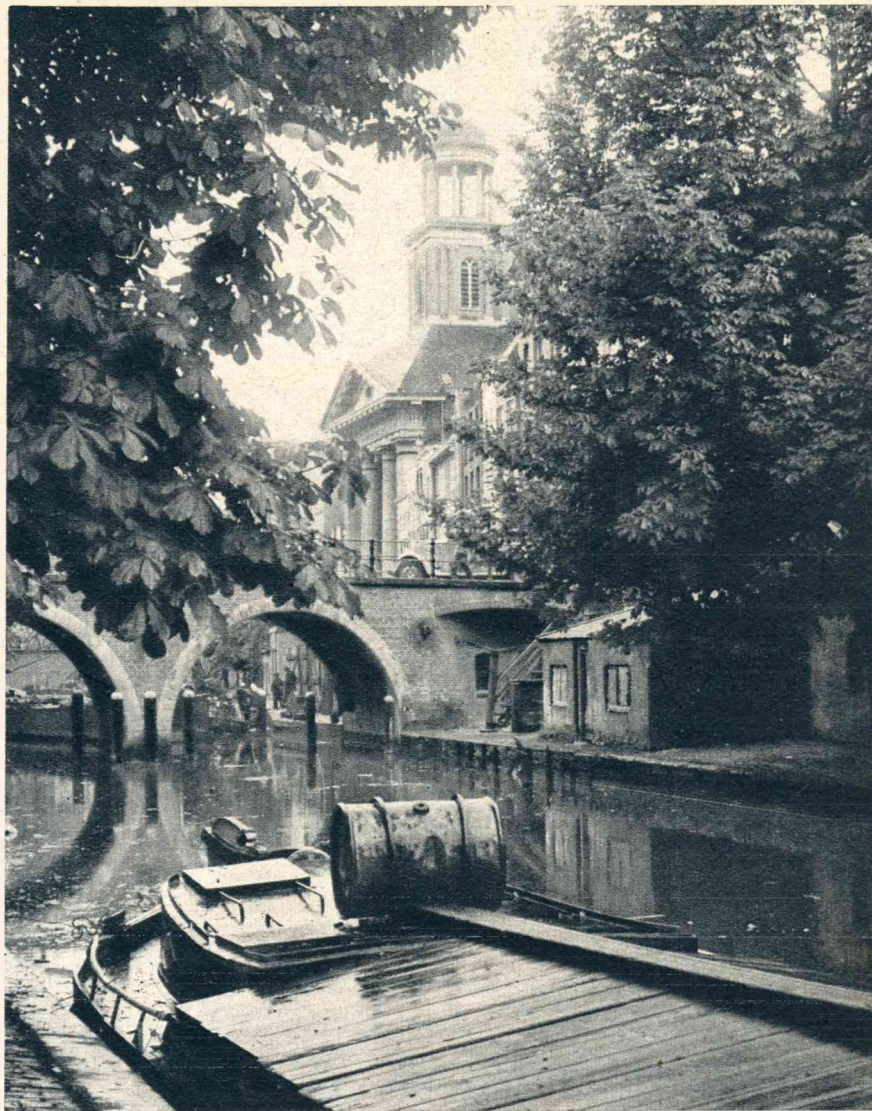
Inlichtingen en prospectussen door de bekende Reisbureaux of door het

DUITSCH VERKEERSBUREAU

Kalverstraat 111 / Amsterdam C

De scherpe bocht in de Oude Gracht wordt oversneden door de Bakkerbrug. Op den achtergrond de Domkerk. Langs dit grachtgedeelte vindt men de keur van Utrechts winkelstand.

De Jacobsbrug behoort tot de oudste der bruggenrijke stad. Er bovenuit rijst het silhouet der St. Augustinuskerk.

Langs Utrechts hartader

Een typisch stadshoekje vormen ook de zeer oude straatgedeelten Donkere en Lichte Gaard, waarvan de huizen aan den westkant onmiddellijk aan het water grenzen.

Wanneer men Amsterdam om de talrijkheid van zijn wateren het Venetië van het noorden noemt, dan mag men, op gezag van den kundigen Italiaanschen stedenbeschrijver uit de vorige eeuw, die Edmondo de Amicis was, Utrecht gerust het Florence van het noorden noemen. Alleen over de merkwaardige Oude Gracht zou een boek te schrijven zijn. Schilderachtig en oud is ze, en bovenal merkwaardig, om haar onmiddellijk aan den voet van het water, onder den verkeersweg, gelegen kluiskeiders, en om de pittoreske oude gevels, die in fraaie gebroken lijnen hoog boven de vaak zeer breede grachtwerven uitrijzen. Het donkere groen der boomen geeft aan verschillende hoekjes een bijzondere bekoring.

Men make met onzen fotograaf het tochtje onder en boven langs Utrechts hartader, zooals de Oude Gracht terecht genoemd wordt, maar eens eens mee, en leere aldus de bijzondere schoonheid ervan bezien.

Het gedeelte der Oude Gracht, waar de huizen nog onmiddellijk aan het water liggen, schilderachtig nog, maar minder glorieus.

Oud-geïnterneerden van het Belgische Leger hebben Zondag een krans gelegd voor het oorlogsgedenkteken te Amersfoort.

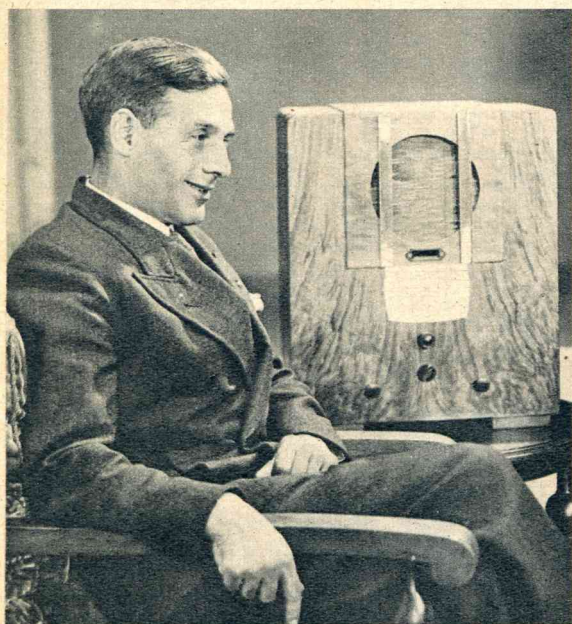
BINNENLANDSCH NIEUWS

Dr. A. R. Zimmerman, de oud-burgemeester van Dordrecht en Rotterdam en oud-Volkenbondscmissaris voor Oostenrijk, is op 70-jarigen leeftijd plotseling te Velp overleden.

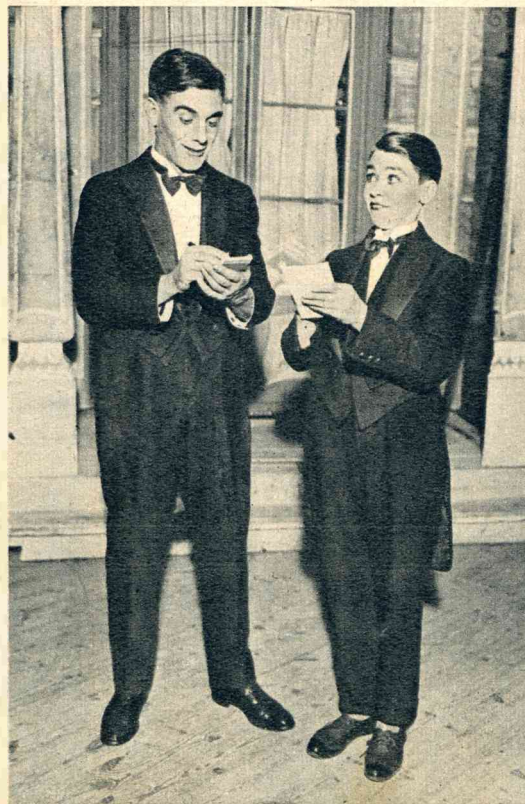

Een drietal panden in de Zwart Jansstraat te Rotterdam waarvan de gevels vernieuwd werden, bleken in een staat van verzakking te verkeerren, zoodat de bewoners, die nog in het achtergedeelte verblijf hielden, in allerijl moesten vluchten. Aangezien deze huizen een gevaar voor de omgeving opleverden, werd reeds spoedig met de afbraak begonnen.

IN MEMORIAM LOUIS DAVIDS

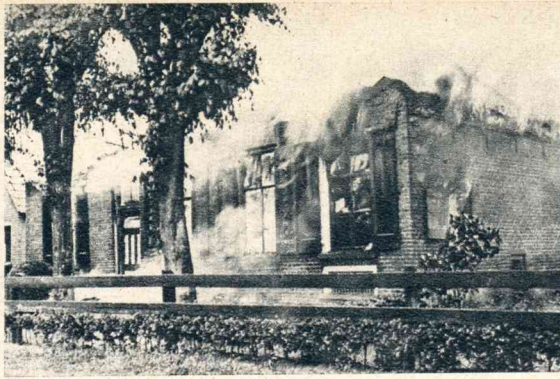
Met diep leedwezen heeft ons land Zaterdag j.l. het overlijdensbericht vernomen van een zijner meest populaire figuren, Louis Davids. Het was een publiek geheim dat het brooze lichaam van dezen ras-artist een voortdurenden kamp te strijden had tegen een sleepende kwaal, die hem ten slotte op 55-jarigen leeftijd voor goed heeft overwonnen. Doch, hoe jong ook, laat deze onbetwist meest talentvolle onder de Nederlandsche chansonniers en cabaret-artisten bij het groote publiek herinneringen achter die niet licht vervagen zullen, dank zij vooral gramofoon en radio, die niet zullen nalaten zijn voordrachten en levensliedjes in talloze huiskamers te doen hooren. Dit zal dan een erkentelijke hulde zijn aan de nagedachtenis van den schepper van „den kleinen man met z'n confectiepakje an", „Zandvoort bij de zee," den „Olieman" en zooveel andere liedjes, alle uitmuntend door raken humor en oprecht sentiment en waarvan de meeste gemeengoed geworden zijn van 't Nederlandsche volk, welks souverain dezen grootsten beoefenaar der kleinkunst zeer zeker niet onverdiend met het Ridderkruis van den Nederlandschen Leeuw begiftigd heeft. Louis Davids ruste in vrede!

Louis Davids in een tweetal van zijn beroemde creaties, links als de kellner Leopold in de revue „In 't Witte Paard" en rechts als de man, die een vrouw zoekt, in de revue „Groote polonaise".

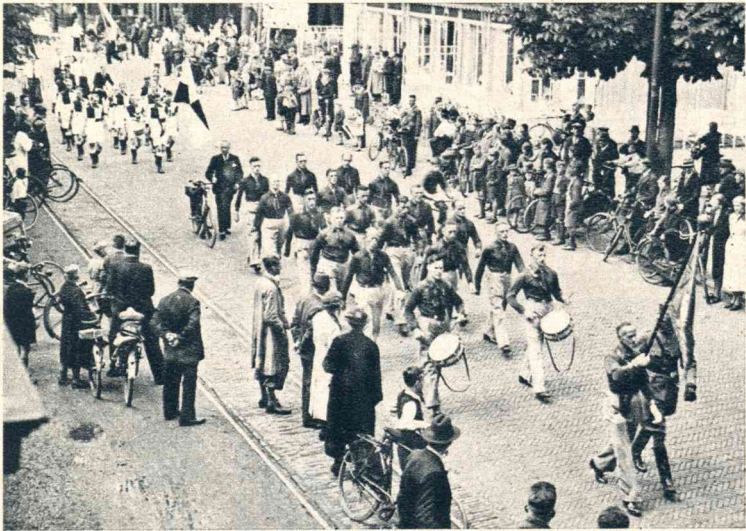
De heer B. Glasius vierde zijn 25-jarig jubileum in dienst van de gemeente-politie te Kampen. De jubilaris met zijn familie te midden van den commissaris en collega's.

Te Wanneperveen bij Meppel woedde Zaterdagavond een felle boerderijbrand in stroomenden regen, waarvan we deze foto maakten. Dank zij de waterleiding ten plattelande kon uitbreiding worden voorkomen.

Zaterdag der vorige week werd te Enschede het 25-jarig bestaan gevierd van School DII aan de Lipperkerkstraat. Een aardig groepje van leerlingen die bij deze gelegenheid het feest opluisterden.

Hier ziet men de afdeeling Zeist van den B.V.L. en daarachter de voetbalvereniging Driebergen-Rijsenburg, welke Zaterdagmiddag deel namen aan den wandelmarsch van de afdeeling Driebergen van „De Princevlag”.

Onder zeer vele bliken van belangstelling heeft de Onderafd.-chef bij de 5e afd. van den Dienst van het Vervoer bij de Nederlandsche Spoorwegen, de heer J. A. J. Groen, te Utrecht, deze week den dag gevierd zijner 40-jarige dienstvervulling.

De brandweer van Wolvega demonstreert voor het eerst hoe het nieuwe pompstation haar in staat stelt toekomstige branden te bestrijden.

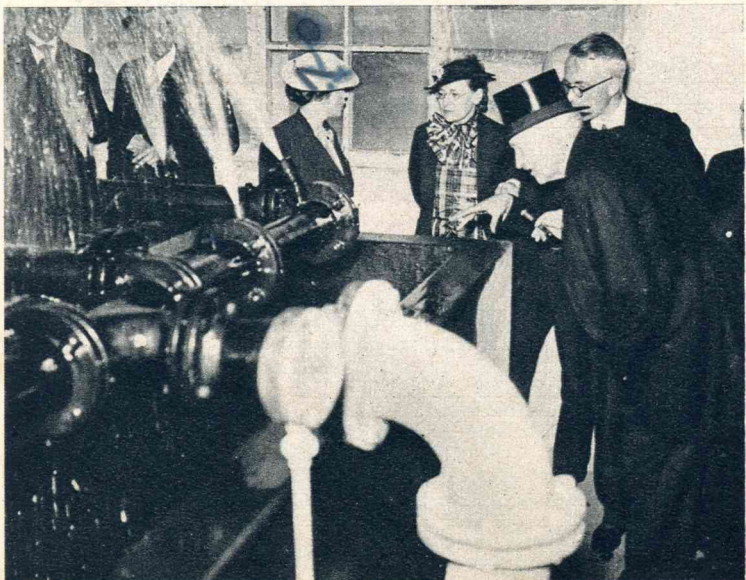
Door de wandelclub „Noviomagum” te Nijmegen werd Zondag de Negende Nationale Eendaagsche afstandsmarsch gehouden waaraan velen deelnamen. Op de foto: Met Novio voorop ver trekt de stoet vanaf het Keizer Karelplein.

Gemengd Nieuws

Het jaarlijksch Congres van de A.V.V.V. werd dit jaar te Leeuwarden gehouden. De congressisten werden door den burgemeester van Leeuwarden (midden rechts) jhr. mr. van Beyma, toesproken. In 't midden (links) de aftredende voorzitter baron Krayenhoff.

Nog is de stad Vollenhove een visschersplaatsje, maar door de inpoldering van den N.O.polder is het als zoodanig ten doode opgeschreven. Reeds loopt voor de heele kust een nieuwe dijk langs, waardoor de visschers een grooten omweg in de richting De Voorst moeten maken om naar de vischterreinen te komen. Een botter verlaat de haven, maar hoe lang nog?

In het bijzijn van tal van genoodigden en zusterverenigingen, heeft Zaterdagmiddag in de vakschool van 't Blindeninstituut „Bartimeus” te Zeist de officiële opening plaats gevonden van den Verkennerstroep „Bartimeus” groep 6 der N.C.P.V.-afdeeling Zeist. Wij zien hier de jongens in handen van den hopman de vereischte beloften afleggen.

Baron van Harinxma Thoe Slooten opende het nieuwe pompstation van de Intercommunale Waterleiding van het gebied Leeuwarden.

Rosemary Lane,
filmster van
Warner Bros. in
„Vier Dochters“

PEPSODENT TANDPASTA ...BEVAT IRIUM VOOR GROOTERE REINIGENDE WERKING

Een vroolijke schittering van parelwitte tanden verheldert Uw gelaat - zodra U opkijkt - zodra U glimlacht. Dat is de groote verrassing van IRIUM in Pepsodent. En wel op een zoo volmaakt veilige manier! Pepsodent met Irium is absoluut onschadelijk voor het teere tandglazuur.

Tuben à
25, 50 en 80 cts.

De groote tube
is voordeliger.

DE LAFKAARD

Vervolg van blz. 9

Wantrouwend, alsof hij elk oogenblik verwachtte geschopt te worden, naderde Rooie Sjerp de portiek. Janey Crosby zag, dat hij een nieuw schoon hemd aan had, dat zijn zwarte haren netjes in een scheiding gekamd en geolied waren en zijn schoenen flink gepoetst. Over zijn schouder hing de armzalige gitaar.

„Vandaag is het m'n verjaardag, Rooie Sjerp,” zei 't meisje, „ik had graag, dat je dien met me meevierde. Pete, wil je nog een bordje ijs halen?”

De kleine man was heelemaal uit het veld geslagen; hij hoog tweemaal heel diep. Toen sprak hij, mechanisch, alsof hij de woorden dikwijls had gerepeteerd: „Ik geen geschenk heb voor u te vieren op uw verjaardag, miss Crosby, maar ik heb geleerd een lied Amerikaansch om voor u te zing. Ik hoor hem op grammofoon. Ik hoop u vindt hem mooi.”

Hij zei het nederig, maar niet zonder dien zekeren trots, die het goed ten einde brengen van een moeilijke taak meebrengt. Janey lachte verrukt.

„Heb je een Amerikaansch lied speciaal voor mijn verjaardag geleerd? Een pracht idee. Wacht, ik zal de anderen roepen; nee, ik weet het beter, kom binnen en zing daar, zoodat ze het allen kunnen hooren.”

Rooie Sjerp keek verschrikt bij dat plan.

„O nee,” protesteerde hij, „ik niet mooi zing.”

„Dat zal best gaan. Zij vinden alles mooi,” zei Janey lachend. „Kom mee.”

Ze duwde hem door de open deur. De gasten zagen op; wat zou Janey Crosby nu gaan doen?

„Lui,” kondigde Janey aan, „Rooie Sjerp gaat voor ons zingen. Hij heeft een Amerikaansch liedje voor mijn verjaardag geleerd. Aardig van hem, niet?”

Het was duidelijk te lezen op het gezicht van Pete High, die in de deuropening stond, dat hij het niet bijzonder aardig vond. De kleine bruine man keek onzeker de zaal rond, toen tokkelde hij de inleidende accoorden op zijn gitaar. Een paar meisjes giechelden.

Met een vollen, helderen tenor begon Rooie Sjerp te zingen: Keef mij een soen, keef mij een soen, Keef mij een soen en een soen.

Zijn geheugen scheen hem op dit oogenblik in den steek te laten; even zocht hij naar de woorden, en ging toen moedig verder:

Keef mij een soen, keef mij een soen, Keef mij een soen en een soen.

Keef mij een soen, keef mij een soen, Keef mij een soen en een soen.

Keef mij een soen, keef mij een soen, Keef mij een soen en een soen.

Toen het uit was, hoog Rooie Sjerp diep, eerst voor Janey, vervolgens voor de overigen. Een licht aarzelen aplausje weerklonk, dat plotseling wegstierf. Pete High had zich een weg

gebaand naar Rooie Sjerp en keek hem recht in het gezicht.

„Eén momentje maar, vriend,” zei Pete. „Ik heb een woordje met je te spreken. Wat bedoel je met zoo'n lied voor miss Crosby te zingen?”

De kleine man keek verward.

„Het is eenig lied Amerikaansch ik ken,” zei hij.

„O ja? Nou, ik zal je leeren zulke liedjes te zingen. Kom mee naar buiten.”

„Pete High,” onderbrak Janey, „je gaat niet met hem vechten, hoor. Hij bedoelde niets kwaads; hij weet waarschijnlijk niet eens, wat die woorden beteekenen.”

„Ik heb hem al eerder gowaarschuwd nooit meer iets tegen je te zeggen, of hij 't begreep of niet. Mee, jij.”

Rooie Sjerp probeerde ongemerkt weg te komen, maar Pete sneed hem den pas af.

„Je gaat met me mee naar het grasveld,” zei hij.

„En zing?” vroeg de kleine man, voor wien het niet precies duidelijk was, wat er gebeurde.

„Nee, vechten.”

„Vechten?”

„Ja, vechten.”

„Maar ik jou niet haat, meneer Pete.”

„Ik jou wel. Vooruit!”

„Maar hoe vechten we?” vroeg de kleine man; hij zag bleek onder zijn bruine kleur en trilde van top tot teen.

Als antwoord duwde Pete hem zijn gebalde vuist onder den neus. De man trok zijn hoofd terug en huiverde.

„Nee,” zei hij sidderend, „nee, nee, nee...”

„Je wilt niet vechten?”

„Nee.”

„Je bent een lafaard,” verklaarde Pete.

Rooie Sjerp haalde zijn schouders op.

„Ken geen vechten met vuist,” zei hij.

Pete sloeg hem midden in zijn gezicht.

„Wil je nu vechten?”

„Ken geen vechten met vuist,” herhaalde het mannetje achteruitdeinzend.

Pete gaf hem met verachting een schop. Ze hoorden het geluid van voeten op het pad. Rooie Sjerp rende weg.

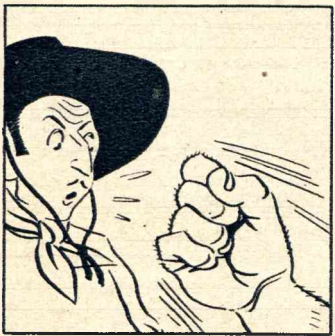
„Ken geen vechten met vuist,” imiteerde Pete hem. „Heb je ooit van je leven zoo'n rat gezien?”

Den volgenden dag was Crosby Corners in opschudding. Monarch was dol geworden, en toen 't nieuwtje bekend werd, vergaten ze alles over het gedrag van Rooie Sjerp den avond te voren. Hij deed zijn werk echter met een vragende en gekwetste uitdrukking op zijn bruin gezicht; hij kon maar niet begrijpen, waarom de anderen zijn glimlach en pogingen om vriendelijk te zijn niet wilden beantwoorden.

Monarch was de trots en de schrik van de streek. Z'n eigenaar, Ben Crosby, had hem grootgebracht van een dwaas kalfje, onvast op zijn pooten, tot een

Over zijn rug hing zijn gitaar.

..... zijn gebalde vuist onder den neus.

Vroeger meed hij haar angstvallig....

Nu gebruikt zij Odo-Ro-No!

Niets stoot vlugger af dan die onaangename doordringende geur, welke met oksel-transpiratie samengaat. De moderne vrouw weet dit en maakt daarom regelmatig gebruik van Odo-Ro-No.

Odo-Ro-No beschermt niet alleen Uzelf, maar tevens Uw kleeding.

Odo-Ro-No wordt in 2 sterkten in den handel gebracht.
REGULAR voor normaal gebruik - INSTANT voor menschen met een gevoelige huid.

ODO-RO-NO
CREAM
voorkomt het transpireeren en is direct kurkdroog.

ODO-RO-NO

CHOCOLADE BLOEMEN

Viooltjes
(pittig)

CHRYSAANTEN (melk)

MARGRIETEN (zacht)

ORCHIDEËN (zeer pittig)

RINGERS

Voor elke smaak een bloem

stevigen stier, met een borst als een hooischelf. Hij kon brullen dat het donderde en hij had het humeur van een jichtigen duivel. Ben Crosby had hem zijn horens laten behouden, omdat op tentoonstellingen een goed paar horens veel gewicht in de schaal legt bij het beoordeelen van stieren. En deze reus had al veel blauwe linten gewonnen. Maar dien dag wenschte Crosby vurig, dat hij afstand gedaan had van die blauwe linten en die horens verwijderd had. Een dulle stier zonder horens is al erg, maar mét horens is hij zoo ongeveer het gevaarlijkste dier dat rondwandelt.

Misschien had Monarch dien morgen beseft, dat het eind van zijn leven naderde en dat hij binnenkort gedoemd was 'n trotsche loopbaan heel roemloos te beëindigen in runderlapjes en roastbeef. Hij stond in zijn wei, een uitdaging brullend naar de wereld, dat hij vechtend wilde sterven. Door blind geluk was Ben Crosby erin geslaagd hem in een afsluiting binnen te lokken, maar onderhand had Monarch een staaltje van zijn woede gegeven, door Johnny Nelsons' bovenarm geheel open te rijten en op een haar na had hij ook nog Ben Crosby vermord. Eenmaal opgesloten in de omheining kende zijn woede geen grenzen meer. Hij wierp zich met zooveel kracht tegen de stevige schotten, dat ze kraakten en de menschen, die naar hem kwamen kijken, van schrik terugsprongen. Gelukkig was de plaats, waarbinnen Monarch gedreven was, stevig gebouwd; er was geen gevaar, dat hij uit kon breken. Binnenin rende hij heen en weer, z'n kleine oogen fonkelend en waakzaam. En hoog zittend op kisten en ladders zagen de bewoners van Crosby Corners gespannen naar den razenden koning der kudde, als de meeste menschen belust op sensatie.

„Is hij niet verschrikkelijk?” zei Janey tegen Pete High.

„Ik weet 't niet,” antwoordde Pete luchtig. „Ik ben dikwijls met hem bezig geweest.”

„Maar niet sinds hij dol geworden is, Pete.”

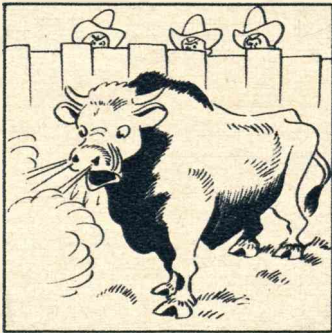
„Nee,” gaf Pete toe, „dat wel niet. Ik ben gewend aan alle soorten vee, maar ik heb nog nooit een stier als dezen gezien. Ik hou er al niet van met gewone stieren om te gaan, maar met 'n dollen... dank je wel.”

„Let eens op, hoe hij zijn gemeene oogen recht op ons gericht heeft,” huiverde Janey. „Net alsof hij zegt: „Had ik je maar hier.” Pete, ik ben bang.”

„Ik ben hier,” zei Pete High kalmeerend. „Kijk, Janey, hij krijgt weer een aanval; hij probeert nu de andere schutting te rammen.”

Janey Crosby was, om een beter gezicht te hebben, op de hoogste sport van een ladder geklommen, die tegen de hooge ompaling stond. Plotseling hoorde men gekraak. Verschrikte kreten weerklonken. Janey was over den muur gevallen en lag bijna bewusteloos van angst voor de pooten van den woedenden stier.

De vrouwen gilden, de mannen renden door elkaar, niet wetende wat te doen, en bevelen roepend zonder zin.

..... een uitdaging brullend.

„Help! Janey is over de omheining gevallen.”

„Hij zal haar vermorzelen.”

„Haal hooivorken.”

„Een geweer.”

„Nutteloos, we hebben alleen maar hagel. Het zou hem slechts doller maken, hem daarmee te treffen.”

„Iemand zal erbij moeten springen.”

„Waar loop je heen, Pete High?”

„Ik ga een touw halen.”

„Je zult te laat komen.”

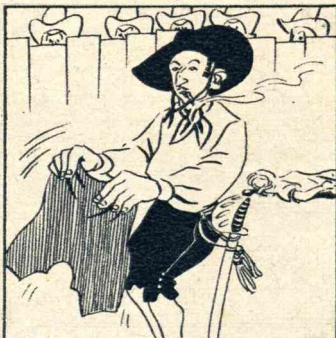
Monarch keek op het meisje neer en in z'n oogen gloeide een wild vuur. Toen zag hij den ring van witte gezichten, welke over de omheining heen stonden.

Hij scheen de situatie te begrijpen; 't leek wel, of hij wist, dat hij tijd genoeg had en zich even kon verlustigen in hun angst. Hij wendde zich van Janey af, rende naar een der uiterste hoeken, draaide rond en bezag den afstand tusschen hemzelf en het lichaam van het meisje; toen boog hij zijn kop met de horens, die als fonkelende priemen omhoog staken en maakte te zich gereed tot den aanval.

De door schrik bevangen toeschouwers werden zich bewust, dat er behalve het meisje en den stier nog iets was. Een gestalte liep door de poort van de omheining, zwijgend en vlug. Het was een kleine man met een rooie sjerp en hij kuierde naar Monarch, zóó kalm en rustig, alsof de stier een rozestruik was. Op het bruine gezicht van Rooie Sjerp was niet het geringste spoor van vrees; integendeel, hij glimlachte licht en gemuseerd. Overigens was hij net zoo zelfbewust, alsof hij op het punt stond te gaan ontbijten. Een uit bruin papier gerolde sigaret bengelde uit een mondhoeck; met den eigenaardigen gang, welken ze steeds bespot hadden, wandelde hij tot dicht bij Monarch. Het dier stond knipperend met zijn oogen naar den kleinen man te kijken. Op een afstand van een paar voet bleef Rooie Sjerp staan; onverschillig blies hij een rookwolk in den snuit van het beest en toen zagen ze een flits van iets roods. Het was Ben Crosby's rood flanelen onderhemd, dat eenige oogenblikken tevoren nog aan de drooglijn hing. De kleine man had het voor de oogen van den stier laten dansen. Monarch vergat voor het oogenblik zijn plan om Janey Crosby te doden; hij zag den rooden lap en stormde er op los. De vrouwen wendden haar hoofden af, de mannen zetten hun tanden op elkaar. Ze zagen Rooie Sjerp opzij glippen met de vlugheid van een tijgerkat. En de stier, onmachtig zich in te houden, stootte zijn kop tegen een der schotten.

Rooie Sjerp draaide zich om, glimlachte vergenoegd en boog diep naar de omstanders. Zij zagen, dat hij in zijn rechterhand iets langs en flikkerends had, dat de stralen van de zon ving en weerkaatste; ze bemerkten, dat het grootvader Crosby's oude zwaard was, dat in de eetkamer gehangen had. Hij hield het in zijn hand, zoo licht en gemakkelijk als een botermesje.

Monarch herstelde zich van zijn

Ben Crosby's rood flanelen onderhemd.

RIJKSJAARBEURSSTAD

Leipzig

DE STAD VAN HET BOEK EN DE MUZIEK

gelegen in het hart van Grootduitschland. Leipzig, met het grootste station van Europa, laat bij den reiziger blijvende indrukken achter door het trotsche „Völkerschlachtdenkmal”, het Thomaner koor, de belangrijke Musea, den schoonen zoölogischen tuin, haar uitgebreide plantsoenen, en vele andere. Door haar centrale ligging in het Rijk wordt de stad in het bijzonder gekozen voor het beleggen van congressen en het houden van tentoonstellingen.

Inlichtingen en prospecti:
Verkehrs-Verein, Leipzig E.V., Stadtverkehrsamt Leipzig en het Duitsch Verkeersbureau, Kalverstraat 111, Amsterdam C.

Zoo'n ziek geradbraakt gevoel

Als Uw man 's morgens niet uit bed kan komen... knorrig is aan het ontbijt... als hij klaagt over hoofdpijn, vermoeidheid... Als hij 's avonds na zijn werk in een stoel hangt, te moe om te lachen... WAT IS ER MET HEM? Oververmoeidheid door onzuiver bloed! Help hem over zijn inzinking heen! Geef hem elken morgen die „dagelijksche dosis” Kruschen. Mevrouw E. M. E. uit N. deed dat ook. Zij schreef ons:

„Ik sta verstomd over de verandering in mijn man door het nemen van Kruschen Salts. Hij had geen eetlust, was altijd moe, had wallen onder de oogen en een vreeselijk humeur. Slapeloosheid maakte het nog erger, tot ik hem ertoe bracht in zijn morgenthee Kruschen Salts te doen.

Hij is nu opgewekt als hij thuis komt — maakt grapjes en slaapt 's nachts uitstekend. Ik ben U van harte dankbaar.”

Dit is een van de duizenden gevallen waarin Kruschen Salts vreugde bracht in een gezin, waar de huiselijke vrede werd bedreigd door een verslapt gestel. Kruschen's zes minerale zouten sporen lever, nieren en ingewanden aan tot krachtiger werking, zoodat deze bloedzuiverende organen alle onreinheden uit het gestel filteren. Als Uw bloed eenmaal gezuiverd is zullen Uw kwalen verdwijnen. Laat Uw man morgen met Kruschen Salts beginnen en met den dag ziet ge zijn vroegere vroolijkheid en energie terugkeeren. Hij wordt een ander — een opgewekter mensch!

KRUSCHEN SALTS

verkrijgbaar bij apothekers en drogisten à f 0.40, f 0.75 en f 1.60 (extra groot pak). Fabrikanten: E. Griffiths Hughes Ltd., Manchester (Engeland). Ongericht 1756.

Gezonde, droge voeten

door regelmatig gebruik van

Vasenol

Voet-Poeder

Een landelijk tafereeltje bij Heino in Overijssel.

Een der mooie fietspaden in Kennemerland.

PER FIETS door eigen land

Voor degenen, die durven, is er geen land op de wereld te vinden, waar zulke mooie fietstochten te maken zijn als in het onze. Neen, lezer, dit is geen abuis, ik ben geen Zwitser of Italiaan, die wat wil gaan vertellen over duizelingwekkende afdalingen van steile paswegen, ik bedoel met óns land werkelijk: Nederland. En toch hou ik vol dat alleen zij, die durf hebben, ooit zullen ontdekken waarom de mooiste terreinen voor fietsers-met-vacantie juist binnen onze grenzen besloten liggen.

In de eerste plaats komt er immers al durf bij te pas om een stuk vrijen tijd, waar je je maanden op verheugd hebt, welbewust te besteden op een manier, die je meer dan eenige andere aan de vijftig gewone weken van het jaar zou kunnen herinneren. Want je blijft immers tusschen menschen, die dezelfde taal spreken, die hetzelfde voedsel gebruiken, je ziet dezelfde opschriften van altijd en je rijdt op je zelfde alledaagsche fiets. Daartegenover is de verlokking van het vreemde wel heel sterk. In ieder van ons schuilt een avonturier, die echter slechts in de vacantes de volle gelegenheid krijgt om zich te laten gelden. En dan is er heel wat moed voor noodig om hem te dwingen in een richting te gaan, welke vooral menschen met een beperkte fantasie zonder eenige mogelijkheid tot het beleven van avonturen achen.

Het onverwachte bekoort

Te vaak wordt echter vergeten, dat een avontuur iets van het onverwachte in zich moet hebben. Welnu, met den besten wil van de wereld kan je het toch geen onverwachte belevenis noemen, als je op een Alpenweg, dien je van te voren zelf gekozen hebt en waarvan je precies de helling bekend is, twee, drie uur met je fiets aan de hand moet loopen?

Waar dan nog bij komt, dat er geen enkele wijze te vinden is om van dien weg af te komen als je er eenmaal op verzeild geraakt bent. En stel nu de toestanden in ons land daartegenover, vergelijk een saai, recht fietspad langs een modernen autoweg met dat Alpentraject, een fietspad, dat ook niet aan te bevelen is voor den waren toerist, maar waar je ten minste tientallen plaatsen kunt vinden om er van af te wijken. Doch ook al weer: als je durft!

Als je het besluit kunt nemen het eerste het beste kleine zijweggetje in te duiken, een fietspaadje langs een weiland vol margrietten en zuring, een landwegje langs een sloot vol

kroos, waarover hoge bruggetjes gekromd liggen, die leiden naar boerderijen met spoelvlondertjes en rekken blinkende melkbussen; als je den grooten weg links durft te laten liggen voor een streepje verhard zand, dat de warme hei in kronkelt, als je onder een boog van eikenhakhouttakken door durft te rijden, naar... ja, waar naar toe, dat weet je juist niet, dan zal je merken, dat ons eigen land de mooiste denkbare gelegenheid tot avonturieren biedt.

Eén schema als voorbeeld.

En je moet ook durven afwijken van je plannen als je op een gegeven moment iets ontdekt, waar meer zin in hebt. Laat mij als voorbeeld 'n fiets-tocht door Zeeland nemen met het volgende schema: Van Maassluis per boot naar Rozenburg; van Rozenburg per boot naar Den Briel; via Oostvoorne naar Rockanje en Hellevoetsluis. Per boot naar Middelharnis, vandaar naar Herkingen; per boot naar Bruinisse, dan naar Zierikzee (samen 75 km.).

Volgende dag een rondtocht over Schouwen, naar Brouwershaven, Renesse, Haamstede, Burgh, Westenschouwen en terug naar Zierikzee (ongeveer 50 km.).

Derde dag: per boot naar Wolphaartsdijk, vervolgens naar Middelburg, dan een rondtocht over Walcheren, naar Veere, Domburg, Westkapelle, Zoutelande en Vlissingen (70 km.).

Vierde dag: per boot naar Terneuzen, vandaar per boot naar Hoedekenskerke, via 's-Gravenpolder naar Goes, Kloetingen, Wemeldinge, Ierseke en zoo naar Bergen op Zoom (60 km.).

Dat is een excellent schema — doch ook niets meer. Wie in plaats van vier bv. zes dagen over Zeeland wil doen, moet zich er in geen geval door van de wijs laten brengen. Misschien neemt Schouwen twee dagen, Domburg drie, Zeeuwsch Vlaanderen is in dit schema eigenlijk nog heelmaal niet opgenomen. Het kan trouwens ook zijn, dat iemand na den tweeden dag tot de conclusie komt, dat hij eigenlijk liever direct naar Zuid-Beveland wil oversteken, of dat hij eerlijk gezegd Brabant prefereert. Wel, je hebt vacantie, je bent vrij! Laat je dus in geen geval tegenhouden om de routes te kiezen, die je het aantrekkelijkst voorkomen. In geen geval, dus ook niet door je schema.

De wachter van onze rijwielpaden, de A.N.W.B.-paddenstoel.

De roode lijnen met dwarsstreepjes.

Dat is nu het voordeel van Nederland, dat er juist zoo geweldig veel routes zijn. Bekijk de A.N.W.B.-fietskaarten en overal zie je de bekende roode lijntjes met de fijne dwarsstreepjes, overal, maar de meeste toch wel in de streken van de hei en de bosschen. Ieder, die voor z'n plezier een fietstocht gaat maken, moet op die roode lijntjes letten, hij moet zich laten leiden door de Bondspaddenstoelen op de kruispunten en, in de allereerste plaats, door zijn vrijheidszin.

Pluk den dag, zorgvuldig en gaaf. Heb er den tijd voor over om eens te kijken, hoe de menschen in Limburg, den Achterhoek, Overijssel, hier en daar nog hun eigen brood bakken in de kleine, apart staande bakhuisjes. Probeer eens wat meer te weten te komen van de werkzaamheden op de velden, laat het niet zóó zijn, dat je eigenlijk niet weet of je nu langs een akker met vlas of met suikerbieten rijdt. Verspil er desnoods een uur aan om boschbessen te plukken — want dat is geen verspilling, dat is de heerlijkste manier om van je vrijen tijd te genieten, die er bestaat.

Mopper niet als je bandenpech hebt; je wordt immers door niemand opgejaagd, je kunt de lekken toch op je dooie gemak dichtplakken. Natuurlijk, het is niet prettig om voortdurend het gevoel te hebben, dat er met je fiets wel eens iets mis zou kunnen gaan, maar dat gevoel kan je voorkomen door tijdig voor je vertrek je karretje nog eens goed na te laten kijken en te laten smeren, door al te slechte banden resoluut door nieuwe te laten vervangen. Zóó duur zijn banden heusch niet, dat zij het recht zouden hebben je vakantie-gemoedsrust te bederven! Zorg er verder voor, dat je niet meer meeneemt dan je beslist nodig hebt en niet minder dan je beslist missen kunt. Hou je van fotografeeren, dan vergeef je het jezelf den heelen tocht niet als je je camera thuis gelaten hebt, alleen om de bepakking wat lichter te maken. Lees je graag, neem dan gerust een boek mee, hoofdstukken,

Het fietspad Schore-Hunsweert langs de Westerschelde.

De trouwe fiets krijgt een oogenblik rust.

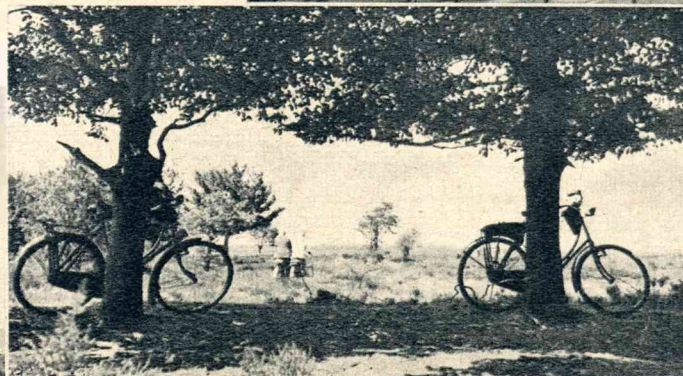
die je hebt gelezen toen je lui in het mos lag, zullen later een heel bijzondere bekoring voor je hebben.

Het mooiste boek.

Maar vergeet vooral niet, dat er nog een boek van de natuur bestaat. Wie denkt, dat het maken van fietstochten bestaat in het afleggen van groote afstanden, moet zich houden aan de groote wegen. Daar komt hij het vlugste vooruit, al waag ik het te betwijfelen of een dergelijke vakantie ook inderdaad voldoening kan schenken. Neen, alleen dan kan ik iemand met een gerust hart aanraden zijn vrije dagen te besteden met het maken van fietstochten als hij een open oog heeft voor al het mooie om hem heen. Voor het open landschap van de polders, waar de sigaren van de lischdodden aan de oevers van de plassen groeien en de nevel 's

Een fietspad in de omgeving van Sasenheim.

Op de „Hooge Veluwe”.

Het is niet noodig, dat je de namen van alle planten en dieren kent om toch intens van de natuur te genieten. Het is alleen noodig, dat je je oogen wijd open houdt. Dat je durft te kijken en fantaseeren, te turen en te droomen. Zie, hoe op een winderigen zomerdag de boomen op den top van een Overijsschen heuvel te keer gaan en verbeeld je, zooals Chesterton deed, dat het geweldige groene draken zijn, die met hun staarten aan den grond werden vastgebonden en nu wanhopige pogingen doen om zich los te rukken. Kijk naar de Hollandsche poldersloten, waar God een stuk van de zon in heeft gesmolten en een handvol blauw van den hemel in heeft opgelost, gelijk Wies Moens zegt. Ga aan den kant van die sloten zitten en let op de schrijverkes, waar Guido Gezelle een gedicht aan wijdde; rijd je over een dijk, luister dan naar de kikkers en de bolderende boerenwagens, zooals Adama van Scheltema deed, kom je terecht in Drenthe, mijmer dan nog eens over de sage van de twee reuzen Ellert en Brammert, aan wier strijd nu nog de naam van het Ellertsveld herinnert. Gaat het fietspad langs korenvelden, herinner je dan de regels van Staring: Sikkels blinken, sikkels klinken...

Met open oogen en open hart op de fiets door ons eigen land. Dan ga je pas goed de noodzaak van natuurbescherming inzien. Omdat je in zoo'n vakantie iederen dag opnieuw meedrinkt uit den beker van Nederlands schoonheid....!

A. W. T. SCHOEVERS.

In het Gooi, waar een prachtig net van fietspaden den tocht tot 'n waar genot maakt.

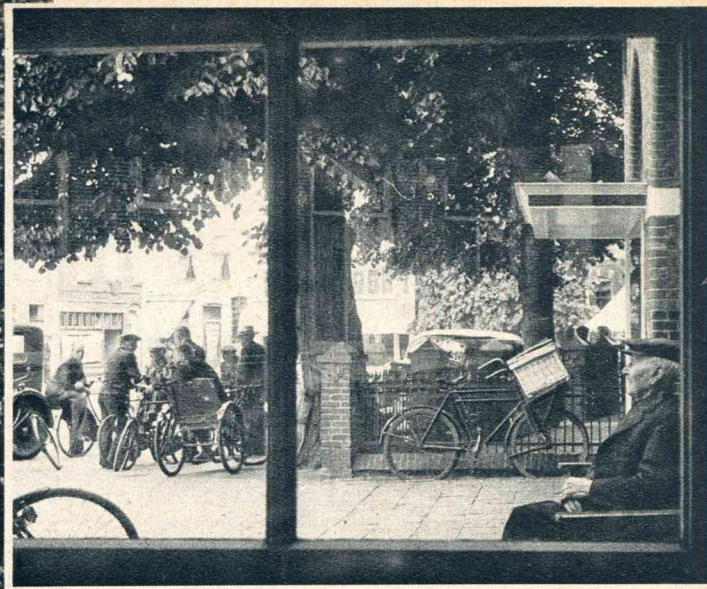
In het romantische land bij de Dinkel in het Lossersche Zand.

DAT MOOIE LAND VAN TWENTE

Een klein bordje staat boven het loover van de haag, met de mededeeling dat ergens achter die haag het postkantoor te vinden is. Heel goed gezien om dat bordje daar te planten, want de plaatselijke nederzetting der posterijen zou men er niet licht zoeken; de inwoners natuurlijk wel, maar gasten en toeristen kijken meestal eerst ergens anders, in een drukker straat. Wij hebben er slechts één aanmerking op, en wel deze, dat meergemeld bordje het advies moet verkondigen aan iedereen, die geen zaken met de post heeft, om er toch eens te gaan neuzen. Er staan een oude kerk, een pomp, een eervoudig huis en wat zware boomen, en alles bij elkaar is het zoo mooi en merkwaardig, dat men er graag een half uurtje blijft om de herinnering eraan goed en degelijk vast te houden — een van die plekjes, welke in Twente en elders vele te genieten zijn, mits men een rondreis door ons land niet opvat als een snel-

heidsrace, waarbij zooveel mogelijk richtingsborden gepasseerd moeten worden op den ren over de groote wegen van stad tot stad.

Ja, die groote wegen. Geen mensch die er iets tegen heeft, dat onze kostelijke penningen aan wegen- en benzinebelastingen en soortgelijke plagen besteed worden om beton en asphalt te verwerken tot moderne wegen en breede bruggen te stellen in de plaats van de yóórhistorische uitvindingen, die bekend en berucht zijn als veerponten. De talloze auto's, die tegenwoordig rusteloos door ons land rollen, kunnen niet toe met wegen, welke berekend waren op

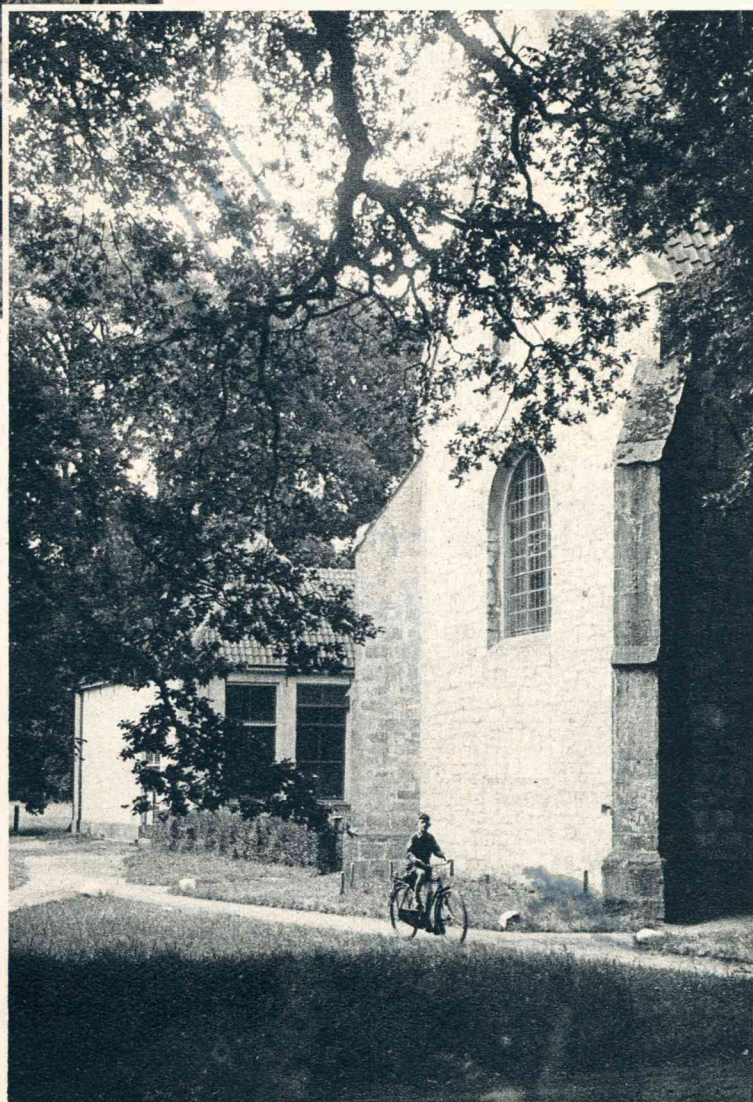

Bespreking van het laatste nieuws te Oldenzaal.

een hondenkar en drie boerenwagens, maar als werk u niet tot haast dringt, blijf dan ver van de autostrada's (natuurlijk moesten wij er weer een buitenslandsch woord voor nemen), want reizen is iets meer dan een kwestie van tijd en snelheid, en een vacantiereis wordt alleen maar bedorven door allen, die van plaats tot plaats den kortsten weg kiezen.

Want de kortste weg is meestal niet de mooiste. De kortste weg van Almelo naar Enschede bijvoorbeeld is de autobaan over Hengelo, een goede weg en ook een mooie weg, maar wij namen bij Borne gauw een zijsprongetje, zoodat wij de hoofdstad van Twente eerst bereikten, toen wij Weerselo, de Lutte, Oldenzaal, Losser en het Lossersche Zand hadden gezien. Dat was heel wat kilometers meer, maar ook heel wat meer plezier en schoonheid. De omweg beteekende de verrassing in Weerselo, waar enkele meters buiten den weg het prachtige gras-pleintje met zware boomen ligt en de beroemde Stiftskerk staat plus het postkantoortje bovenbedoeld, en waar het niet moeilijk is, terug te droomen naar den goeden, mooien tijd, waarin deze kerk werd gebouwd — rond

Bij de eeuwenoude Stiftskerk van Weerselo.

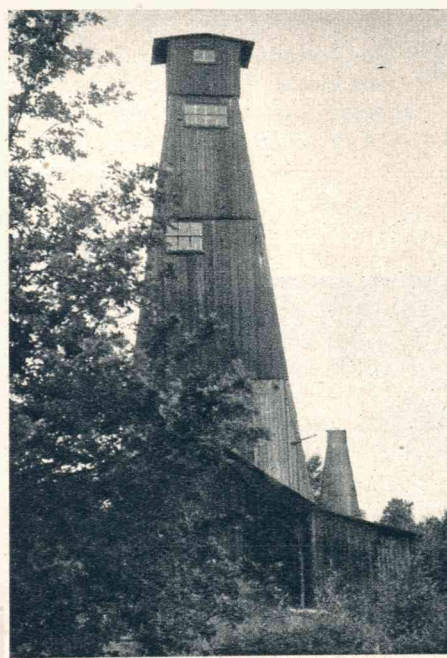
Hooien bij Usseloo.

Het karretje op den zandweg te Losser reed. . .

vijf eeuwen geleden. Het beteekende gezellig voort te zoemen over binnenwegen (en heusch, geen hobbelige landweg, maar een baan met een behoorlijk glad wegdek), waar berken en lage populieren u binnen het mooiste levende decor houden en u de illusie geven, ver weg te zijn van alle nare herrie en irriterend geroezemoes der wereld, die alleen lijkt te bestaan uit verkeersborden, concurrentie en menschen die geen tijd hebben om elkaar te groeten. Dat

In de wilde natuur van Boekeloo staan de boortorens der zoutindustrie.

beteekende rust, kracht en nieuwen levensmoed op te doen in een land van enkel schoone rust en vrede: wiegelende korenvelden, 'n boerderij in het bekoorlijkste spel van zon en schaduw, koeien die u vriendelijk nakijken en een hond die u een groet nablaft. Het beteekende met eigen oogen en tot eigen groote voldoening te ervaren, hoe mooi Twente is, waar de natuur een interessante staalkaart van Nederlandsch landschapsschoon biedt — het donkere bosch, de bonte akkers op de zacht glooiende heuvelhelling, hier en daar een moerasje met belangwekkende flora,

De toekomst van de Lutte.

Een prachtige sparrenlaan loopt tusschen Losser en de Lutte.

een korenveld en een molen, de bruine hei, de romantiek met verwaaide dennen en een zandverstuiving. Twente. . . u kunt er blindelings op de kaart prikken, om er een prachtig vakantie-oord te vinden.

H. A.

Markeloo op een regendag.

Waarom

**U minderwaardige
insectenmiddelen
moet weigeren en
vragen naar...**

FLIT

Flit doodt best! omde
Flit een combinatie is van on-
overtroffen insectendoodende
middelen. Elke bus Flit bevat een
product, waarvan de krachtige
werking bewezen is. Eisch dus
Flit en weiger ieder twijfelachtig
namaakproduct. De Flit-soldaat
is Uw waarborg.

VERTEGENW.: KERKHOFF & Co. — NASSAUKADE 373 — AMSTERDAM

DE LAFAARD

Slot van blz. 15

vergeefschen aanval op de omheining en keerde zich om; nog eens werd 't roode hemd met vaardige hand voor zijn fonkelende, bloed-doorloopen oogen gezwaaid. Weer wierp hij zijn geweldige lichaam recht naar Rooie Sjerp. Toen kwam aan het aardsch bestaan van Monarch een onverwacht einde. Het vond met zoo'n snelheid plaats, dat alles, wat de toeschouwers zagen, slechts 'n flits was; toen sidderde het gigantische beest, wankelde en zonk ineen. Uit den linkerschouder vanden stier stak het gevest van grootvader Crosby'szwaard. Rooie Sjerp had het glimmende lemmet in Monarch's hart gedreven.

De menschen van Crosby Corners land, Andalusië, ik dood een, twee, beweren, dat Ben Crosby den kleinen drie stieren elken Zondagmiddag voor man op beide wangen gezoend heeft, grap. Waarom zou ik bang voor stieren maar hij ontkent dit; wel geeft hij toe, zijn? Ik ze ken."

... stak het gevest van grootvader Crosby'szwaard.

"En ik noemde je een lafaard," zei Ben Crosby telkens weer. "Ik noemde je een lafaard, en je ging er in en daagde zonder een handomdraaien een dollen stier uit." "Was niets," mompelde de kleine bruine man.

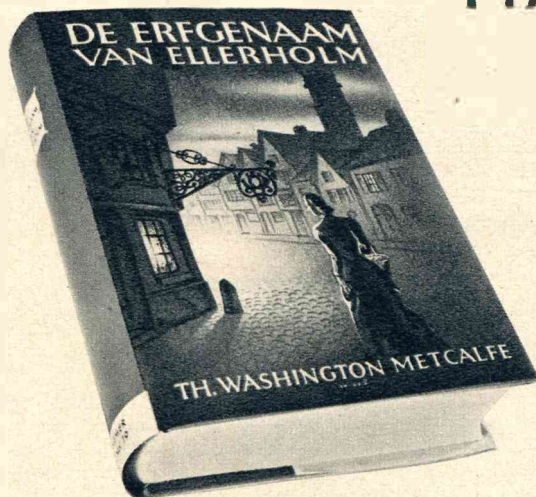
"Was 't niets, met dat beest te vechten?" Rooie Sjerp haalde zijn schouders op.

"Maar ik toreador ben," zei hij. "In mijn

BERICHT De Redactie is met het controleeren der oplossingen van onze 1000 gulden prijsvraag nog niet gereed gekomen, zoodat de uitslag, welke in dit nummer zou worden gepubliceerd, een week wordt uitgesteld.

HAAST U!

DE
VOORRAAD
RAAKT
OP!!

Wij vestigen nog eens de aandacht op 't laatste boek der Kennemer Serie „De Erfgenaam van Ellerholm”, door Th. Washington Metcalfe, een kleurrijk, romantisch verhaal uit 't einde der vorige eeuw. De voorraad ervan vliegt weg en indien u zich nog van 'n exemplaar wilt verzekeren, dan raden wij u aan niet langer te dralen! 't Boek, dat in de oorspronkelijke taal *nier gulden* kostte.

Het nieuwste boek van de Kennemer Serie

is voor u verkrijgbaar voor den zeer lagen prijs van 30 cent per ingenaaid exemplaar en f 1.— per gebonden exemplaar in linnen prachtband. Verkrijgbaar aan ons bureau en bij onze bezorgers; franco per post na ontvangst van 40 cent (in postzegels, per postwissel of per giro 268670) voor 't ingenaaide, of f 1.15 voor 't luxe-boek, aan ons hoofdkantoor, Nassaulaan 51, Haarlem.

Dit nummer van „Panorama” is uitgebreid met vier pagina's tot een totaal van vierenveertig, exclusief „De Humorist” en „Sjors”.

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau's: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 30540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Bilistraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149797. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 4286. Giro nr. 129730. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telefoon Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

U kunt niet altijd werken en piekeren. Eenmaal in het jaar moet U toch uit de dagelijksche sleur om lichaam en geest te verfrisschen. Nergens kunt U dat beter doen dan in een Fransche badplaats. In Normandië of Bretagne, aan de Côte d'Argent of de Côte d'Azur kunt U met volle teugen genieten van het gezellige leven, dat de Fransche badplaatsen wereldberoemd heeft gemaakt.

Voor houders van een Carte de Voyage Touristique — bij alle reisbureaux in Nederland verkrijgbaar tegen 40 Francs — 40% reductie op de Fransche Spoorwegen en 50 centimes reductie op den benzineprijs tot een max. van 600 liter. Alle hotels zijn verplicht hun prijzen aan te plakken. Het teeken H of HH beduidt, dat deze zijn goedgekeurd door het Commissariat Général au Tourisme.

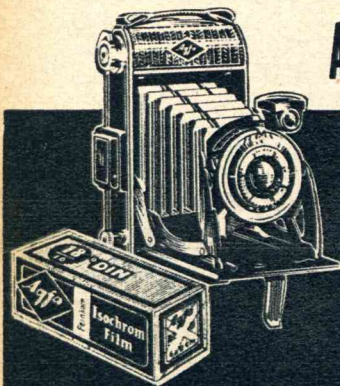
Wendt U om uitvoerige inlichtingen tot de erkende reisbureaux, het Bureau der Fransche Spoorwegen, Parkstraat 99, Den Haag of de Services Nationaux de Tourisme, Willemskade 15a, R'dam

Allooi FRANKRIJK

Agfa foto's... goede foto's!

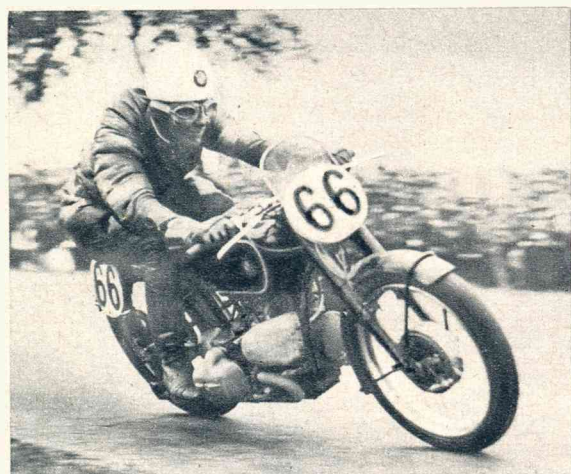
De Agfa-Billy-Record en de Agfa-Isochrom-Film die doen 't hem.

Agfa

De overwinnaars van de races te Assen. V.l.n.r. S. Wunsche (D.K.W. 350 cc.) G. Meier (B.M.W. 500 cc.) en E. Kluge (D.K.W. 250 cc.)

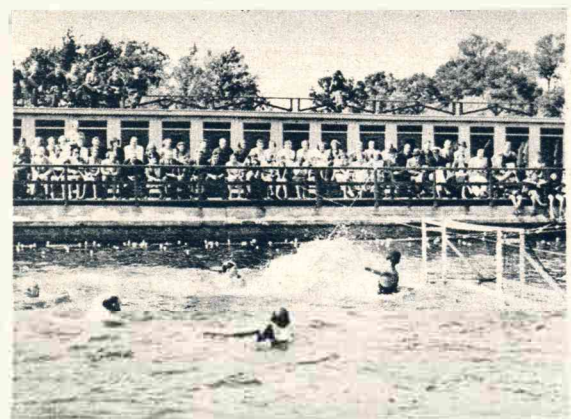

De start van de zware klasse op de T.T.-races te Assen. Vooraan links de B.M.W.-rijder Georg Meier (no. 66) die deze race won.

SPORT

van de week

De T.T.-races te Assen. De winnaar van de hoofdklasse G. Meier met zijn snelle B.M.W. op het circuit.

In de zweminrichting Kromme Rijn te Utrecht werden Zondag internationale zwem- en polowedstrijden gehouden. Spannend moment uit den wedstrijd U.Z.C.—Luxemburg, welke door de Utrechtenaren werd gewonnen.

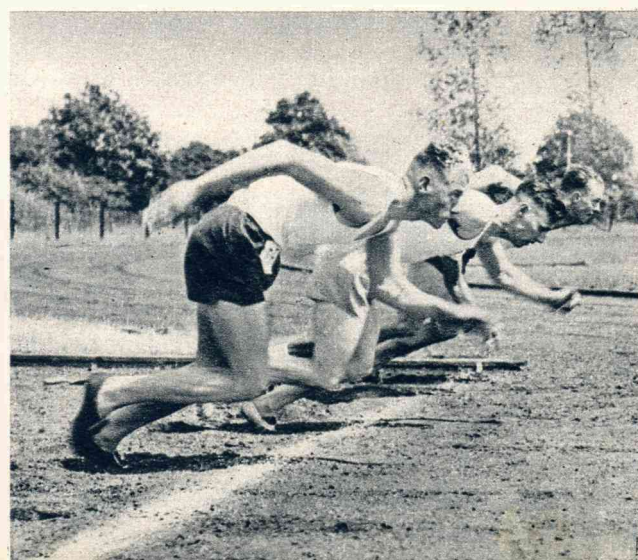
Het concours hippique te Amsterdam. De Duitsche ritmeester M. Huch op Aeolus neemt op fraaie wijze een hindernis.

Het groote concours hippique in de hoofdstad. Prins Bernhard reikt den grooten Hollandschen molen uit aan den teamleider van de winnende Duitsche ploeg.

De internationale Holland-Bekerwedstrijden op de Boschbaan te Amsterdam. De damesploeg van Willem III, welke het nummer stijfsnelroeien won.

Zondag werden op de Utrechtsche Sintelbaan de nationale atletiekwedstrijden van Hellas gehouden. De start van de demi-finale 100 m. hardloopen.

De Deventer Liefdadigheids Sportdag. Overzicht van den stoet op weg naar het sportterrein.

Op het terrein van Ajax werden vaardigheidsproeven in athletiek-gymnastiek afgenomen ter verkrijging van het diploma der Nat. Ver. tot Bevordering der Harmonische Lichaamsontwikkeling. Prins Bernhard, de beschermheer der vereeniging, was hierbij tegenwoordig.

De Loreley (rechts)

Op een goeden m...
daarna ontscheep...
te Rotterdam. Ma...
gezien en veel ge...
hebt u, terwijl de...
voortglijdt, de R...
bent u statig de l...
en Arnhem gepass...
oevers van de Le...
opdiende. De oer...
tol, met hun typi...
dael te Wijk bij...
Rhenen, de in de...
deze fraaie beelde...
bruggen van Arn...
nu naderden Lobi...
land bij uitstek, m...
sterende plassen...
blik tuurde uit of...
bergen zich reeds...
bijzondere, rijk-g...

Men meene n...
dadelijk na het p...
van uiterlijk veran...
niet het geval en e...
beroemden Dom,
congressen, waar
verkeerstentoonsta...

Eerst na Bonn...
boorteplaats van...
langs de Rijnoeve...
den horizon verhe...
met den beroemde...
van de bekende...
boot stoomt nu e...
en sagen, bezong...
tijden en op beide...
modern en tevens...
roemrijk verleden.

Op de Lek bij Culemborg. De Nederlandsche stroomen worden druk bevaren!

EEN RIJNTOCHT PER RADERBOOT

Een vacantiereis voor fijnproevers!

Voor hen, die bij wijze van afwisseling 'ns een heel rustigen vacantiereis zouden willen maken, zonder dat zij zich reeds weken van te voren moeten bekommeren om bagage, treinverbindingen, 't bespreken van hotelkamers etc. etc., bestaat er gelegenheid om een even origineel als afwisselend vacantiereisje te maken, waarbij hun de gebraden duiven als 't ware in den mond vliegen,

zoo wordt er in ieder opzicht voor hen gezorgd!

Zij hoeven niets anders te doen, dan naar Rotterdam te gaan en daar aan de Prins Hendrikade, vlak bij de enorme hefbrug, 'n kaartje te koop voor 'n vacantiereis op den Rijn aan boord van een der wit en groen geschilderde raderboten van de Nederlandsche Stoomboot-Reederij, wier vaartuigen al meer dan honderd jaren den Rijn bevaren. Men stapt

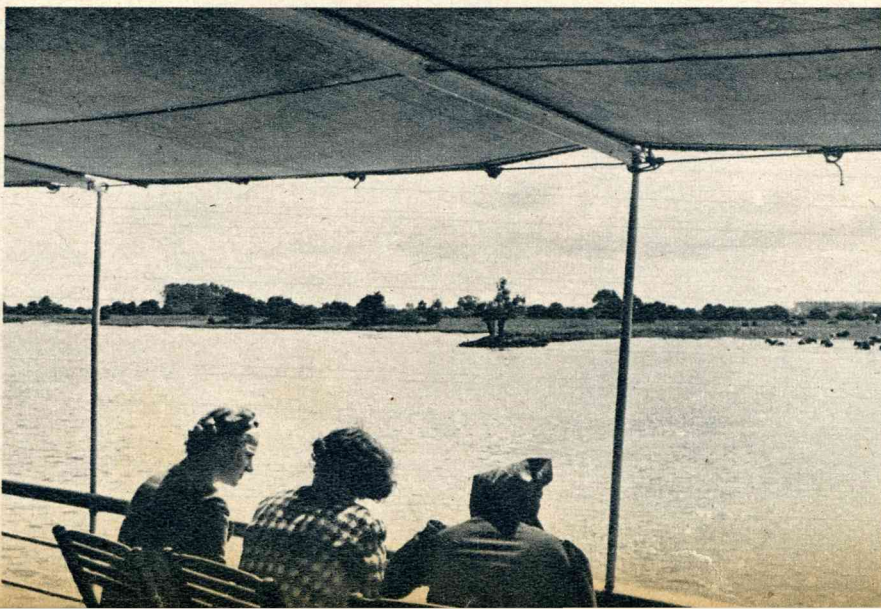
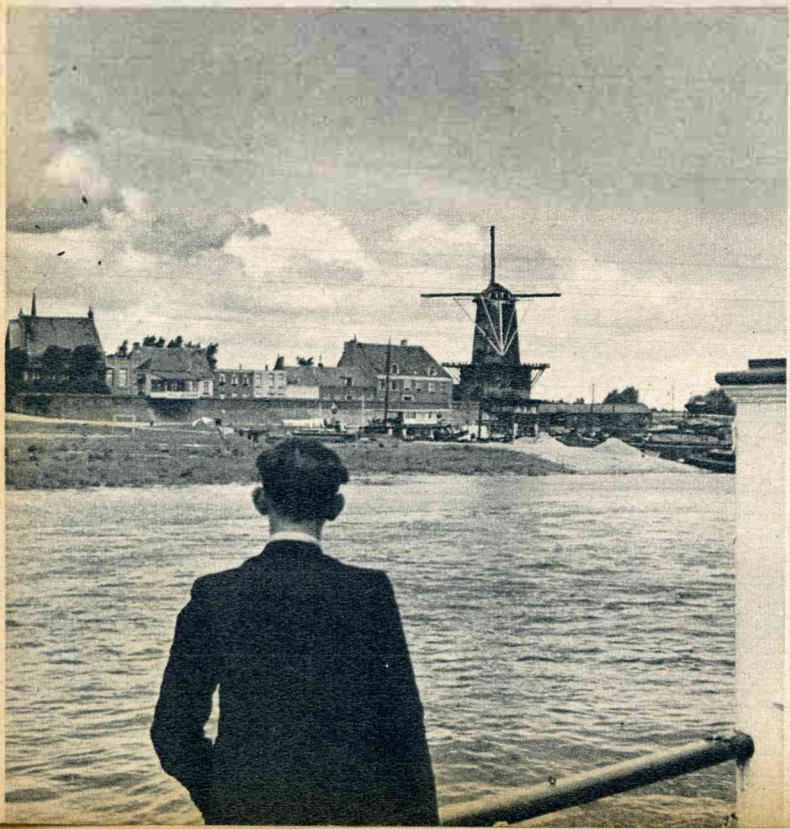
Koeien badende in de rivier, polders en weiden, wuivende boomen, hooge wolkenluchten... dat is Holland!

Een typische Rijnboot, zo er iederen dag vele ziet

De prachtige Cuneratoren te Rhenen, zich statig verheffend tegen de mooie wolkenlucht.

Gezicht op Wijk bij Duurstede met den beroemden molen van Ruysdael.

en worden druk bevaren!

BOCHT RBOOT

fijnproevers!

er in ieder opzicht voor hen gezorgd!
n niets anders te doen, dan naar Rotter-
n en daar aan de Prins Hendrikade, vlak
me hefbrug, 'n kaartje te koop voor
tocht op den Rijn aan boord van een der
n geschilderde raderboten van de Neder-
toombboot-Reederij, wier vaartuigen al
onderd jaren den Rijn bevaren. Men stapt

De Loreley (rechts), een der meest bezongen rotsen van Europa.

Op 'n eilandje in den Rijn verheft zich bij Caub de stoere Pfalz-burcht.

Op een goeden morgen aan boord en zeven dagen
daarna ontscheept men u weer op dezelfde plaats
te Rotterdam. Maar in deze zeven dagen hebt u veel
gezien en veel genoten. Gezeten op 't promenadedek
hebt u, terwijl de raderboot zacht als een zeilschip
voortglijd, de Rotterdamsche havens verlaten en
bent u statig de bruggen van Vreeswijk, Culemborg
en Arnhem gepasseerd. U voer langs de mooie, groene
oevers van de Lek, terwijl de hofmeester de lunch
opdiende. De oeroude Lekplaatsjes, zooals Hunners-
tol, met hun typische kerkjes, de molen van Ruys-
dael te Wijk bij Duurstede, de Cuneratoren van
Rhenen, de in den Lekstroom badende koeien, al
deze fraaie beelden gleden u voorbij; de torens en
bruggen van Arnhem verdwenen aan den horizon en
nu naderden Lobith en Emmerik. Holland, 't water-
land bij uitstek, met z'n droomende polders, zijn glin-
sterende plassen en stroomen, lag achter u en uw
blik tuurde uit of aan den verren horizon de eerste
bergen zich reeds verhieven, die vader Rijn zoo'n
bijzondere, rijk-geschakeerde bekoring verleenen.

Men meene niet, dat 't Rijnlandschap reeds
dadelijk na het passeeren der Nederlandsche grens
van uiterlijk verandert! Dit is zelfs bij Dusseldorf nog
niet het geval en evenmin bij Keulen, de stad met den
beroemden Dom, de stad van tentoonstellingen en
congressen, waar in 1940 'n groote internationale
verkeerstentoonstelling zal worden gehouden.

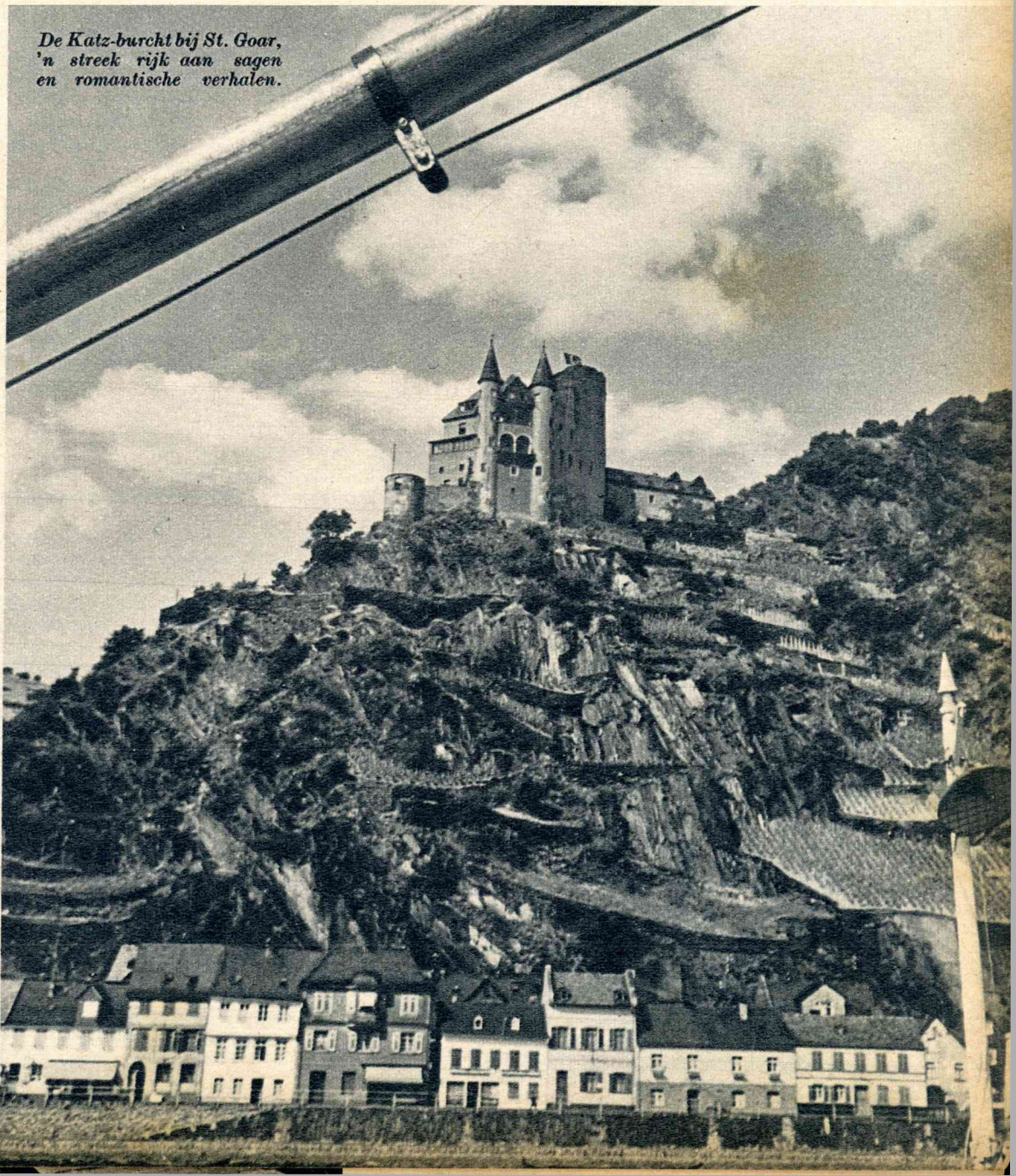
Eerst na Bonn, de muziek- en tuinstad, de ge-
boorteplaats van Beethoven, begint 't landschap
langs de Rijn oevers opmerkelijk te veranderen. Aan
den horizont verheft zich 't prachtige Zevengebergte
met den beroemden Drachenfels, aan den voet waar-
van de bekende toeristenplaats Königswinter. De
boot stoomt nu een streek binnen rijk aan historie
en sagen, bezongen door harden en dichters aller
tijden en op beide oevers liggen dorpjes en steden:
modern en tevens rijk aan herinneringen aan een
roemrijk verleden. Nu eens wijken de bergen uiteen.

dan weer schijnen de hooge, barre rotsen, vooral
achter Koblenz, elkander zoo dicht te naderen, dat
men 'n oogenblik veronderstelt, dat de wilde Rijn-
stroom plotseling ophoudt! Het is moeilijk te zeggen
wat 't meeste boeit: de drukte op 't water, het berg-
landschap, de oude burchten, de grijze ruïnes, de
dorpen, de steden, het onafgebroken verkeer op de
beide oevers of de romantische verhalen van de
historische plekken, die men passeert, zooals den
Drachenfels, de Lorelei-rots, de oude vesting Pfalz,
bij Caub, op 'n eilandje in den stroom gelegen, of den
Muizentoren midden in de rivier, bij Bingen. Volgens

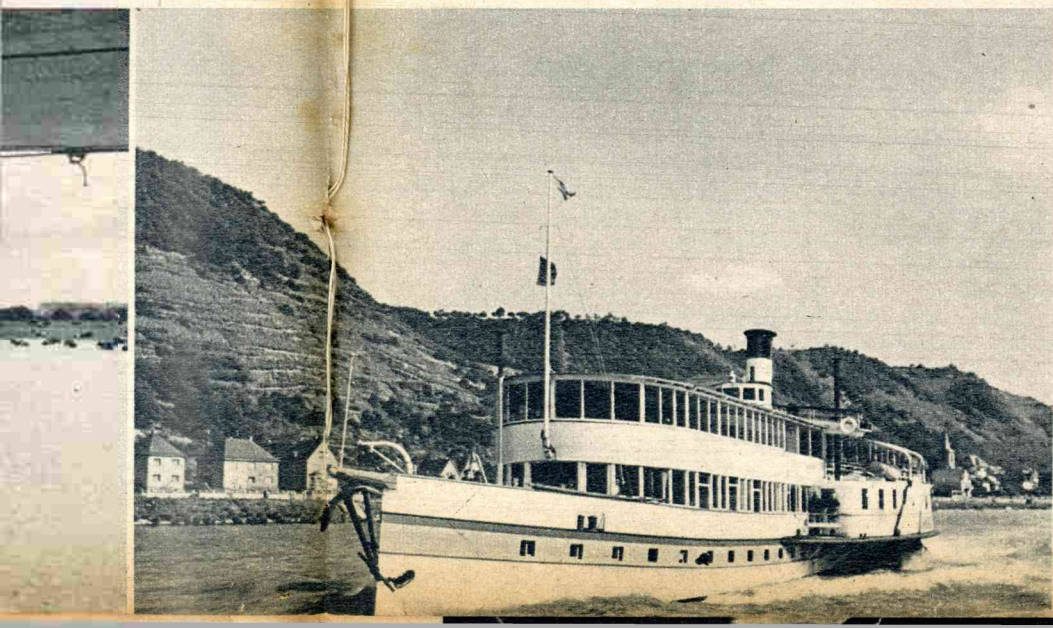
de sage knaagden in dezen toren millioenen muizen
aan het lichaam van Hatto, totdat hij z'n ziel aan den
duivel verkocht en deze hem verloorste.

Mainz was ons eindpunt en gelooft u me vrij, dat
't niet was met een bezwaard hart, dat we den
terugtocht aanvaardden. Er was op beide oevers
zóóveel aan onze aandacht ontsnapt, dat we op 't
traject Mainz-Bonn nog telkens nieuwe ontdekkingen
deden. En hoe vreedzaam scheen ons de Rijn toe,
toen we weer langs de Hollandsche polders en malsch-
groene weiden voeren! 't Was niet te gelooven, dat dit
dezelfde rivier was!

*De Katz-burcht bij St. Goar,
'n streek rijk aan sagen
en romantische verhalen.*

*Een typische Rijnboot, zooals men
er iederen dag vele ziet passeeren.*

EEN VERSTOKT VRUGGEZEL

★
DOOR W. H. LANE CRAUFORD

Er waren nog karbonaadjes, dacht hij, maar kon hij Tilling wel vragen, om elf uur 's nachts karbonaadjes te bakken en hen te bedienen? Het zou iets ongehoords zijn — als Tilling niets zei, toonde hij toch zeker met iedere beweging zijn ongenoegen. En dan de drankwestie. Paul had een flesch whisky, voornamelijk ten dienste van Michael, maar Maisie zou wel wijn willen hebben. Wijn was er niet te krijgen zoo laat. Hij kon haar thee aanbieden — dat had ze misschien liever dan water.

Hij wou bellen, maar aarzelde. Kon hij niet beter wachten, tot Tilling naar bed was, en de karbonaden zelf bakken? Dat spaarde onaangenaamheden, en hij had meteen iets te doen, om wakker te blijven. Den volgende ochtend kon hij tegen Tilling zeggen, dat de visite onverwachts was gekomen, en dat juffrouw Marland voor de grap, en om haar aanstaanden echtgenoot te waarschuwen, haar kookkunst op de proef had gesteld. Je hoefde de karbonaden alleen maar in de pan te leggen en 't gas aan te steken — dat was makkelijk genoeg.

Hij liep heen en weer om tot een beslissing te komen. Maar feitelijk was hij al besloten — hij deed alleen, of hij aarzelde, om zichzelf te overtuigen, dat hij zich niet liet beïnvloeden door kleingeestige overwegingen.

Zoo gingen de minuten voorbij, en weldra hoorde hij in de vestibule geluiden, die meldden, dat Tilling aan 't sluiten was voor den nacht. Hij bleef staan luisteren. De geluiden hielden op, en alles bleef stil.

VIJFDE HOOFDSTUK

Michael zou waarschijnlijk kort na elven komen, had hij gezegd. Paul had dit niet al te letterlijk opgenomen, maar om kwart over had hij alles op tafel, met een deksel over de karbonaden, om ze warm te houden. Het koken was hem niet meegevallen. Hij had een karbonade op den keukenvloer laten vallen, dus had hij aan 't wasschen en schrapen gemoeten, en wyl het toen een vrij haveloos geval bleek te zijn, had hij 't voor Michael gereserveerd. Hij had zijn vingers gebrand, en vet over zijn heele jas gemorst, en toch bleven de karbonaden weerspanning: ze wilden niet bruin worden; en toen hij even zijn rug had gekeerd, waren ze opeens zwart. Ze waren gaar, dacht hij, té gaar, want 't leek wel houtskool, en toen volgde er een worsteling, want de karbonaden bleven koppig aan de pan kleven. Verder was er koude appeltaart, en brood en kaas — daar moesten ze 't maar mee doen.

Hij had thee gezet, en was nieuwe aan 't zetten, want 't eerste brouwsel had een half uur gestaan. 't Scheen na al zijn moeite toch nog een koud souper te worden, want 't was nu tien voor twaalf, en nog waren zijn gasten er niet. En als ze niet gauw kwamen, vonden ze hun gastheer slapend, want hij vond het met de minuut moeilijker, zijn oogen open te houden. Zou Michael vergeten hebben, dat hij beloofd had, terug te komen? Hij was er best toe in staat. Of misschien vond Maisie 't geen uur, om op visite te gaan, en had ze niet mee gewild. Dat zou een bewijs van gezond verstand zijn geweest — maar dan had Michael wel opgebeld om voor den volgende dag af te spreken! Enfin, je wist nooit wat Michael zou doen of niet doen... en hier zat hij maar en hij kreeg steeds meer slaap.

Hij scheen gedommeld te hebben; zijn doffe zinnen werden zich althans bewust van eenige beroering, die zich verduidelijkte tot het klingelen van een bel en stemgeluiden. Hij stond verschrikt op en liep naar de deur. Als dat zoo doorging, kreeg hij klachten van de bovenburen, want 't was een nette buurt.

„O, ben je wakker?” grijnsde Michael. „We dachten dat je ons al had afgeschreven en naar bed was.” „Welnee.” Paul sloot de deur en hielp Maisie met haar mantel. Dien nam ze hem glimlachend af, want hij rolde hem op en wou hem op de bank leggen. Paul's blik rustte op twee fleschjes bier en een bruin papieren pakje, dat Michael op tafel legde, om zich van hoed en handschoenen te ontdoen.

KORTE INHOUD VAN 'T VOORAFGAANDE: Paul Challisson is erfgenaam van den titel en het familiebezit van zijn ongehuwden oom sir Richard Challisson. Hij woont te Londen op kamers en hoewel zijn oom hem aangespoord heeft flink uit te gaan en geld te verteren, brengt hij z'n vrijen tijd door met wetenschappelijke proeven. Hij ontvangt een telegram onmiddellijk op Woodcroft te komen, waar z'n oom ziek blijkt te zijn. „Ik zal het niet lang meer maken, Paul,” zegt deze, „en ik wil je getrouwd zien voor ik sterf.” Paul staat voor een zeer moeilijke opdracht, omdat hij nog nimmer met meisjes heeft omgegaan. Hij ontmoet de dochter van den inmiddels overleden jachttopziener, wier opvoeding in de handen van oom Richard's huishoudster berust. Den volgende dag komt er bezoek van Geoffrey Rammerleigh (een broer van oom Richard's vroegere verloofde, die een dag voor hun huwelijk stierf) met zijn dochter Veronica. Paul begrijpt de bedoeling van dit bezoek maar al te goed. Hij vertelt z'n oom evenwel, dat hij niet op haar verliefd kan worden. Sir Richard dreigt hem te zullen onterven, wanneer hij niet binnen drie maanden getrouwd is. Paul keert naar Londen terug en roept nu de hulp in van z'n vriend Michael en diens verloofde.

„Ja,” knikte Michael, „een stukje pastei en iets te drinken kon geen kwaad, dacht ik.”

„Merci,” zei de gastheer, „maar Tilling heeft al karbonaden gebakken.” Hij kreeg een kleur, want al maakte hij zichzelf wijs, dat hij dit zei, om zijn bezoekers niet 't gevoel te geven, dat ze hem last aandedden, zijn geweten was niet gerust.

Ze gingen de zitkamer in, Michael met een bierflesch onder iederen arm en de varkenspastei in zijn hand. Paul lichtte deksels op en wees stoelen.

„De karbonaden zullen wel koud zijn,” meende hij. „We hebben ze juist graag koud,” glimlachte Maisie.

Ze was slank en elegant, met haar als rijp graan waar de zon op scheen, en prachtige tanden, lichtblauwe oogen, een korten rechten onafhankelijken neus en een prachtige teint; een echt Amerikaansch meisje, vriendelijk, vrijmoedig en natuurlijk. Zij toonde die eigenschappen aanstonds, want zij keek naar hetgeen op haar bord lag en vroeg verbluft:

„Zeg, wat is dat?”

„Een karbonaadje,” aarzelde Paul.

Maisie keek nog eens. „Ik zal je gelooven,” zei ze schouderophalend, „maar 't lijkt me nogal verbrand.”

„Ja, dat... dat zei ik ook tegen Tilling,” stotterde Paul.

„Zeg hem dan nog iets namens mij,” sprak Michael. „Als 't ooit een karbonade geweest is, is 't nu vuilnis,” en hij duwde zijn bord weg.

Paul bekeek zijn product nog eens goed. Hoe zwart ook van buiten, van binnen bleek 't nog rauw te zijn.

„Te hard gebraden,” mompelde hij. „Zeker haast gehad om naar bed te komen.”

„Haal hem zijn bed uit en laat hij 't opeten!”

„O nee,” riep Paul verschrikt, „dat kan ik niet van hem vragen.”

„Dan vraag ik 't,” zei Michael onverzoeijlijk.

„Ach, houd je mond,” verzocht Maisie. „We hebben de pastei nog!”

„Precies,” beaamde Paul. „We hebben de pastei nog!”

„Goed,” berustte Michael. „Maar als 't mijn bediende was, kreeg hij wat te hooren.” Hij schoof zijn karbonade weer op de schaal en die van Maisie ook. Hij sneede de pastei aan en vroeg aan Paul: „Waar is jouw bord?”

„Ik eet niet.”

„Je moet toch iets hebben!”

„Ik drink thee.”

„Thee! Ik heb bier voor je meegebracht.”

„Drink ik nooit.”

„Da's waar ook!” riep Michael. „Niet aan gedacht.” Hij zette beide fleschjes voor zich. „Zal ik me er alleen doorheen zien te slaan.”

Paul schonk thee in voor Maisie en zij praatten eenigen tijd over dingen, die geen direct verband hielden met zijn persoonlijke zaken. Michael at terdeeg, dronk nog terdeger, en troostte zijn gastheer met lof voor de appeltaart.

Hij raakte in een genoeglijke stemming, schoof eindelijk zijn bord weg, stak een sigaret aan en begon:

„Nu, ik heb Maisie een soort overzicht van 't geval verstrekt, maar laten we even zien of ik 't goed heb. Als je niet binnen drie maanden met een meisje aanpapt, verandert sir Richard zijn testament. Klopt dat?”

De formuleering liet iets te wenschen over, maar Paul knikte.

„En als hij zijn testament verandert, zit je aan den grond?”

„Hm, dat hangt er van af,” zei Paul.

„Waarvan?”

„Nou, hij zou 't later weer kunnen veranderen, als ik dan verliefd werd.”

Michael schudde zijn hoofd. „Als 't in drie maanden niet lukt, ben je zoo'n abnormaal geval, dat 't nooit iets wordt.”

„Zoo denkt oom er ook over, geloof ik,” overwoog Paul.

Michael kniep zijn lippen dicht. Hierin waren sir Richard en hij 't blijkbaar volkomen eens.

„Dan lijkt me, dat we moeten beginnen met een paar proeven, om te zien, of je in staat bent verliefd te worden.”

„Niks proeven,” hoonde Maisie. „Natuurlijk kan hij verliefd worden.”

Michael trok hard aan zijn sigaret en keek haar door een rookwolk heen aan.

„Denk je?”

„Absoluut.”

Een pauze, waarin Michael zijn achterhoofd streelde. Hij deelde blijkbaar haar vertrouwen niet.

„Kijk alleen maar eens naar zijn oogen,” zei Maisie, starend naar den hopeloos verlegen Paul. „Als hij die goed gebruikt, krijgt ieder meisje 't te pakken.”

Michael bestudeerde de bewuste oogen. „Nou, als jij 't zegt.” Het klonk uiterst twijfelachtig.

„Ik zeg 't zeker,” hield Paul's supporter vol. Ze ging met een stem vol medelijden voort: „Hij is een beetje schuw, maar daar komt hij wel overheen.”

Paul gaf inderdaad blijk van schichtigheid bij dit onderzoek — de meeste mannen zouden 't trouwens een beproeving vinden, zoo critisch bezichtigd te worden.

„Je kunt gelijk hebben,” gaf Michael eindelijk toe. „Maar wat moeten we doen?”

Maisie zat den blozenden Paul nog steeds aan te kijken. „Hoe denk je over haarknippen, om te beginnen?” vroeg ze.

„Da's een idee,” riep Michael, en aan zijn stralend gezicht zou men zeggen, dat het pleit al half gewonnen was.

„Als dat gebeurd is,” zei Maisie peinzend, „moet hij kleden hebben, die een beetje passen.”

„Ik heb voor dit pak twaalf pond betaald!” riep Paul.

„En hij moet dansen leeren,” ging Maisie onvervaard voort.

„Dansen!”

„Ja, maar ik leer 't je wel.”

„En hij moet leeren kussen,” kwam Michael er tusschen. Hij dacht even na en ging toen voort: „Dat moest jij hem ook maar leeren.”

„Ja zeker!” Maisie's stem klonk plotseling vijandig.

„Maar schat, ik meen 't!” hield Michael in diepen ernst aan. „Hij heeft nog nooit een meisje gekust — hij moet toch met iemand oefenen.”

„En vind jij goed, dat hij met mij oefent?”

Michael keek uit groote ronde oogen. „Waarom niet?”

Maisie bleef hem even nadenkend aankijken, toen trok ze haar welgevormde schouders op en snauwde:

„Wanneer beginnen we?”

„Als je klaar bent.”

„Ik zit al te popelen.”

„Mooi,” knikte Michael, en hij stak een nieuwe sigaret aan. „Dan maar eens zien, hoe hij 't er af brengt.”

Maisie stond op, deed haar oogen half dicht, drukte haar lippen op elkaar en hield haar hoofd schuin naar achter.

Paul keek verstomd van den een naar den ander.

„Vooruit, kussen!” beval Michael.

„Maar dat kan ik niet doen!”

„Probeer maar!”

„Vooruit, jog,” moedigde Maisie aan. „Je merkt er haast niets van.”

Aldus gedrongen kwam Paul dichterbij en raakte hij snel en beschroomd met een tuitmond de stijfdichte lippen van het meisje.

„Ik zei kussen!” klonk het ongeduldig.

Paul probeerde nog eens, want Maisie scheen niet eens gemerkt te hebben, dat hij al begonnen was.

„Deugt nog niets van,” riep Michael, die nu in zijn element was. „Kijk!”

Hij schoof zijn manchetten naar boven, vatte post naast Maisie, sloeg zijn armen om haar heen, boog haar naar achter tot een hoek van ongeveer vijf-enveertig graden, en kuste haar met grimmige vasthoudendheid.

„Zoo,” hijgde hij, loslatend, „zoo moet 't.”

Paul staarde hem aan. „Dacht je, dat ik 't zoo doen zou?”

„Als je den slag eenmaal beet hebt, is er niets aan.”

„Kan wel,” bromde Paul. „Maar hoe denkt Maisie er over?”

„O, die is in 't vak,” zei de fiere minnaar.

„Jawel,” zei de geprezene, „maar dien greep heb ik je niet geleerd.”

„Nee, dien heb ik van Robert Taylor.”

„Zoo, en met wie heb jij geoefend?”

Michael scheen die vraag niet te hooren en wendde zich tot Paul. „Komt er nog wat van?”

Paul, die het nogal veel bereddering vond voor een kleinigheid — want voor zijn onervaren geest was een kus een kus — wou een eind maken aan die flauwiteiten; dus greep hij Maisie aan, zooals Michael 't gedaan had. Zijn optreden was een beetje zakelijk en overhaast, en miste dus zekere fijne trekjes, maar hij spande in ieder geval al zijn kracht in, dus voelde Michael zich aangenaam verrast.

„Dat gaat prachtig,” straalde hij.

„Reusachtig,” zei Maisie met een donker gezicht, en zij hinkte naar een stoel en trok haar schoen uit. „Hij heeft maar op twee teenen gestaan — loopen kan ik nog... hoop ik.”

„Maar hij begint 't te snappen,” juichte Michael.

„Hij begint 't zeker te snappen,” klonk het vlak. „Behandel de dieren met hardheid.”

„Prachtig,” zei Michael, in zijn handen wrijvend. „Dus hoeven we alleen nog maar een ouderwetsch meisje te vinden.” Hij zag den verbaasden blik in Maisie's oogen en lichtte toe: „Een meisje dat niet rookt, geen cocktails drinkt, niet tegelijk met den melkboer thuiskomt en glad haar met een knot draagt.”

„Jawel! Eén zoo'n kus en ze is wild.”

„'t Is geen gekheid!” zei Michael. „Dat zijn de eischen.”

„Over glad haar en knotten heeft oom het niet gehad,” bromde Paul.

„Nu ja, zij begrijpt me wel,” zei Michael. „Sir Richard wil namelijk een schoonnicht hebben,” vertelde hij Maisie, „die precies lijkt op zijn vroegere liefste.”

„Nou nou, we hebben een beetje speling,” beweerde Paul.

„Niet om van te spreken,” zei Michael ongeduldig; „we moeten dus beginnen met een lijstje te maken van de

meisjes, die aan deze eischen voldoen.”

„Niet te veel hooi op je vork nemen,”

ried Maisie met een lieflijk lachje.

„Zoek er eerst maar vast één.”

Michael keek op. „Je kent toch wel meisjes, die niet rooken en geen cocktails drinken?”

„O ja zeker.”

„Nou, die moeten we hebben.”

„De twee, die ik in mijn hoofd heb, niet.”

Na een stilte kwam er: „Wie zijn dat dan?”

„Pauline en Diana.”

Michael's gezicht klaarde op. „Maar die zijn best!” riep hij levendig. „Volkomen geschikt.”

„Vind je?” Maisie bleef ontmoedigend kalm.

Michael keek haar wantrouwig aan. „Nee,” peinsde hij, „Pauline zal niet gaan. Geen weduwe met vier kinderen. Maar wat mankeert er aan Diana?”

„Niets. Alleen heeft 't arme schaap een man op zee.”

Michael blies kringetjes en keek ze na. „Hm, nee,” zei hij nadenkend, „dan wordt 't wel moeilijk.”

„Buitengewoon moeilijk,” geeuwde Paul, wiens belangstelling in 't gesprek, al ging het over zijn aanstaande vrouw, werd doodgedrukt onder een onweersaanbaar verlangen naar slaap.

„'t Is jammer,” zuchtte Michael. „Ze was in alle andere opzichten best. We zullen iets anders moeten zoeken. Je bent volgende week vrij,” berichtte hij Maisie, „en ik heb de eerste weken ook niet veel te doen, denk ik, dus zullen we eens rondkijken.” Een schaduw van twijfel bewolkte zijn voorhoofd en hij vroeg: „Oom betaalt zeker alle onkosten?”

„Dat komt wel in orde,” verzekerde Paul hem. Oom had niets gezegd over onkosten betalen, maar geldgebrek was er niet, want Paul had gespaard van zijn ruime toelage. In ieder geval had hij te veel slaap, om nog over financiën te redekavelen — hij vond alles goed, dat helpen kon, om de visite te laten opstappen.

„Mooi, dan zal de champagne stroomen,” beloofde Michael opgelucht. „De mooiste meisjes van Londen zullen voor je oogen paradeeren. Een wervelwind van vrolijkheid, fonkelende oogen, luchtigen lach, betooverende meisjes en meeslepende muziek.” Dit visioen prikkelde zoozeer zijn verbeelding, dat hij er met vertrouwen achter zei: „Je kunt wel haast aan je oom telegraferen: Bijna verloofd, denk ik!”

„Ik drink geen champagne,” hielp Paul hem onthouden.

„Dat is 't juist,” sprak zijn leider, met zijn wijsvinger de les inprentend. „Je moet mensch worden. Water is geen minnedrank; een paar glazen champagne, en Romeo is een kleine jongen bij je.”

„Laten we maar opstappen.” Maisie stond op. „Romeo wil naar bed.”

Michael keek verwonderd en raadpleegde zijn horloge. Hij keek nóg verwonderd, en scheen protest te willen aantekenen, maar Maisie was al in de vestibule; dus begon hij een gejaagde poging, het bier op te maken. Tusschen de teugen beloofde hij Paul, dat die den volgende dag wel van hem zou hooren, en gaf hij nog eenige voorloopige wenken betreffende den omgang met meisjes.

Paul gaf hem in alles gelijk, maar aan de buitendeur kreeg Michael nog meer ideeën, en praatte Maisie mee, dus werd het een luidruchtige uittocht.

Paul kwam in de kamer terug en staarde peinzend naar de overblijfselen van het feestmaal. Tilling kreeg een drukken morgen. Enfin, hij gaf gewoon

Wat zoudt U doen, wanneer...?

U wilt Uw gasten iets lekkers aanbieden en grijpt naar een schaal met prachtige groote druiven. De gasten bedienen zich en nemen met een waar genot druif na druif. Slechts de oude dokter aarzelt. Als U hem verzoekt, toch ook iets te gebruiken, antwoordt hij glimlachend: „Hebt U het al vergeten? De tros een beetje afspoelen is toch niet voldoende! Wat kan er niet allemaal tusschen de druiven blijven zitten?”

Wat zoudt U in zoo'n geval doen?

U zoudt Uw nauwgezette vriend direct een kommetje water laten brengen, opdat hij iedere druif nog eens behoorlijk kan wasschen, om ze onbezorgd te kunnen eten.

Maar hoe staat het met Uw eigen nauwgezetheid?

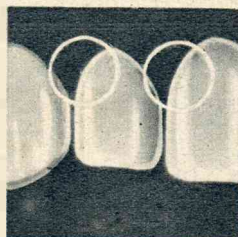
Van veel grooter belang dan de schoone druiven zijn heel schoone tanden. Want niet het voor het oog prachtig uiterlijke beslist over het lot Uwer tanden, waarvan veel meer afhangt dan de werking van Uw glimlach op anderen, doch een behaaglijk gevoel, gezondheid en het besparen van vele rekeningen.

Slechts de grondige reiniging kan Uw gebit in stand houden. Wetenschappelijke onderzoekingen hebben geleerd, dat slechte tanden dikwijls de oorzaak van gevaarlijke sluipende ziekten zijn.

Reinig Uw tanden grondig! Spoel Uw mond ter dege 's ochtends, 's middags en 's avonds, ook tusschen de tanden, opdat alle etensrestjes zelfs uit de kleinste hoekjes en gaatjes weggespoeld worden.

Een eenvoudige regel:

Gorgel steeds met ODOL ook tusschen de tanden. ODOL doodt de voor de gezondheid schadelijke bacteriën — en desinfecteert mond en keel. Gebruik steeds ODOL voor het naar bed gaan en geniet 's morgens van de verkwikkende werking van een mondspoeling met ODOL. U zult dan den heelen dag een prettig en opgewekt gevoel hebben.

Met Odol paart U Zindelijkheid aan Schoonheid!

ODOL, het antiseptische mondwater is een Nederlandsch fabrikaat van prima kwaliteit en in flacons voor resp. f 1,25 en f 1,95 overal verkrijgbaar.

Het nieuwste: een handige reisflacon à f 0,75.

Vervolg op blz. 28

Tot groot plezier van het publiek kwam behalve prins Bernhard ook prinses Juliana de zwemwedstrijden bijwonen, ter gelegenheid van den verjaardag van den prins te Baarn gehouden. Ook prinses Beatrix bevond zich bij haar ouders. Bij den terugkeer naar huis droeg de prins zelf zijn dochtertje langs de rijen der juichende belangstellenden.

GEMENGD NIEUWS

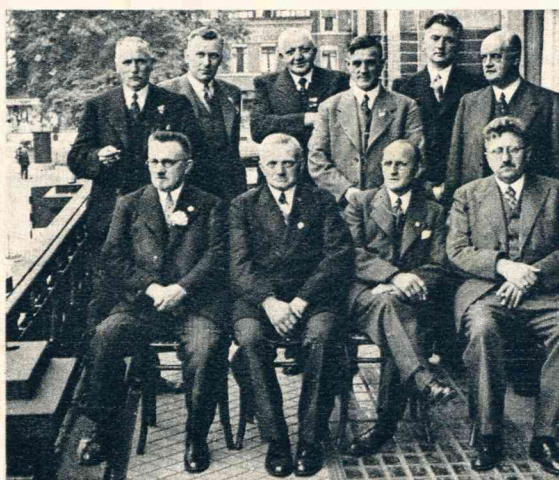

Meer dan honderd ouden van dagen uit Baarn maakten door de goede zorgen van het daarvoor opgerichte comité een mooien tocht door Utrecht en Gelderland. Voor het vertrek met de touring-cars.

Door een comité gevormd uit zijn patiënten is dr. S. G. F. Bendien, de bekende kankerspecialist, in zijn woning te Zeist in intiem kring gehuldigd ter gelegenheid van zijn 40-jarig ambtsjubileum. Op onze foto ziet men den voorzitter van het comité, mr. F. H. Beunke, den jubilaris een album met handteekeningen overhandigen en een couvert met een som gelds voor het dr. Bendien-fonds, voor onderzoekingen op het gebied der kankerbestrijding.

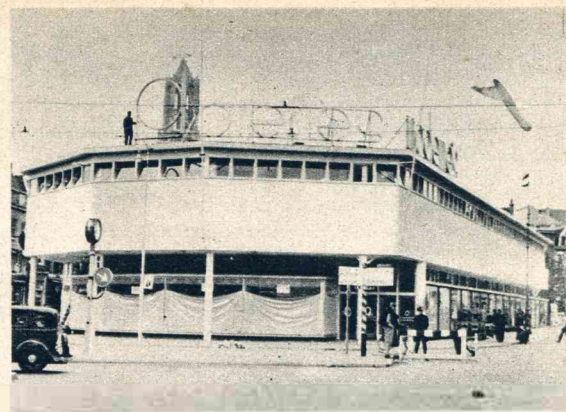
Vleutens Brandweercorps bestond 10 jaar. Ter gelegenheid van dit jubileum werden demonstraties gegeven met de oude stoomspuit.

Den 16en Juli hopen de echtelieden Schipperheyn-Velthuisen te Nijmegen hun diamanten huwelijksfeest te vieren.

Een ploeg wielrijders van de te Malden gestationeerde troepen heeft ter gelegenheid van den verjaardag van Z. K. H. prins Bernhard het speciale Prins-Bernhard-nummer van de soldatenkrant naar het paleis Soestdijk gebracht. De ploeg op doortocht in Arnhem-Zuid.

Het noodgebouw der Galeries Modernes te Utrecht, dat na den grooten brand op de Neude werd opgetrokken, is thans gereed en zal eerstdaags worden geopend.

De leden van het Huissensche Schuttersgilde vierden het jaarlijksche geschiedkundig-folkloristische feest van het spiegelgevecht tusschen de Gelderschen en de tot den hertog van Kleef behorende troepen van Huissen, ter herinnering aan den grooten slag in 1400 aldaar geleverd.

Het hoofdbestuur van den Chr. Bakkerspatroonsbond, die te Arnhem de jaarvergadering hield, waaraan een tentoonstelling van bakkers-producten verbonden was.

Dr. B. Woltering te Nijmegen vierde vorige week zijn 25-jarig jubileum als arts en werd bij deze gelegenheid door vrienden en patiënten gehuldigd. De wethouder van Sociale Zaken, de heer Bussem, spreekt den jubilaris toe bij de aanbieding der geschenken.

Het woonwagengkamp aan de Nieuwe Kade te Arnhem blijkt zeer hokvaste bewoners te hebben. Het nieuwe kamp is voor de woonwagens in gereedheid gebracht, maar het is nog niet gelukt de bewoners te doen verhuizen.

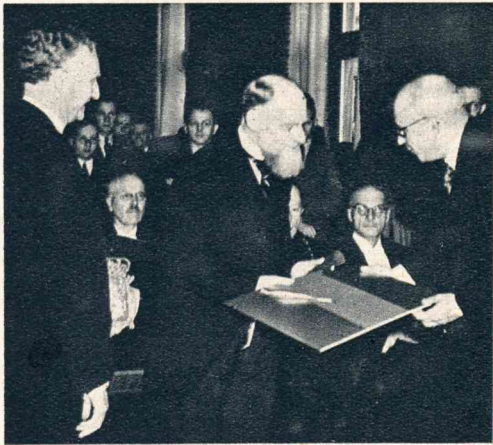

Wij vereeuwigen op deze bladzijde enkele momenten uit de viering van het 65ste lustrum der Groningsche Universiteit. Hiernaast de herdenkingsbijeenkomst in de Martini-kerk, waar ds. J. C. van Dijk de feestrede hield.

Een kiekje uit den bruidstoet van het folkloristisch spel „Levend Land”, dat bij deze gelegenheid werd opgevoerd. Een wagen met bruiloftsgasten.

In de aula der Universiteit te Groningen nam de minister van onderwijs, dr. Slotemaker de Bruïne, een oorkonde in ontvangst, waarbij een tweetal gebrandschilderde ramen werden aangeboden bij monde van burgemeester Cort van der Linden. Links de pres. curator dr. E. van Welderen, baron Rengers.

Op haar doorreis naar 's Bosch werd H. M. de Koningin toegejuicht door de ingezetenen van Zalt-Bommel en de leerlingen van alle scholen. Langzaam rijden de auto's tusschen de honderden bewoners van Zalt-Bommel door, die zich bij de verkeersbrug hadden opgesteld.

Na een eervol staat van dienst heeft de eerste commandeur van de Utrechtsche Brandweer, de heer H. Ruys (links), wonende te Utrecht, na ruim 41 jaar dienst, afscheid genomen van genoemd corps. Ook de heer Jac. Wiesman (rechts), brandmeester bij de Utrechtsche brandweer, nam na 43 dienstjaren afscheid van het corps.

Te Bussum werden Zondag de Neerlandia Zweefvliegwedstrijden gehouden voor toestellen van de Jeugdluchtvaartclubs in Nederland. Een massastart door de Haagsche jeugdluchtvaartclub.

De deelnemers aan het slagingscongres, ter gelegenheid van het 40-jarig bestaan der organisatie dezer dagen te Zwolle gehouden.

In den stadsschouwburg werd een gala-première gegeven van een Nederlandsche Opera-comique „Saskia” geschreven door mr. A.T. Vos, met muziek van Kor Kuiler. De auteur en de componist (l. en r.) wenschen elkaar geluk met het behaalde succes.

Een scène met de beide hoofdrolspelers, Rembrandt (Otto Couperus) en Saskia (Betty v. d. Bosch).

De bekende uitgeverij E. E. Kluwer te Deventer vierde vorige week met een receptie haar 50-jarig bestaan. — De jubilerende directie met commissarissen en personeel. In het midden de plaquette met de figuur van den stichter.

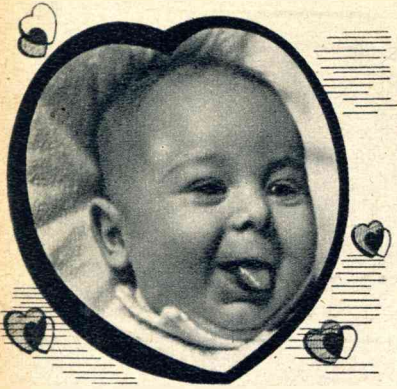
De Ned. Christ. Vrouwenbond (gewest Overijssel) hield dezer dagen een bondsdag te Kampen. — Een overzicht van de vergaderende dames.

Burgemeester Van Riemsdijk nam afscheid, na bijna 42 jaren de gemeente Gramsbergen in deze belangrijke functie te hebben gediend.

De heer S. Brandsma Jzn. te Leeuwarden, die lange jaren de functie van secretaris der Vereniging „Friesch Volks-sanatorium” te Appelscha vervulde, is met het oog op zijn leeftijd als zoodanig afgetreden. Hij werd tot erelid benoemd.

Iets voor het moederhart

Ja, zulke foto's stelen het moederhart en dat van Pa ook! Met een van de 4 populaire Voigtlander Camera's, die abnormaal laag geprijsd zijn, maakt U foto's, waar U trotsch op kunt zijn!

Goedkope Bessa met Voigtar 7.7, 3-punt-instelling en ontspanner aan den loopbodem tot 1/75 sec. **fl. 19.75**

Metalen Brilliant met Voigtar 7.7, een prachtcamera voor **fl. 21.-**

Bessa 6 x 9 met Voigtar 6.3, zelfontspanner en Prontor sluiters, verder als goedk. Bessa **fl. 31.-**

Klein Bessa 6 x 6 met Voigtar 3.5, Prontor II. vaste geelfilter en dieptescherpte-aanwijzer **fl. 55.-**

NIEUWE PRIJSWEDSTRIJD!

Doe mee aan den wekelijkschen wedstrijd! Prachtige prijzen, n.l. elke week een camera van fl. 40.- plus 20 andere prijzen! Wedstrijdformulieren en cameraprojectie (stol voor den wedstrijd) gratis bij Uw fotohandelaar of den Importeur: Fa. J. P. VOS, Nieuwe Haven 94, Rotterdam.

100 JAAR FOTOGRAFIE

199 JAAR
Voigtlander
CAMERA'S
Voigtlander film
100 % zekerheid!

STOP
Transpiratie
NIET

maak ze normaal

Hypertrophie (verwijding) van de transpiratieklieren is meestal oorzaak van overdagde transpiratie. Odorex herstelt de natuurlijke functie van de klieren. De overdagde transpiratie wordt normaal.

De moderne vrouw beschermt haar charme tegen de noodlottige gevolgen van te sterke transpiratie onder de armen door Odorex van Prof. Dr. Polland.

Het onderdrukken van de transpiratie onder de armen is gevaarlijk voor de gezondheid. Odorex onderdrukt de transpiratie NIET, doch maakt ze normaal, onmerkbaar en reukloos en verzekert de natuurlijke werking van de transpiratieklieren.

Reeds na de eerste toepassing voelt U zich versfrischt en verlicht. U behoeft niet meer ongerust te zijn, dat Uw transpiratie Uw omgeving hindert. De te sterke afscheiding is normaal geworden, de onaangename reuk is verdwenen. Geen donkere plekken meer in Uw japon onder de armen. Zelfs bij groote hitte kunt U zich vrij bewegen. Duizenden dames gebruiken Odorex en doctoren schrijven het voor.

R-367-K

Flacon voor vele maanden **94 cts**

ODOREX tegen overdagde transpiratie

EEN VERSTOKT VRIJGEZEL

Vervolg van blz. 25

de schuld aan Maisie. Wat wist een tooneelspeelster van koken of huiswerk? Was 't dan wonder, dat de karbonaden verbrand waren en de keuken zoo'n janboel was? Tilling had ze, gelijk de burenen, waarschijnlijk hooren komen en gaan, dus bewijs was er. Tilling zou natuurlijk den heelen dag zuur kijken, maar hij zou zich aan een beetje onge-regeldheid in het leven van zijn patroon moeten wennen. 's Avonds laat of 's nachts vroeg thuiskomen; soms bijna nuchter, soms beslist aangeschoten; op onmogelijke tijden opstaan, ontbijten met twee aspirientjes, en verder den dag slijten in zijn ochtendjas, wachtend op een nieuwen avond van droeve vroolijkheid. En dat alles op zoek naar een vrouw!

Paul zuchtte, draaide het licht uit, en richtte met zware oogen en moede leden zijn voetstappen naar zijn slaapkamer.

ZESDE HOOFDSTUK

Er heerschte een drukkende stilte. Paul's sombere stemming had zich overgeplant op zijn twee metgezellen — Maisie zat, met een sigaret tusschen haar lippen, peinzend naar het plafond te kijken, terwijl Michael, met zijn handen op zijn rug, met onrustige schreden de kamer op en neer liep.

Het was één uur 's nachts; zij hadden den avond doorgebracht in Hotel Caveno en hielden nu conferentie op Maisie's kamer. Het was een echte pensionkamer, dat wil zeggen: de muren prijken met afgedankte schilderijen, er stonden overal porseleinen beeldjes, de schoorsteenmantel was voorzien van de gewone marmeren klok met bronzen beeldwerk, en 'n verzameling portretten, waarvan de achterkant weerkaatst werd door een verweerden spiegel. De stoel, waarin Paul zat, liet paardenhaar zien en veeren voelen, en het stuk kleed, waarop zijn oogen staarden, was kaal.

Er waren twee maanden verlopen sinds het gesprek en het avondmaal op Paul's kamer, maanden van ijverige inspanning. Maisie had Paul dansen geleerd, Michael had hem een auto leeren besturen. Hij had tal van dingen van zijn voogden geleerd en was nu een heel andere Paul dan de ernstige geleerde van twee maanden te voren. Zijn smoking zat keurig, hij had net kort haar, hij keek minder droomerig, en bloosde niet, zoo vaak er een knap meisje tegen hem sprak. Maar dat waren oppervlakkige verschillen: zijn hart was onveranderd. Lange meisjes en korte meisjes, dikke meisjes en magere meisjes, donkere meisjes en blonde meisjes, blauwoogjes en bruinoogjes, kortom, meisjes van alle soorten waren langs zijn oog getrokken. Het waren lang niet allemaal tooneelspeelsters: de onvermoeibare Maisie had meisjes uit alle levenskringen en met alle schakeeringen van vrouwelijkheid te voorschijn gebracht. Hij had met ze gegeten, met ze gedanst, in knusse hoekjes met ze gezeten, en eens op een zeer wilden avond had hij er een gekust. Niet omdat ze mooier of liever was dan de andere, maar omdat Michael hem had aangespoord tot die praktische proefneming, en omdat de champagne naar zijn hoofd was ge-

stegen. Het meisje had hem een klap in zijn gezicht gegeven en de avond was in een gespannen stemming geëindigd. Maar dat was in zijn eersten leertijd; hij had sindsdien emmers champagne gedronken, en al hadden mooie oogen nitnoodigend gesprankeld, hij had nooit de minste neiging gevoeld tot een tweeden kus. En hij werd geen der verschijnselen gewaar, die volgens Michael de beroeringen der liefde waren. De eerste avonden had hij geleden aan een smartelijke schuwheid, maar toen hij die overwonnen had, was zijn hart ordelijk gebleden, hadden zijn polsen rustig geklopt, en brak zijn oude geeuwgewoonte weer door, zoodra de klok tien sloeg, al was de vroolijkheid op haar hoogst.

Hij had diepe benauwenis doorstaan en ongeloofelijke verveling, hij had met roekelooze kwistigheid geld uitgegeven, en zijn gezondheid ondermijnd met drinken en laat opblijven, en nu, na verloop van twee maanden, was hij nog even ver: onbemind en niet beminrend. Maar iets had hij gewonnen: ervaring; en al was de les hem hard gevallen, hij was besloten, de feiten te tarten en het hope-looze zoeken te staken. Dat doen-alsof diende nergens meer toe; hij was niet in staat verliefd te worden; waarom zou hij het dan niet toegeven! Onder de ervaren leiding van Michael en Maisie was alles geprobeerd, om zijn beminvermogen te ontwikkelen: een cursus bioscoopbezoek (angstvallig uitgekozen films), muziek, dansen, champagne, mooie meisjes van alle maten, vormen, kleuren en soorten — maar alles vruchteloos. Hij was doodop, hij was volslagen ontgoocheld, en zijn hart was totaal vrij.

Dit was het einde: Sir Richard moest zijn testament maar veranderen; niets aan te doen. Hij had zijn oom niet meer gezien sinds dien heilloozen avond, toen het ultimatum gesteld was, maar hij had hem een paar maal door de telefoon gesproken. Ooms berichten over zijn gezondheid waren niet geruststellend; hij was zelfs, zoo mogelijk, zwaartillender dan ooit. Paul had gezinspeeld op een mogelijkheid van nieuws, dat sir Richard's hart verblijden zou. Dat was in de eerste dagen, vóór de wanhoop intrad; nadien had hij steeds ontwijkende antwoorden gegeven. Maar ééns moest de waarheid gezegd worden, en dan was ooms laatste vonkje van levensmoed uitgetrapt.

Het was een somber vooruitzicht, waar hij ook keek; hij slaakte een diepen zucht, vlocht zijn vingers door elkaar, boog zijn hoofd.

„Niet opgeven,” zei Michael met een dapper lachje. „Doorzetten.”

„'t Is hopeloos,” zei Paul neerslachtig. „Dat weet je zelf ook.”

„Welnee — we hebben alleen geen meisjes meer bij de hand op 't moment,” suste Michael, „maar ik weet een roode, die je nog niet gezien hebt.” Hij ging voort, met moeite zijn twijfel uit zijn stem houdend: „Ik heb zoo'n idee, dat we met haar succes zullen hebben.”

„Dat idee heb je al zoo dikwijls gehad,” antwoordde Paul.

„Ja, maar ze hadden geen van allen die kleur haar.”

„Ik houd niet van rood.”

„O, hou je niet van rood?” Michael overwoog die moeilijkheid. „Misschien kan ze 't verven,” mompelde hij.

Hoe ik OVERTOLLIG HAAR voor altijd ben kwijtgeraakt

door een
gediplomeerde
verpleegster

„Mijn armen en beenen waren bedekt met afschuwelijk dik, donker haar. Ik had alles geprobeerd - prikkelende pasta's, onaangetaste poeders, zelfs pijnlijke elektrische behandelingen. Het gebruik van een scheermes deed het haar slechts sneller en grover groeien. Daarna sprak een vriendin mij over Nieuwe Vieto. Binnen drie minuten verwijderde ik alle sporen van haar. Mijn huid bleef blank en glad als fluweel. De plaag van overtollig haar is door Nieuwe Vieto ten einde gebracht.” N.B. Nieuwe Vieto lost op pijnlooze wijze het haar op, dat zich onder de oppervlakte der huid bevindt — en laat daarom geen harde stoppels achter, zooals door een scheermes wordt gedaan — het verzwakt inderdaad den groei van het haar. In tuben van 85 cent en / 1.50 bij drogist, kappers en parfumeriezaken.

GRATIS: Door een speciale overeenkomst kan elke lezeres van dit blad een speciaal pakket NIEUWE VIETO ABSOLUUT KOSTELOOS bekomen. Zendt 10 cent in postzegels ter dekking van porto, verpakking en andere kosten. Adres: B. Meindersma (Afd. U.15), Den Haag.

Heerlijk bij
zoo'n warmte!

Dat maakt je weer frisch en fit! Zeker... maar toch alleen, wanneer het inwendig organisme óók geregeld een verfrischend en reinigend bad krijgt. Neem daarvoor regelmatig het smakelijke en verfrissende Andrews Bruisend Gezondheids-Zout, direct na het opstaan.

Andrews verfrischt en zuivert de mond en tong, brengt de maag tot rust, verdrijft maagzuur, verstoppen en verlicht indigestie. Verder wekt het de gal in Uw lever op, bevordert een goede spijsvertering en houdt U geestelijk en lichamelijke fit. Andrews is een weldaad voor het inwendig organisme, vooral in de warme zomermaanden.

Bij alle apothekers en drogisten
fl. 0.60 en fl. 1.05 per bus.

ANDREWS
BRUISEND GEZONDHEIDS-ZOUT

COUPON Fa. L. S. A. Bron, Scheepmakershaven 52, R'dam
Ondergeteekende verzoekt toezending van proefbusje Andrews en sluit 10 cts. postzegels in voor porto en verpakking.
Naam: _____
Adres: _____

„Helpt allemaal niets,” riep Paul kribbig. „Rood of blond of bruin, ze laten me allemaal koud. Aan de meisjes ligt 't niet, ze zijn allemaal erg mooi en erg lief.” Hij sloeg met zijn vuist op zijn borst. „Ik deug niet, en er is niets aan te doen. Ik kijk te wetenschappelijk, ik kan een menselijk wezen van 't vrouwelijk geslacht niet als een godin zien, en dat schijnt te moeten, als je verliefd wilt worden.”

„Ik weet niet,” mompelde Michael. „Volmaaktheid is eentonig; geef mij maar zoo'n meisje als Maisie.”

„Zeg, wat bedoel je daarmee?” vroeg de bedoelde dame.

„Ik bedoel dat ik van je houd, niet alleen om je deugden, maar ook om je gebreken,” was het antwoord, en Michael scheen er nogal tevreden mee, want hij kuchte van ingehouden trots.

Maisie lachte haar trage lachje. Ze scheen zich bewust te zijn, dat haar bekoorlijkheden ruimschoots tegen haar karakterfouten opwogen. Vooral dezen avond vertoonde zij een aantrekkelijkheid, die zelfs Paul kon voelen en begrijpen. Haar schoonheid bewoog zijn luie bloed niet, maar zij was behaaglijk om naar te kijken, zeker behaaglijker dan alle meisjes, die hij de laatste maanden gezien had.

„Enfin, er moet in ieder geval iets gebeuren,” kwam Maisie op de hoofdzaak terug. „'t Kan zoo niet doorgaan.”

„Ik geef 't op,” zei Paul beslist. „Morgen hervat ik mijn normale levenswijze.”

„Maar dat kun je niet.”

„Ik kan 't en ik doe 't.” Hij geeuwde en rekte zich. „Dit leven gaat me niet af; al raakte ik verloofd, dan zou ik mijn verlovings nooit overleven; dus waar zal ik dan moeite voor doen?”

„Da's allemaal heel aardig,” riep Michael bezorgd, „maar je moet om je oom denken.”

Paul bewoog slap zijn hand; daar hadden ze 't al meer over gehad.

„Je hebt hem verteld, dat je zoowat verloofd was, is 't niet?”

„Nee — ik heb alleen gezegd dat er kans was.”

„In ieder geval rekent hij er al op.”

„Ik rekende er ook op,” antwoordde Paul, „maar 't is niets geworden.”

„En wou je hem dat vertellen?”

„Wat moet ik anders?”

Michael tuitte zijn lippen en zweeg even.

„Hoe is 't met hem?” vroeg hij toen.

Na eenige aarzeling antwoordde Paul: „Hij gaat achteruit, zegt hij.”

„Precies,” knikte Michael met grimigen nadruk. „Als je hem die boodschap geeft, vermoord je hem!”

„Och, zoo'n vaart zal 't niet lopen.”

Maar Michael schudde een zwaar hoofd. „Jij hebt zijn lot in handen,” zei hij. „Jij bent de eenige, die hem redden kan.”

„Ik heb 't toch geprobeerd!” riep Paul verslagen. „Ik heb mijn uiterste best gedaan, dat weet je.”

Michael hief zijn armen op en liet ze vallen. „Hij zal 't in geen geval lang meer maken,” zei hij, „maar als je zijn leven een paar maanden kunt rekken...” Hij wachtte even en ging voort: „Juist die paar maanden kunnen den doorslag geven!”

Paul bewoog zich onrustig, maar wist niets te zeggen, dus bleef het stil. Maisie zat met haar oogen halfdicht; ze deed niet meer mee aan een gesprek, dat eentonig werd van de herhalingen.

„Je hebt al het mogelijke gedaan, zeg je,” begon Michael weer, diep in gedachten. „Maar is dat wel zoo?”

Paul hief zijn moede hoofd. „Wat kon ik dan meer?”

„Je had je kunnen verloven.”

Ze draaiden in een cirkel rond, vond

Paul. Hij stiet uit: „Als ik verliefd was geworden wel, maar ik ben niet verliefd geworden!”

„Je hoeft niet verliefd te zijn om je te verloven,” klonk het rustig.

Paul verloor zijn geduld. „Oom gelooft niet in huwelijken zonder liefde,” snauwde hij, „en ik ook niet.”

„Wie had 't over een huwelijk?”

Een leeg blik. „Nou, jij toch?”

„Nee, ik had 't over verloven.”

„Da's toch hetzelfde!”

„Welnee.”

Paul keek hem recht aan, maar zijn brein dommelde. Hij hield zijn hoofd vast en mompelde: „Ik begrijp er geen steek meer van.”

Michael peinsde. „Luister nu eens goed,” zei hij. „Veronderstellen we eens, dat je verliefd was geworden. Dan leefde sir Richard heelemaal op, want dan hoopte hij op een erfgenaam.”

„En?”

„En jij kreeg het geld en het land en zoo.”

„En het meisje,” zei Paul, want dat werd over het hoofd gezien, dacht hij.

Michael sprak zachter. „Welnee,” zei hij. „Sir Richard had een paar gelukkige maanden aan je te danken, en dan stierf hij tevreden, in de meening, dat het huwelijk door zou gaan; maar dat ging 't niet.”

„Hoe dan niet?”

„Je zou ontdekken, dat je geen man was om te trouwen, en de verloving werd met wederzijdsch goedvinden verbroken.”

Maisie deed haar oogen open. „Dat lijkt me wel iets,” zei ze met nieuwe belangstelling.

„Lijkt mij ook,” erkende Michael bescheiden. „Maar zouden we een meisje kunnen vinden, dat 't op zich wou nemen?”

„Wou je haar dan inlichten?”

„Natuurlijk!”

Maisie keek langs haar rechte neusje. „Ik dacht zoo, als ze eenmaal zoover waren, gaven ze 't niet een-twee-drie op.”

„Ach, romantiek!” grinnikte Michael. „'t Moet een pure geldkwestie worden.”

Paul keek hen beiden beurtelings loerend aan. „Bedoel je, dat ik een meisje geld moet betalen, om voor mijn verloofde te spelen?” vroeg hij, rood van verontwaardiging.

„Wat is er tegen?” vroeg Michael.

Paul deed zijn mond open en toen weer dicht. Als Michael niet voelde, wat er tegen was, hielp uitleggen ook niet.

„Als ik een oom had, die zooveel voor me gedaan had als sir Richard voor jou,” kwam er verwijtend, „zou ik nog heel wat meer doen, om zijn laatste levensdagen op te vroolijken.”

„Maar dit is bedrog,” kreunde Paul.

„Natuurlijk is 't bedrog: een onschuldig bedrog, om een ouden man een bittere teleurstelling te besparen, en vreugde te brengen in een leven, dat snel wegebt.”

Michael's stem trilde van ontroering, en ook Paul was ontroerd, maar de medaille had een keerzijde, en daar wees Paul op met een spits:

„En om zelf aan een erfenis te komen?”

„Zal hij dat niet prettiger vinden, dan geld aan gestichten te geven?” rede-needde Michael. „Dat spreekt toch van zelf!” Zijn toon beschuldigde Paul van een volslagen gemis aan verbeelding.

„'t Gaat niet,” zei Paul na een stilte.

„Waarom niet?”

„Als ik oom zei, dat ik verloofd was, zou hij 't meisje meteen willen zien.”

„Dat spreekt,” mompelde Michael verwonderd. Hij zag aan dien kant geen bezwaar.

Hero's
vlag
wappert
overal!

Overal waar verfrissching gezocht wordt en GEVONDEN, is Hero present.

Daar worden Hero's beroemde vruchtendranken geserveerd. Daar vindt de sportsman nieuwe kracht, de wandelaar nieuwen moed, de zakenman heerlijke verkwikking. Niets wat den dorst zóó grondig verslaat, zóó heerlijk smaakt en zoo GEZOND is als Hero's beroemde vruchtendrank.

óók SINAS - FRAMBOZEN - CASSIS - GRAPE FRUIT - TOMATENSAP

uit zuiver Vruchtensap bereid

Lux Toilet Zeepp

PRIJSVRAAG

DEZE KEER IS HET WOORD AAN

U!

Probeer Uw krachten op deze aardige prijsvraag van Lux Toilet Zeepp, de populaire schoonheidszeep, de enige die „vermoeide huid” voorkomt.

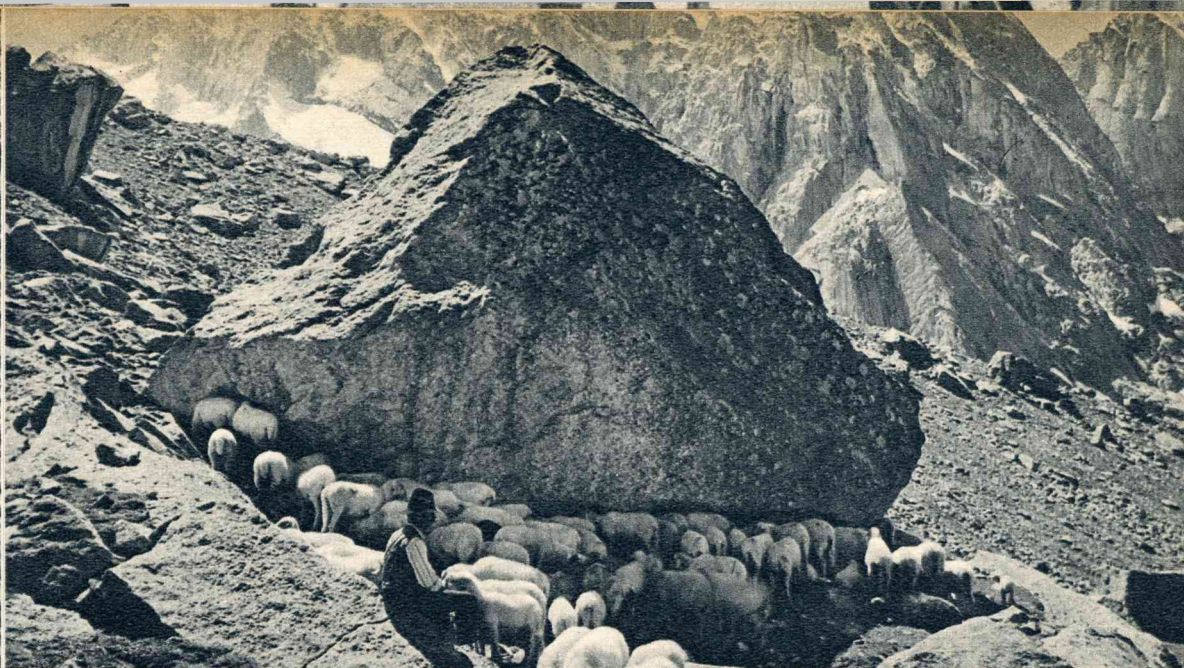
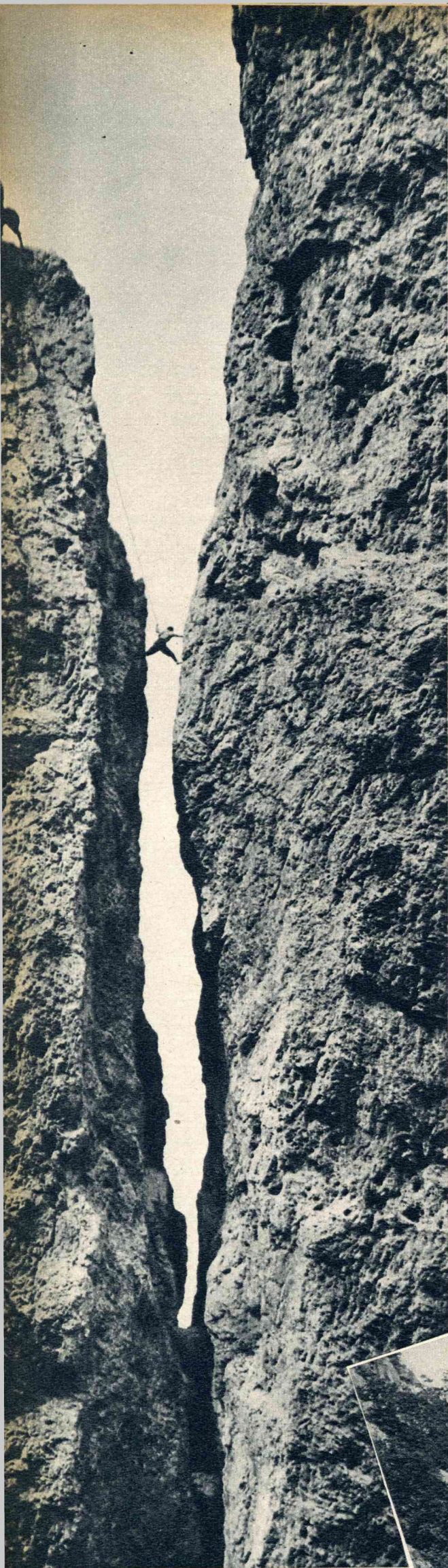
Al wat U te doen heeft is het volgende:

Beschrijf in hoogstens 30 woorden Uw ervaring over Lux Toilet Zeepp voor de verzorging van het gelaat. Frankeer Uw inzending als brief en vermeld duidelijk Uw naam en adres. Adresseer aan Lux Toilet Zeepp prijsvraag, postbus no. 7, Rotterdam en voeg bij Uw inzending drie buitenomslagen van Lux Toilet Zeepp. U kan zo vaak inzenden als U wil, indien U bij elke inzending 3 omslagen voegt. Op de uitslag is geen beroep mogelijk en briefwisseling hierover kan niet worden gevoerd. Alle inzendingen worden ons eigendom en kunnen door ons naar goeddunken worden gebruikt.

Tot en met 12 Aug. 1939 worden elke week 30 prima Zwitserse goud-plaqué, 15 rubis Anker dames-polshorloges of heren-zakhorloges voor de beste inzendingen ter beschikking gesteld.

LUX TOILET ZEEPP
TEGEN VERMOEIDE HUID

Wordt vervolgd

Zwitserland — met z'n middel- en hooggebergten biedt den vacatiegangers haast eindeloos geschakeerde vergezichten. Niet alleen de onstuimige jeugd, die er van houdt langs ongebaande paden naar de hoge toppen te klauteren — ook de meer bezadigden, de „kalme" wandelaars kunnen er, dank zij 't moderne comfort, naar hartelust genieten.

Vacantie IN DE BERGEN!

Een heerlijke ontspanning voor hoofd en hart

Wij, van „de lage landen bij de zee", die gewoon zijn te turen over eindeloze polders en weiden of over akkerland, omzoomd door dennenbosch of hei, voelen ons nergens zoo heelemaal „er uit" als juist in de bergen. Wie voor 't eerst van zijn leven, op 'n zomerschen dag, van 'n hoogen bergtop af het rijk geschakeerde vergezicht van nevelige bergen en violette dalen aanschouwt, doet dan indrukken op, die hij nimmer zal vergeten.

Een vakantie doorbrengen in de bergen wil niet zeggen, dat men zich reeds maanden van te voren moet gaan trainen door fiksche wandelingen te maken; het wil niet zeggen, dat men zich moet „wapenen" met zware, gespijkerde bergschoenen, waterdichte kleren, een uitpuilenden rugzak, 'n kompas, kaarten en stokken — ook de gewone middelmatige wandelaar, die hoogstens 's Zondags een straatje omloopt, kan in de bergen heerlijk genieten. De wegen en voetpaden zijn er gemakkelijk begaanbaar en bovendien treft men in de toeristencentra zooveel comfort aan, dat men met weinig moeite de meest fantastische punten kan bereiken.

Het is een gezonde ontspanning zoowel voor de spieren als voor den geest: de ondernemingslustige kan er klauteren naar hartelust en probeeren hoever zijn uithoudingsvermogen reikt, de meer bezadigde geniet haast bij iederen stap van nieuwe verrassingen. Men vindt er voor elk wat wils en de frissche bergwind maakt 't hoofd helder, het gevoel ruim, het hart weer jong.

Frankrijk trekt ieder jaar al meer vacatiegangers naar de prachtige Vogezen; de met donkere pijnboomen begroeide bergen, de diepe dalen, waarin droomstille meren glinsteren in de zon, de hoge toppen, zooals b.v. de Honeck, bieden het eene verrassende uitzicht na het andere.

Duitschland biedt zoowel den koenen klimmer als den wandelaar, die eerst en vooral op natuurschoon uit is, tal van mogelijkheden. Een foto van het beroemde Bodeal, in het Harzgebergte, bedekt met heerlijke sparrenbosschen en loofboomen en diep ingesneden dalen.

De Dolomieten, in Noord-Italië, ruig en imponeerend door de grillige rotsformaties, die bij morgenschemering en ondergaande zon gloeien in sprookjesachtige kleuren. Men treft er kalk van allerlei kleur, rood porfier en witte mergel, zwarte tufsteen en grauwe dolomiet — de eene spits verheft zich naast de andere — kale kammen rijzen loodrecht omhoog. De prachtige autowegen, die kloven en dalen doorsnijden, brengen de mooiste vergezichten in ieders bereik.

HET MOOIE DUITSCHLAND

INLICHTINGEN EN PROSPECTUSSEN DOOR ALLE REISBUREAUX EN HET DUITSCH VERKEERSBUREAU, KALVERSTRAAT 111, AMSTERDAM C

BAD NAUHEIM

Deze beroemde badplaats in het rijk met bronnen gezegende Taunusgebergte wordt wel „Het Mekka van het hart" genoemd, daar vele hartlijders hier leniging of genezing van hun kwaal hebben gevonden. Ook worden de baden jaarlijks bezocht door duizenden, die lijden aan reumatiek, aderverkalking, licht, ruggemerg- en zenuwaandoeningen. Te midden van een prachtige omgeving heeft hier de ge-

lukkige combinatie van techniek, wetenschap en kunst haar kostbare en heilzame kracht dienstig gemaakt aan de lijdende mensheid. „Het Sprudelhof", zie foto hiernaast, is van bijzondere grootsheid. De baden kunnen in verschillende sterkten en samenstelling verstrekt worden. Zooals vanzelf spreekt biedt deze badplaats ook alle mogelijkheden, die de levenslust en levensmood verhoogen en er mede toe kunnen bijdragen welzijn en herstel van den kuurgast te bevorderen.

Wiesbaden 80 tot 600 M., aan den Rijn heeft 27 keukenzouthoudende bronnen tegen reumatiek, jicht, andere stofwisselingsziekten, catarrhale ziekten

en biedt in het „Opelbad" op den Neroberg, in zijn „Kurhaus", zijn nieuwgebouwde bronnencolonnade, zijn Theater (Opera) en in de hotels een kuurleven vol vrolijkheid en afwisseling tegen tarieven voor iedere beurs. Een bezienswaardigheid is de nieuwgebouwde bronnencolonnade bij het Kurhaus.

HOTEL EN BADHUIS „ZWEI BÖCKE". Voorn. burgerl. verz., mod. inger. Volledig Pens. vanaf RM. 7.50.

Bad-Nauheim

Wereldberoemd bij ziekten van hart en bloedsomloop, reumatiek zenuwziekten en catarrhen.

Voor gezonden en herstelzoekenden een ideale verblijfplaats. Prachtige parkaanleg, groote Taunusboschen. — Golf, tennis, schieten enz. — Feestelijkheden op sport- en kunstgebied. Aan den rijksautoweg Frankfurt a. d. M. — Bad-Nauheim 40 minuten. Inlichtingen door het Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam C., Kalverstraat en de Reisbureaux.

DER KAISERHOF Het uitstekend verzorgde tehuis der Nederlanders. 150 bedden. 50 badkamers. Afgesloten appartementen. Eigen groote tuin. Pension vanaf RM. 11.-.

Schlangenbad de Duitsche badplaats voor zenuwziekten, Thermal- in de Taunus openlucht zwemb. eenig i. zijn soort.

STAATL. KURHOTEL alle comfort, onvergelykelyk mooie ligging. Thermalbaden in het hotel. Kamers vanaf RM. 4.50, Pension vanaf RM. 8.50. August Enders.

Bad Schwalbach in de Taunus Staal- en modderbaden voor hart- en vrouwenziekten.

Bad Soden In de Taunus bij Frankfurt aan d. Main. Van Ouds gerenommeerd bad voor catarrhen, asthma, hartziekten. Natuurlijke koolzuur baden. Groot modern inhalatorium met pneumatische kamers.

Mainz a. d. Rijn Stad van oudste kultuur. Centrum van het wijnbouwgebied — Uitgangspunt en doel van alle Rijnreizen

Frankfurt a. Main

De geboortestad van Goethe, vol middeleeuwsche bekoring en tevens een levendige, groote stad, verwacht Uw bezoek. Belangrijke musea en kunstverzamelingen. Luchtschiphaven. Heerlijke baden en sport op elk gebied. Piltzner-Week Mei 1939. Internationaal Muziekfeest van 15—25 Juni 1939. Wereldberoemde Römerberg-feestspelen van 1 Juli tot 31 Augustus 1939 (Programma: Goethe, Faust I; Shakespeare, Hamlet; Heibel, Nibelungen I.)

KURHESSEN

Bad Wildungen vooraanstaande speciale badplaats voor Nier-, blaas- en stofwisselingsziekten, aan de hoofdroute Kassel—Frankfurt a. M., Arnheim directe verb. Meer dan 27000 kurgasten per jaar. Voor drinkkuur thuis Helenen-Quelle bij nierlijden, urinezuur, eiwit en suiker. Inlichtingen door Duitsch Verkeersbureau Amsterdam en de Kurverwaltung, Bad Wildungen.

HOTEL „DER KAISERHOF", met alle comfort. Minerale baden in het Hotel, uitstekende ligging. Pension van RM. 8.— tot 10.50. Eig. K. Schumacher.

Bad Orb Hel geneesk. bad voor hart en bloedvaten, reumatiek, jicht, algemeene en zenuwuitputtings-toestanden. Bösschen — bergen — rust — zwembad — sport. / Per D.-trein een uur sporens vanaf Frankfurt a. M. 1938: 12000 Baden meer dan 1936.

Bad Salzschlirf bij Fulda, en zijn Bonifaciusbron helpt bij jicht, reumatiek, stofwisselings-, hart- en vrouwenziekt. Natuurlijk koolzuur-, zoutwater-, bronnen modderbad. Prosp. d. de Badeverwaltung en h. Duitsch Verkeersbureau Amsterd.

Kassel-Wilhelmshöhe de mooie kunst-enparkstad, wereldber. schilderijen galerij m. d. grootste Duitsche verz. v. Holl. Meest. (21 Kenir.), heerlijk gebergtepark m. heuvelende waterwerken.

Marburg De mooie universiteitsstad en de stad der „Festspiele". Luchtkuuroord. Veel bosch - sport - Med. baden. 1 tot 30 Juli de beroemde Marburger Feestspelen i. h. Slotpark.

Een bezoek aan Hannover schenkt vreugde en ontspanning.

Mooier als ooit tevoren is de groote tuin in Herrenhausen herrezen in den strakken stijl van zijn hagen en wegen, in de bonte afwisseling van zijn waterwerken en kleurige bloemversieringen. Deze eenige onveranderd in stand gehouden schepping op tuingebied, uit de vroege barok-periode, met de hoogste fonteinen van het vasteland en Duitschlands oudste tuintheater, vormt met haar bekoorlijke parkaanleg in romant. en Eng. stijl, met h. uitgebr. stadsbosch, de Eilenriede en h. nieuwe, 2 1/2 km. lange, wonderm. Masch-meer, een krans v. schitterend groene plantsoenen.

Dansspelen in het tuintheater in Herrenhausen van 22 Augustus — 2 September.

Bad Bentheim

De Nederlandsche Zomerkolonie over de grens

Rheumatiek — Neuralgien — Gewrichtsontstekingen — Kurhotel midden in het Kurpark. Gunstige prijzen. Directe sneltrein Amsterdam (Rotterdam) — Bentheim. Inlicht. Duitsch Verkeersbureau Amsterdam en Fürstliche Badeverwaltung Bentheim (Hannover).

Bad Pyrmont

de van ouds beroemde en moole geneeskrachtige badplaats voor hartziekten, bloedziekten, vrouwenkwalen en reumatiek.

Het Kurhotel temidden van Duitschlands mooiste kurpark, Pension 10.— tot 15.— RM.

Inlichtingen en prospectussen bij het Duitsch Verkeersbureau te Amsterdam en bij de Kurverwaltung Bad Pyrmont.

Bad Eilsen

in het Weserbergland bij Bückeburg, Modder- en zwavelbad tegen Rheumatiek, licht, ischias, vrouwen- en huidziekten. DE FÜRSTENHOF Pens. RM. 9.— 14.—, BADEHOTEL Pens. RM. 7.— 10.—, DEPENDANCE GEORG-WILHELM-HAUS Pens. RM. 5.50 — RM. 7.50.

Bad Nenndorf

Pruisisch Staatsbad bij Hannover. Zwavel-, modder-, zout tegen reuma, jicht, ischias, huid- en vrouwenziekten. Kuurtijd het geheele jaar. Inlichtingen door de Badeverwaltung.

Bezoek op Uw reis naar Duitschland

Bad Harzburg

Solbaden — drinkkuren — inhalatorium. Kabel-zweefspoor — modern zwembad — alle sporten. Directe spoorverbinding: Nederland — Bad Harzburg.

Het mooiste Hotel in den Harz HARZBURGER HOF groot eigen park, zwembad

BODES HOTEL Het bekende voorname Hotel. 100 bedden. Tel. 641. Alle kamers met stroomend warm en koud water. Autoboxen. Pension vanaf RM. 8.50.

PARKHOTEL RADAU in alles eerste rang! Pension vanaf RM. 8.50. HOTEL RHEINISCHER HOF zeer modern ingericht. het moeit gelezen. Pension vanaf RM. 7.—

HOTEL VIKTORIA Het behaagt familie-hotel. Ook voor tourist. Elk comf. Pens. van. RM. 7.— KURHOTEL JULIUSHAUS groot park, P. v. RM. 7.50.

Begin van alle uitstapjes in den Harz. Ideaal vakantieverblijf, geheel door bergboschen omgeven. Door gaande wag. Amsterdam-Wernigerode. Prosp. in de Nederl. taal door alle Reisbureaux en Duitsch Verkeersbureau Amsterdam en Verkeersamt Wernigerode.

Oberharz 600 M. b. z. Geneesk. klimaatkuuroord. Bosch, water, bergen, vlakke wegen, Tennis, Golf

Wernigerode de 1000 jarige Keizer- en Rijksboerenstad in d. eeuwig groen.

krans v. h. Harzgebergte, noodigt U uit tot een bezoek. Pracht bouw en kunstmonument. v. een groot Duitsch verled. Heerl. bergwouden liggen tot vlak voor de stad en nood. tot kl. en groote wandeling. Directe sneltrein Amsterdam-Goslar 7 uur sporens. Pension in hotels voor alle eischen 4.—, 5.— en 6.— tot 8.— RM. Kostenl. Inlichtingen en prospectus bij de reisbureaux en het Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam, Kalverstraat 111.

Alpenpassen vormen voor den modernen auto in het geheel geen struikelblok meer. Dit is de St. Gotthard

Toerisme per auto

EEN VACANTIE ZONDER WEERGA!

Men zegt wel eens, dat het maken van een voettocht de beste manier is, om een vreemd land te leeren kennen, en volop te kunnen genieten van het mooie en interessante, dat het den vacantiereiziger biedt. Dat mag zoo zijn — maar het rondtrekken „per pedes apostolorum” is in fysiek opzicht evenmin ieders werk als de intieme verkenning van een noodzakelijkerwijs nogal klein gebied het algemeene ideaal.

Per trein reizen, en dan met verschillende soorten vervoermiddelen uitstapjes maken van bepaalde centra uit? Aardig, voor velen uitvoerbaar, en dan ook veel-

vuldig gedaan, maar niet je dat naar het idee van hen, die eenmaal zelf hebben ondervonden, hoe 's menschen verplaatsing in een spoorcoupé, autobus of huurauto qua onafhankelijkheid en comfort toch achterstaat bij het reizen per privé-wagen.

Volledige vrijheid van beweging — vertrekken en aankomen, eten en logeeren, langzaam toeren of vlug opschieten, waar men wil, en wannéer men wil — ziedaar de groote, doch zeker niet de eenige, bijzondere charme van het toerisme per auto! We kennen geen anderen vorm van reizen, welke het met vakantie gaande slachtoffer van een levenstempo en levensdruk der tegenwoordige intensiteit zóó geheel „er uit”, en zóó heerlijk „koning in zijn eigen

De Duitse „Autobahnen” — een bezienswaardigheid op zichzelf. De foto toont een gedeelte van het traject München-Berlijn.

mobiliten desnoods in combinatie met auto-bezitters, die met de aanwerving van bevriend reisgezelschap en halveering der uitgaven voor benzine, enz., gaarne twee vliegen in één klap slaan!

Voor de onontbeerlijke grensdocumenten en desgewenscht een reisprogramma met routebeschrijving e.d. zorgen de groote motorverkeersverenigingen in ons land — van één daarvan dient u wel lid te zijn — en de moderne automobiel is zoo betrouwbaar, krachtig en geriefelijk, dat men zelfs voor een lange buitenlandse reis geen grooten, geen motorisch

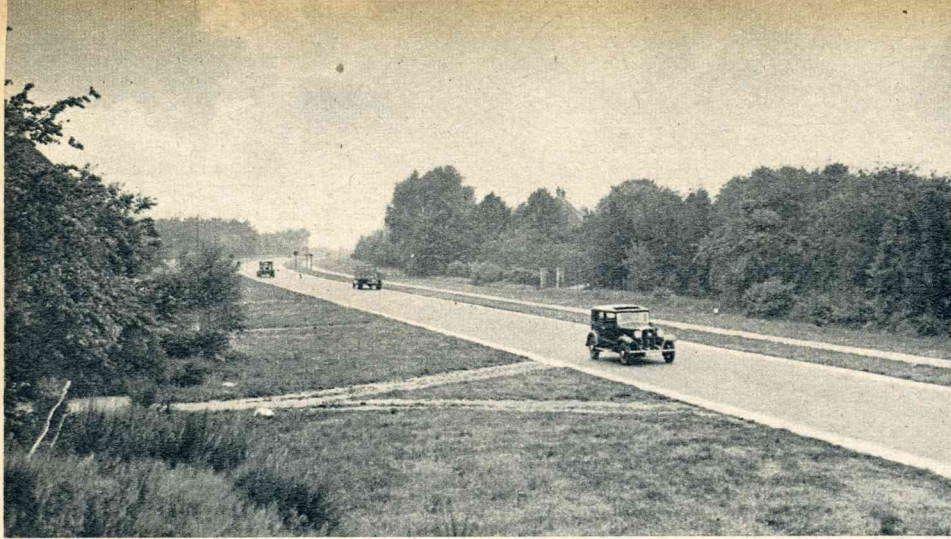
sterken, en geen nieuwen of op zijn minst nog jeugdigen wagen behoeft te hebben! Er worden tegenwoordig met kleine, goedkope karretjes, zóó uit den dagelijkschen dienst genomen en voor de zekerheid even nagezien, geweldige tochten gemaakt, prettig, sportief, en voor een schijntje aan reiskosten! De tijd is lang voorbij, dat slechts de zeer ervaren automobilist met 'n speciaal geprepareerden en uitgerusten auto het groot-toerisme beoefende, en dan veiligheidshalve nog een heelen voorraad reserveonderdeelen meenam. Zeker, de wagen dient in elk opzicht — motor, remmen, stuur, veering, enz. — in prima staat te zijn, niet méér, maar beslist ook niet minder dan dat, aangezien het mechanisme

Auto-toerisme laat zich op gelukkige wijze met bijna elke sport combineeren.

De picknick onderweg, 'n geliefkoosde afwisseling voor vele auto-toeristen.

Ook ons land kreeg de laatste jaren vele goede autowegen.

van een zwaar beladen wagen door, bijvoorbeeld, een tocht over bergwegen in warm zomerweer aanmerkelijk hooger wordt belast dan in het normale Nederlandsche zaken- of toergebruik het geval pleegt te zijn. Dit geldt ook voor de banden, die vooral dan aan scherp steenslag en bergschoenspijkers op het wegdek een broertje dood hebben, als hun weerstandsvermogen door een hoge rubber- en karkas-temperatuur is verzwakt. En chronische bandenpech kan een autotoer grondig bederven! Ga dus nooit met banden in zoo-zoo conditie op reis, evenmin als met slecht „gestouwde” bagage. Het belang van dezen laatsten factor onderschatte men vooral niet. De bagagebergplaatsen der auto's zijn in den loop der jaren geleidelijk ruimer en doelmatiger geworden, maar indien niettemin een uitwendig kofferrek achterop te hulp moet worden geroepen, bestaat bij een lichten en nogal ver over de achteras gebouwen wagen de kans, dat hij in de besturing „staartlastig” wordt. Het bergen van de bagage binnen in de carrosserie, op zichzelf een onbevredigende oplossing bij een met meer dan twee personen bezet vierpersoonsmodel, verdient dan nog de voorkeur. Speciale dakkoffers zijn, mits de ruimte in de lengte en breedte en vooral niet in de hoogte is gezocht, allerminder zoo kwaad als zij wel eens worden afgeschilderd, maar de prijs is over het algemeen niet laag, en de montage uiteraard alleen bij gesloten auto's mogelijk. De dichte wagen, voor universeel gebruik in landen met een klimaat als het onze nu eenmaal het meest populair, leent zich voor groot-toerisme zonder twijfel minder goed dan de open auto, liefst in den vorm van een cabriolet met de kap neer. Dat berust nog niet zoozeer op de meerdere geneugten van zon en frisschen wind, welke het open koetswerk verschaft — want van dat goede kan men op een langen tocht eerder te veel krijgen dan menig een denkt — als wel op de belemmering van het uitzicht door een vast dak met stijlen, welke met name in het bergland hinderlijk blijkt te zijn. Het bekende schuif- of roldak levert in dit opzicht een aardige compromis-oplossing.

Iedere automobilist weet, dat het met de door niet zelf-chauffeerende stervelingen nogal eens verkondigde theorie,

Aan de Italiaansche meren.

De ossenkar — kenmerk van landelijke streken in het buitenland.

als zou de bestuurder door zijn besognes eigenlijk weinig of niets van de omgeving kunnen genieten, in de practijk heel erg meevalt. Nochtans is de rijder op dit punt zeer zeker eenigszins gehandicapt: daar staat tegenover, dat het chauffeeeren onder omstandigheden, welke van de vaderlandsche sleur zoo prettig verschillend en daarenboven vol afwisseling plegen te zijn, op den waren autoliefhebber een sportieve bekoring uitoefent, die we ten dienste van lezers zonder eigen ervaring op dit gebied niet in enkele woorden zouden kunnen omschrijven! In het bijzonder is dit met het berijden van bergpassen en soortgelijke bochtige trajecten in geaccidenteerd terrein het geval. Daaraan zij direct toegevoegd, dat de hedendaagsche automobiel geenszins een expert als bestuurder eischt, zoolang men maar op de normale routes blijft, welke vermaarde passen daarin ook mogen voorkomen!

Voor rijtechnisch advies in bijzonderheden biedt een beknopte beschouwing als deze natuurlijk geen gelegenheid, zoodat we ons beperken tot een paar hoofdzaken, die nog wel even het vermelden waard zijn. Het geheim van goed berg-rijden is een royaal gebruik van den gangwissel, hetgeen neerkomt op tijdig terug-

schakelen naar een lagere versnelling, zoowel om den motor onder zoo gunstig mogelijke omstandigheden te laten werken als hij klimmen moet, als om de remmen te sparen tijdens een steile afdaling. Op de lange, rechte en veelal verlaten wegen — „Autobahnen” in de eerste plaats — welke tot snel rijden uitnoodigen, beheersche men naar behooren den gaspedaal-voet; de Nederlander is in het algemeen niet gewend, dat verkeers- en weggesteldheid langer achtereen hard rijden toelaten dan uit een oogpunt van motorbelasting wenschelijk moet worden geacht.

We willen eindigen met enkele simpele raadgevingen van algemeenen aard. Draag gemakkelijke en sportieve kleding; maak er een gewoonte van, 's morgens bijtijds te starten, en nuttig niet te laat een lichte lunch, zonder bier of wijn voor dengene, die de rijbeurt krijgt. Ga nooit jachten om maar zoo ver mogelijk te kunnen komen, een vooraf opgesteld tijdschema per se aan te houden, en later te kunnen pronken met het kilometertal. Een der aantrekkelijkheden van het autotoerisme bestaat immers juist daarin, dat men niet gebonden is — afgezien van hotelreserveeringen, die noodig mochten zijn geacht. Baseer daarom een globale tochtindeeling op niet te lange dagetappes, tenzij u reeds uit ervaring weet, dat de „bemanning” net zoo lief anders wil. Wat vervoersnelheid over relatief oninteressante trajecten naar een veelbelovend einddoel

betreft, kan een moderne, snelle wagen wedijveren met vrijwel elke treinverbinding, zonder een ervaren bestuurder en dito passagiers overmatig te vermoeien. Maar die manier van reizen ligt niet iedereen!

Ir. J. W. VAN WAMELEN

De bergen oefenen op ons, bewoners van de lage landen, altijd weer 'n magische aantrekkingskracht uit

deren zullen, als zij uw leeftijd hebben bereikt dat levend schilderij wel niet meer zoo kunnen zien. Dan zal ook Volendam (van buitenaf binnenkomend) wel omringd zijn met dezelfde schablone-huisjes in seriebouw, die vandaag den dag uit alle plaatsen van Nederland het land inloopen; onbeduidend, stijlloos, bete. Ga over bruggetjes en vlondertjes en kijk vooruit — Volendam nadert als een feest! Het doet u aan als vreemd en buitenlandsch: het kon. zoo kleurig, ergens in Scandinavië liggen en dan, al nader komend, voelt ge: „Nee, dit is heusch mijn land, onze sfeer.” De vleugels der masten, onwezenlijk hoog boven de fleurige straattaferelen en boven de roode zeilen, schijnen te wenken. Overal hangt het waschgoed uit als zinnebeeld van het rijk gezinsleven; voor de deuren husters (klompen) in alle maten. Dat weten de Volen-

DE VOLENDAMMER VLOOT UITZEILT

ZOETE ZEE!

Onvermijdelijk, onstuitbaar zal een tijd, die zooveel nieuws brengt als dit tijdperk, ook veel ouds vernietigen. Doorgaans is die vernieling geen moedwillige, eerder een verwaarloozing. Elke vooruitgang

**Volendam,
hoe lang
blijft het
bestaan?**

eischt zoo zijn slachtoffers zooals de automobiel het paard verdrong en de trein de trekschuit; dien geest des tijds kunnen wij niet bevechten. Maar, besef-ten wij Nederlanders van 1939 wel voldoende welke waarden en vaderland-

sche cultuurgoederen juist op dit oogenblik voor-
goed verloren gaan aan de verdroogde oevers
van de thans ingedamde — en verzoete — Zuider-
zee? Wie die verdwijnende schoonheid nog eens
belevan wil, of desnoods maar bekijken als beziens-
waardigheid, die moet nú gaan. Vóór het te laat is.

heelemaal weg-gelijkgescha-
keld zou zijn. Volendam niet.
Het bleef zichzelf; geen as-
phalt, geen permanentjes. Er
is iets sterkers noodig dan
de alles gelijkmakende geest
van onze eeuw om zulk een
stoeren visschersburcht te doen
wankelen. Slechts een kolosiaal
monster, dat 30 km. lang is en al
honderd zestig miljoen guldens ver-
slond, is dáartoe in staat. Die kolos
is: De Dijk! De zoute Zuiderzee
werd een zoet IJsselmeer. Naams-
verandering, waterverandering,
levensverandering.

U, landgenoot, die er misschien
trotsch op is, dat u vooral niet op
z'n Amerikaansch de bollenvelden,
het Rijksmuseum, Volendam-
Marken plus het Vredespaleis in
één dag „doet”, waardoor u dus
Volendam niet kent, kom mee naar
dit brok oerHolland! Nog ligt
het daar in het vlakke weideland en leert zijn
woninkjes met lakroode, nuffige daken en witte
betimmeringen vertrouwelijk tegen den dijk. Uw kin-

dammers zelf niet, maar al dat naïeve wasch-
lijntjesgedoe, even klassiek als de wasch dwars-
over-de-straat in Napels, dat treft de buitenlandsche
dames meer dan alle „pakjes”. En dan is men binnen
in die zoo andere wereld en het mag voor de eerste
maal zijn of voor de twintigste, altijd opnieuw
is 't iets opgeruimd, dat den bezoeker tegenwaait.

Kerkuitgang —
Zondagskleedij. Nauwlettend
wacht de Volendammer op den laatsten
slag van middernacht... dan is de Maandag, de
werkweek, begonnen en wordt er uitgevaren!

Het is geen „aardig, klein plaatsje”

En als u er straks zoo 's bent, moet u niet denken,
dat de heele bevolking bestaat uit die tien, twaalf
rookende, fotogenieke ouwe typen aan de kade met
den melkcrepenventer en al die broekemannekes en
poppemeisjes van vijf en negen jaar; het mansvolk is
immers op zee en de vrouwen aan het werk. En meen
niet, dat de gemeente bestaat uit alleen dien dijk en

de zich van daar af naar
beneden slingerende zij-
stegen: er is nog veel meer
bebouwde kom, want het
zielental bedraagt 5100 en
breidt zich gestadig uit!
In 1938 werden er nog zes-
envijftig nieuwe woningen
bijgebouwd en de bevol-
king nam nog eens toe met
ruim tweehonderd, toe-
vallig hetzelfde aantal als
elders in de stad dienen-
de Volendammer dochters.
Vanzelf rijst de sombere
vraag: „en waar moet dat

Zoo ziet de haven er uit
als het vriest.

'n Zweempje van vreemdelingen-„industrie": de „cute wooden shoes", de „dolls" en „postcards". Althans in vergelijking met andere dorpen-met-attracties heeft het seizoenbezoek als bron van inkomsten hier haast niets te betekenen. Overnachten doen de buitenlanders hier trouwens zelden. Het „binnenhuis-woonen" bepaalt zich hier tot enkele percelen.

straks heen?" De zee-visch als spiering, haring, sprout, schol, garnaal, ansjovis, eertijds gevangen in vele litten (25 kg.) en tallen (200 stuks) en vierlingen (50 pond), is uit het zoetgeworden water verdwenen. Slechts aal en post met een niet noemenswaardig zootje bot brengen de botters en spekbakken, zijnde de nieuwe ijzeren rondbouwen, die de Zuiderzeesteunwet-commissies voor het IJselmeersch bedrijf bestemden, aan den afslag, op welke vischbeurs het ondanks alles door den ingeboren humor dezer menschen zoo vroolijk toegaat. En als u misschien dacht, dat die paar dozijn briefkaarten en fooien voor het poseeren (overigens steevast dezelfde vijf, zes modellen) en popjesverkoop met souvenirklompjes in Juli-Augustus inderdaad wat beduiden als inkomsten uit het vreemdelingenverkeer voor deze ruim vijfduizend krachtige, godvruchtige werkers van de zee, dan diene dat B. en W. en de regeering mede gemeend hebben de bakens te moeten verzetten, den industrieelen kant op. Zoo kent dan inderdaad modern Volendam een schoenenfabriek (veertig, zestig man), een paardenhaarfabriek (vijfenvierzig man) voor autobinnenbekleding, stoelenzetels, bedden e.d., een linteriefabriek, enz. Maar, daarvoor is

het crisis zooals ge weet, ook deze instellingen buiten het visschersvak om kunnen geen grooten omzet c.q. hooge loonen realiseren. In de confectieateliers is het grappig om te zien hoe de meisjes, in inheemsche dracht, dameskleeren en linterie verwerken van een soort, die zij zelf nooit aandoen! Eenzelfde verschijnsel zien we in Spakenburg, waar de nieuw opgerichte knoopfabriek alle bestaande knoopsoorten vervaardigt, o.a. voor de Parijsche markt, terwijl een Spakenburger in beginsel geen enkelen knoop aan zijn kleeding heeft: alles zit met spelden. Toen dit contrast van ter plaatse uit als radioreportage door ons werd uitgezonden, heeft het luisterend publiek deze kopij maar half geloofd en toch is het zoo. Ook hier de vraag: „Blijft de Volen-

De Volendammer kermis is wijd en zijd bekend. Dan komen de verstrooid wonende zonen en dochters van het aloude ras naar het plaatsje aan den waterkant terug.

Een zijde van modern Volendam, die de toerist nooit ziet: nóg in visscherskleeding maakt de huidige generatie zich klaar voor 'n ander beroep dan dat der vaderen — in de ambachtsschool te Edam.

dammer dracht?" ofwel „Hoe lang nog?"

„Maer eenmael in 't jaer as 't karmes is..."

Nog steeds spoelt langs den dijk het wijde water, ook al zal hier, nl. even voorbij Spaanders, een polderdijk komen waarbij evenwel de Gouwzee goeddeels open blijft. Eenmaal was dit de paaizee, die het dorp voedde met zilveren visch en zilte geuren; toen was er reden tot blijheid, want der menschen levensfut kon beloonend uitgeleefd worden in den strijd tegen de elementen. En zoo ontstond de Volendammer kermis, telkens beginnend op den laatsten Woens-

dag van September; misschien wel de moeite waard voor u om dat tijdstip te onthouden. Schrijvers en schilders, dichters en denkers, radioreporters en krantenmensen en kunsthofotografen en bezoekers met-talent-maar-zonder-naam hebben zich elk in zijn kunstuiting laten inspireeren door het van nature al „gecostumeerd" bal dezer kermis. Hoe bezocht deze feestweek is, wanneer alle noodgedwongen elders gevestigde dorpsgenooten zich „naar huis terug" haasten om weer eens in pijbroek en muts te zwaaien en te draaien, moge blijken uit de nuchtere amtscijfers. Zoo bedraagt het standgeld voor een zweefmolen, op te brengen aan het gemeentebestuur, hetwelk administratief ressorteert onder Edam, waar ook de (nieuwe) burgemeester zetelt, f 360.—, terwijl de zustergerente Edam zelf daarvoor maar een f 40.— kan vragen.

In de toekomst zal zich een bevolkingsgroep verplaatsen naar de Noordzeekust, de jongere generatie zal gedeeltelijk opgenomen worden in andere bedrijven, waardoor Volendam, ontzield want ontzout, als „Volendam" gaandeweg zal verdwijnen.

Wij zullen besluiten met den neutralen aanhef van de brochure van het R.K. Comité „Red Volendam!": „...het zal altijd wel een kwestie van persoonlijk gevoelen blijven of men de afsluiting ziet als een heroische prestatie van Nederlandsche ingenieurskunst dan wel als vandalisme, waarbij een schat van landen volkseigen schoonheid wordt geofferd aan toekomstig (land) gewin. Zeker is echter, dat momenteel nog altijd het tragisch element overheerscht in deze grootsche onderneming, waarvan de gemiddelde Hollander maar weinig begrip heeft..."

DE JOSSELIN DE JONG

Bij het vertrek van de postboot naar Marken. Laatstgenoemd eiland zal van „voren" openblijven naar de Gouwzee, doch van „achteren" ingelijfd worden door het later vasteland van den projecteerden Z.W. Polder. Volendam houdt, volgens de plannen, wier uitwerking misschien nog anders verlopen kan, naast die kleine Gouwzee een kanaalachtigen uitweg naar het alsdan weer kleinere IJselmeer.

EEN ZEEREISJE NAAR

Engeland

PER MAATSCHAPPIJ „ZEELAND”

den eenen dag heen,
den daaropvolgenden dag terug**Sterk verlaagde retours
van ALLE stations naar****Harwich**inclusief logies en ontbijt
aan boord

Inlichtingen bij de Stations, Reisbureaux en Maatschappij „Zeeland”, Vlissingen

KANT EN KLAAR TOER

naar **Landen**

PER MAATSCHAPPIJ „ZEELAND”

elken Donderdag in
Juli en Augustus**Sterk verlaagde spoor-
biljetten**Reiskosten Vlissingen-Londen v.v.;
twee nachten logies in goed hotel
te Londen; maaltijden, sightseeing,
alles inbegrepen**f 39.50****LIKDOORNS**verdwijnen in 2 dagen door de Moderne
Trannosan Methode**W**anhopig door Likdoornpijn,
grijpt U al gauw naar het mes.
Doe dat echter nooit, want er kan
bloedvergiftiging van komen. Volg
de Veilige, Moderne en Pijnloze
methode van Prof. Dr. Polland.**T**rannosan Remedy op de lik-
doorns en weg is de pijn, als
bij tooverslag. Dan na 2 dagen
een verfrisschend, verkwikkend
Trannosan Bruisend Voetbad, dat
de spieren versterkt, de zwellingen
wegneemt en de voetzenuwen
kalmeert.**N**a het bad kunt U de likdoorns
met wortel en al verwijderen
en U voelt zich als een nieuw
mensch. Heerlijk blank en gezond
zijn Uw voeten thans en veer-
krachtiger en sterker dan ooit.
Koop nog heden Trannosan Lik-
doorn Remedy en onthaal Uw
voeten op deze aangename, pijn-
loze en afdoende behandeling.**Garantie:**Uw geld terug als Tranno-
san Remedy niet helpt. Ga-
rantiebewijs in elk doosje.
R-360-K**Gratis:**Bij elk doosje een Bruisend Trannosan
Voetbad. Bevat 15 minerale badzouten,
koolzuur en zuurstof. Versterkt spieren
en pezen en verfrist de voetzenuwen.**48c**
voor 8
Toepassingen**Trannosan helpt snel en wel****MURILLO'S BRUILOFT****„Nee, ik wil niet....!”**

Op den 6den Februari van het
jaar 1645 was te Sevilla heel wat
te beleven voor de meisjes en oude
vrouwen uit het volk, voor de jon-
gen van de straat en voor de bloe-
men- en fruitverkoopers. Uit alle hoe-
ken en gaten van de stad stroomden ze
toe, zich verdringend voor het hoofd-
portaal van de kathedraal om niets
te missen van de gebeurtenis, die op
dien dag de belangstelling trok van heel
Sevilla: het huwelijk van den jongen
schilder Bartholomé Estéban Murillo
en de schoone dochter van een der aan-
zienlijke patriciersfamilies van de stad.

Om zich in zijn kunst verder te be-
kwamen, was de jonge schilder eenige
jaren geleden naar de hoofdstad van
het land gegaan, waar hij in de konink-
lijke musea werkte. Hij vond hulp en
steun van tal van andere schilders en
vooral van zijn landgenoot Velasquez. In
het begin van het
jaar was hij met den
titel van Koninklijk
Hofschilder en voor-
zien van rijke op-
drachten uit Madrid
naar zijn vaderstad
teruggekeerd. Spoed-
dig dong hij daar
naar de hand van de
jonge Donna Beatrix,
wier moeder en voogd
— Beatrix' vader was
sinds lang gestorven
— bereidwillig in het
huwelijk hadden toe-
gestemd.

En dien dag was
de bruiloft. De stoet
naderde in vollen
luister, naar oud ge-
bruik te voet. Voor-
op het jonge bruids-
paar, dan langzaam
en waardig voortschrijdend de leerlin-
gen en bloedverwanten van den meester
en de familieleden van de bruid, allen ge-
kleed in de prachtige, stijve, kostbaar
bestikte en met edelstenen versierde ge-
waden, zooals de mode van dien tijd
voorschreef. Onder de bewonderende
uitroepen van de menigte besteeg de
schitterende stoet de treden voor den
dom en verdween in het wijdgeopende
portaal. De talrijke nieuwsgierigen had-
den nu gelegenheid de prachtige karos-
sen te bewonderen, die nu voorreden om
de bruiloftsgasten na de trouwplechtig-
heid naar huis te brengen.

Intusschen begon in de kerk voor het
hoofdaltaar de huwelijksinzegening.

Toen Don Antonio Flores, domheer,
tot bruidegom en bruid de vraag richtte
of zij elkander voor altijd wilden toebe-
hooren, zeide Murillo krachtig: „Ja!”
De jonge bruid evenwel antwoordde
met een zeer duidelijk verstaanbaar:
„Nee!” Een doodsche stilte volgde.
De moeder van de bruid slaakte een gil
en Don Antonio was te verward en
verbluft om een woord te kunnen uit-
brengen. Toen echter herstelde hij zich
en met licht verwijt in zijn stem vroeg
hij: „Maar, kind, waarom heb je niet
eerder gezegd, dat je met Don Murillo
niet wilde trouwen?”

„Omdat u, hoogerwaard, de eenige
persoon is, die mij tot nu in deze aange-
legenheid naar mijn meening heeft ge-
vraagd!” antwoordde Donna Beatrix
zacht.

Een tweede gil weerklonk in de stilte
van het kerkgebouw. De moeder van
de bruid was flauwgevallen. De brui-
loftsgasten drongen om haar heen. De
opwinding, die zich van allen had

meester gemaakt, was verschrikkelijk.
Don Antonio evenwel gebod rust en
kalmte en zeide:

„Zonder de nadrukkelijke toestem-
ming van de bruid kan ik het huwelijk
niet inzegenen. Ik verzoek daarom alle
aanwezigen naar huis te gaan. De
bruid wil mij wel even in de sacristie
volgen.” Hiermee leidde hij de bruid
door een zijdeur weg.

Ook in het onderhoud, dat dan onder
vier oogen met Don Antonio volgde,
volhardde de bruid in haar weigering.
Met tranen in de oogen vertelde zij den
grijzen priester, dat men haar onder
allerlei bedreigingen tot dit huwelijk
had willen dwingen, daar Bartholomé
Murillo, wien men een schitterende
toekomst voorspelde, zeer welkom was
aan haar familie, die wel als voornaam
moest worden beschouwd, maar in wer-
kelijkheid niet tot de welgestelden kon
worden gerekend. Er
viel dus niets aan te
veranderen. Don An-
tonio bracht ten
slotte de bruid in
zijn rijtuig naar huis
en de bruiloft moest
vanzelf achterwege
blijven.

Dagen lang werd
in Sevilla over niets
anders gesproken.
Voor en tegen de
bruid werd partij
getrokken en het laat
zich denken, welke
scènes zich in de
familie van de bruid
afspeelden.

Murillo zelf, die
de weinig tegemoet-
komende houding,
door zijn bruid
jegens hem steeds

aan den dag gelegd, beschouwd had
als maagdelijken schroom, was door het
onverwachte „Nee!” diep getroffen.
Hij nam terstond maatregelen om
Sevilla voorgoed te verlaten. Enkel
vroeg hij aan de moeder van de
bruid toestemming het meisje voor zijn
vertrek nog eenmaal, maar dan alleen,
te mogen zien en te spreken. Tot dan
was hem dit nooit toegestaan; daar vol-
gens Spaansche zede een jong meisje
alleen mocht zijn. Zelfs bij ontmoetingen
met den bruidegom moest steeds de
duenna, de gardedame, aanwezig zijn
en daarom aarzelden de vrouwelijke
verwanten geruimen tijd, aan Murillo's
verzoek te voldoen. Ten slotte zwichtte
de moeder van Beatrix en zoo werd het
onderhoud aan Murillo toegestaan.

Wat de jonge man in het uur, dat
hij met Donna Beatrix alleen was, zeide
en op welke wijze het hem gelukte het
hart van het meisje te winnen — nooit
heeft iemand dat vernomen. Maar reeds
den morgen na het onderhoud verscheen
Donna Beatrix vergezeld van haar
duenna in de woning van Antonio Flo-
res en deelde den grijzen domheer mede,
dat zij uit volkomen vrijen wil nu be-
sloten was met Bartholomé Estéban
Murillo in het huwelijk te treden.

Eenige dagen later was het dan ook,
maar nu zonder eenige stoornis, op-
nieuw bruiloft, met grooten luister en
praal. Het jonge paar leefde zeer ge-
lukkig. Murillo heeft in tal van Ma-
donna-afbeeldingen en ook op zijn be-
roemd schilderstuk van „De Onbe-
vleete Ontvangenis” de trekken van
zijn jonge vrouw voor het nageslacht
bewaard.

Murillo's Madonna.

HET WONDER VAN EEN DRUPPEL

Reeds de eerste druppel
D.D.D. doet de ondrage-
lijke jeuk van Eczeem en
andere huidaandoeningen
bedaren. D.D.D. is geen
vettige zalf, doch een
heldere vloeistof, die diep
in de poriën der huid
doordringt, de ziekteki-
men doodt, stof en vuil
verwijderd en
de huidweef-
sels verfrist
en versterkt.

Het D.D.D. recept van
Dr. D. Dennis geeft on-
middellijk verlichting en
overwint den aandrang
tot krabben. Het wordt
sinds vele jaren met
succes aangewend tegen
Eczeem, Open Beenen,
Zweren, Puistjes en an-
dere huidaandoeningen.
Flacons 75 ct.
f1.50 en f2.50
bij Apothekers
en Drogisten.

D.D.D.**GENEESMIDDEL tegen HUIDAANDOENINGEN**

KLAAR VOOR DE VACANTIEREIS

(CARLTON-STUDIO)

LUIK
1939

De fraaië binnenhof van het prins-bisschoppelijk paleis te Luik, de Belgische stad, die door de voltooiing van het Albert-kanaal en de voor deze gelegenheid ingerichte internationale watertentoonstelling een interessant trefpunt werd gedurende de zomermaanden.

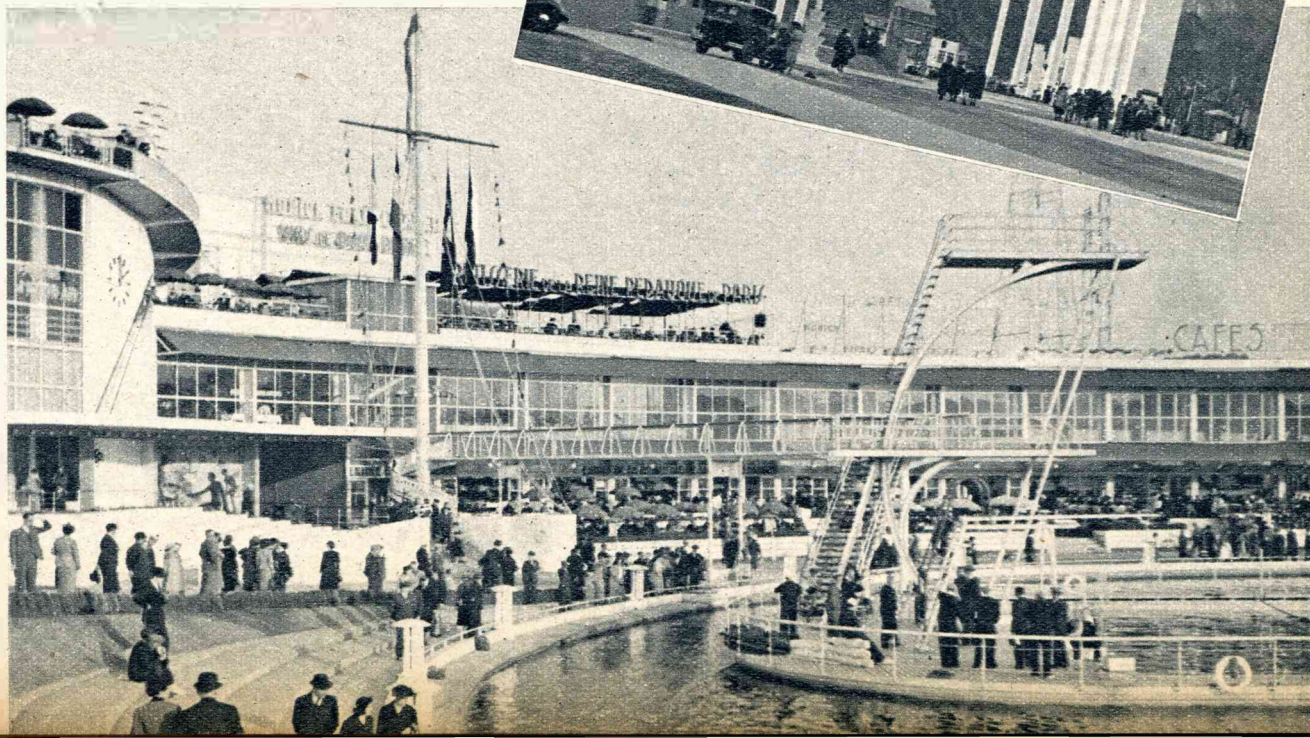
DE STAD, DE TENTOONSTELLING EN HET ACHTERLAND

Luik heeft ons altijd kunnen bekoren: de snelle, beweeglijke straten, de nerveuze pleinen en pleintjes, de steile hellingen en verborgen slopjes, de luidruchtige café-restaurants drukken op deze stad het stempel van paraatheid. Daar is leven en roering, daar is een bevolking die werkt, hard werkt en die zich voor alle mogelijkheden gereed houdt. Al de elementen van 't groote-stadsleven zijn aanwezig. De machtige groot-industrie omringt het en beschouwt het met ontzag en respect als haar bakermat. Wereldorders worden er ten uitvoer gebracht, de scheepvaart en de handel bloeien er. Niets ontbreekt om Luik met recht en reden toe te staan een zwierig leven te leiden en voortdurend aan zijn uitbouw en verfraaiing te werken. De huidige tentoonstelling op de beide oevers der Maas is dan ook niets anders dan een logisch uitvloeisel van de veelzijdige bedrijvigheid en capaciteiten dezer stad.

Waar de trotsche Coronmeuse haar bogen over de Maas spant en een veelheid van vlaggen aan lange masten wappert, blakt 't wit der paviljoenen, het tentoonstellingswit, dat we nog kennen van Antwerpen, Brussel, Dusseldorf en Parijs, een helle witheid, fel door de strakke zomerzon in schittering gebracht, zoodat zij de sfeer van sprookjesland oproept.

Een eerste oogopslag brengt ons dadelijk de vaststelling bij, dat de inrichters een zwaren kamp met de omgeving moeten gestreden hebben, want overzichtelijk en panoramisch beschouwd, lijken al deze in werkelijkheid vaak reusachtige paviljoenen klein en bescheiden, vergeleken bij de enorme slakkenpyramides der nabijgelegen steenkoolmijnen en de stugge ruggen der Ardennen, welke op dit

Vrolijke drukte op het tentoonstellings-terrein te Luik. Rechts op den voorgrond het Olympisch zwembassin.

De ingang van de watertentoonstelling. Op den achtergrond een der geweldige slakkenpyramides, die het stadsbeeld beheerschen.

punt het breede Maasdal beheerschen. De grootschheid van den aanleg gaat hierdoor eenigszins verloren: paviljoenen, esplanades, hoofdlanen, op zichzelf indrukwekkend, schieten te kort bij de ruimte waarin ze gebouwd en aangelegd werden.

Deze handicap kan men bezwaarlijk den inrichters ten laste leggen. Tegen de natuurlijke elementen optornen gaat moeilijk. Een zee-kasteel maakt indruk in de haven, doch op de weidsche zee is het ook maar een notedop. De terrils — zoo noemt men daar een slakkenhoop — en de bergruggen der Ardennen zijn nu eenmaal heer en meester in het Maasdal en geen handen ter wereld zullen er iets kunnen optrekken wat deze massa's zou doen vergeten.

Wie echter over dit eene bezwaar heen kijkt en zijn oogen gebruikt om er het goede en het mooie te onderkennen, zal meer dan bevredigd zijn. Allereerst is daar die imposante en toch sobere ingang, met zijn lijnrechte, witte pylonen, waardoorheen men een fonteinenspel aanschouwt waarvan wij ons de weerga niet herinneren kunnen, want niet zoodra is het ingangshekje achter je rondgedraaid of je wordt gegrepen door het levendste aller elementen: het water! Het

water, dat hier wijdbogig vóór je opspuist, dooramberd van zon en natuurlijke kleuren, dat in doorzichtige tuilen naar alle kanten uitsproeit en wazig, door den zachten wind uiteengewaaid, in rijk-aangelegde bekkens tuimelt, waar 't woelen blijft als een teeken en symbool van eeuwig en onvergankelijk leven.

Water! Je ziet het steeds hoger opsputten.... het domineert, het viert een triomf, van den ingang — langs paleizen en paviljoenen — tot aan de Maas, waaruit in 't midden, als een krachtige geiser, een enorme massa opspuist, die tot honderd meter boven den spiegel gaat. Dat is wél het pièce de résistance van dit welgeslaagde

en grootsch opgezette fonteinen-spel. Dat is wel een majesteitlijke hulde aan het water, een hulde, waarvan trouwens de geheele tentoonstelling blijken wil geven.

Aan den Maasoever kan men alle richtingen uit: nu lokken de paviljoenen, maar men gaat er nog niet binnen, men slentert er eerst nog omheen. En men leest nu de namen van de verschillende landen, die er aan deelnemen. Men ziet Duitschland, Frankrijk, Luxemburg en ook Nederland, dat zich zoo praktisch mogelijk heeft opgesteld en een gewelf spant over een der hoofdlanen op den Maasboord. Men schenkt aandacht aan paviljoenen, die bijv. gewijd zijn aan „het burgerlijk genie“, „het zeewezen“, toerisme enz. En zoo komt men tot de slotsom, dat deze tentoonstelling letterlijk alles wil laten zien wat maar iets met het water te maken heeft — het is dus niet alleen een dorre show van overigens interessante watertechniek; neen, het thema werd tot in al zijn onderdeelen uitgesponnen en op enkele oogenblikken zelfs zoodanig, dat men naar een verband moet zoeken. De kunsten, de wetenschappen en de techniek reiken hier elkaar de hand.

Daar is ook nog de sport die een aandeel krijgt — 'n groot aandeel, getuige het olympische zwembassin, vlak voor het Lido, waarin allerlei zwem- en waterpolo-krachtmetingen dagelijks plaats vinden. En dat was ook weer het geval toen wij er rondkuierden. Dat was een merkwaardige situatie: links, op de steenen zitplaatsen 'n troep supporters, joelend en lawaaiend, het pakje boterhammen op de knie; in 't midden, in het bassin, de waterhelden, met forsche slagen als uitgelaten jongens achter den bal jagend, een beeld van zorgeloosheid; en rechts, op de terrassen van 't Lido, rijke tafelen waarop menige champagnekoeler pronkte en waar rond zich een select publiek met voorname allures en nauwgezetheid had geschaard. En hoogerop, in een gereserveerde ruimte, vonden congressisten nog gelegenheid om speechen af te steken op het welslagen

Bij avond is de watertentoonstelling sprookjesachtig verlicht.

zijn. Dan komt Luik naar de Maasoever, dan slentert het tusschen die wonderbaarlijk mooie verlichting die intusschen ontstoken werd en een wereld van exotische weelde onder het oog tooverf. Het avondlijk duister heeft de benauwende omgeving opgelost — de dreiging van terrils en Ardennen is niet meer. Nu heeft zoowaar de tentoonstelling haar grootste beteekenis, want andermaal treedt het water op den voorgrond — men hoort het klateren en ruischen, men ziet het, verlicht door duizend onzichtbaar opgestelde lampen, als gulden watervallen, in een kader van onzegbare kleurenrijkheid; kleuren, die wisselen met geleidelijke, zachte overgangen: paars, violet, mauve, wijnrood, oranje, goudig, zilverig, het is kleurgeworden muziek, waarbij het zingen der fonteinen als een laatste, aan klank herinnerende onderton begeleidt.

De watertentoonstelling van Luik is bij avond heerlijk en grandioos!

En als men op dit alles uitgekeken geraakt en men zich wenscht te bevrijden uit dit tierige leven en verlangt naar de rust en schoonheid van het landschap, dan legt deze stad haar wegen voor u uit, die voeren naar de prachtigste punten der Ardennen. Luik immers is de groote toegangspoort tot de Ardennen en tot het boschrijke en hoogbeheuvelde land van Eupen en Malmedy, die paradijzen zijn voor den toerist. De Amblève, de Vesder, de Ourthe en hunne bijriviertjes vormen er alle zoovele schilderachtige valleien, waarin lieflijke villegiatuur-dorpjes zich genesteld hebben. Geen bosch of het heeft zijn bergbeekje, dat vroolijk over de rotssteenen huppelt en grillig tusschen 't geboomte zijn weg naar het dal zoekt; geen berg of hij biedt zijn schaduwrijke wandelingen op zijn groen begroeide helling en op zijn top, tot bekroning, het heerlijke vergezicht over den kam der Ardennen.

Een der verlichte fonteinen.

Rémouchamps, Chaudfontaine, Coë, Aywaille, Tilff, Stavelot, Spa, Laroche zijn namen, die bij ons, Nederlanders, reeds klank en bekendheid hebben, maar niet minder bekendheid verdienen Esneux, Sy, My, Sprimont, Theux en zooveel andere.

Wij meenen al te gauw de Ardennen te kennen — wij vergissen ons, de mooiste punten moeten nog door ons ontdekt worden en men vindt ze inderdaad daar, waar wij er niet in 't minst vermoeden van hadden.

Moge deze kleine tip er toe bijdragen, uw uitstapje in de richting van Luik volledig te doen slagen.

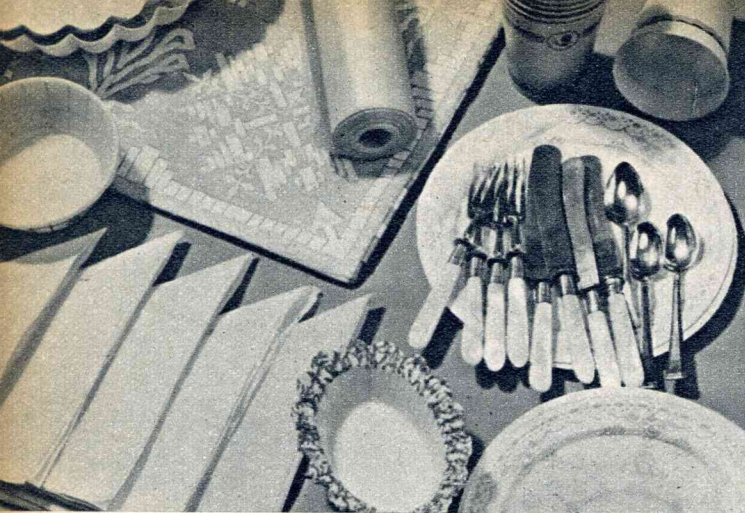
Een aardig hoekje in het landelijk Fraimon (Ardennen).

van hun ondernemingen, het vaderlandsche lied te beluisteren en een maal te verorberen, dat als feestelijk sluitstuk bij zulke plechtigheden past. En dit alles op nog geen honderd meter van elkaar!

Zoo zie je dan Luik leven. Men voelt het aan: de tentoonstelling is hier een gepaste gelegenheid om de zenuwen eens te ontspannen. De stad van staal, vuur en koolstof heeft dat nodig. En zulks blijkt vooral bij avond, wanneer kantoren en werkhuizen gesloten

In de Ardennen, het toeristenoord bij uitnemendheid.

Voor den picknick gebruiken we kartonnen bordjes, schaal-
tjes en bекers, die wij na het gebruik kunnen weggooien.

Een verfrissende en
dorststillende drank is
koude thee met citroen en
suiker. Wij kunnen deze
thee meenemen in thermos-
flesschen of in gewone fles-
schen, die we eerst zorgvul-
dig hebben schoongemaakt.

Het vleesch wordt in
plakken gesneden en in
vetvrij papier verpakt.
De aardappelsla en de
tomatensla nemen we mee
in een emmertje, dat met
vetvrij papier gevoerd is.

EEN PICKNICK IN DE VACANTIE

Een picknick is en blijft voor klein en groot
steeds een feest, omdat wij dan eens anders
kunnen doen dan gewoon. 's Morgens vroeg
trekken we naar buiten en kunnen den geheelen dag
genieten van de heerlijke natuur. Om den inwendigen
mensch te versterken, nemen we voldoende voor-
raad mee, zoodat wij niet naar tijd en uur behoeven
te zien en den dag zoo lang mogelijk kunnen rekken.

Het vraagt voor de huisvrouw wel eenig werk om
een picknick goed te laten slagen, maar de gezelligheid
en het plezier van een dergelijk tochtje wegen op
tegen de zorgen, die er nu eenmaal aan verbonden zijn.

De laatste jaren zijn er mooie picknickkoffers in
den handel, die buitengewoon practisch zijn inge-
richt en in een kleine ruimte het grootst mogelijke
comfort bieden. Jammer genoeg zijn deze koffers
tamelijk prijzig en dus zullen de meesten van ons er
niet over denken om voor de enkele maal, dat zij
gaan picknicken, een dergelijke uitgave te doen. Wij
kunnen echter zelf een picknickkoffer inrichten, die
natuurlijk niet met de echte koffers kan vergeleken
worden, maar toch zijn dienst goed zal doen. Het is
tevens een aardige sport, zelf practische ideetjes te
vinden, om onze bagage, welke we moeten meenemen,
zoo klein mogelijk te houden en toch niets te ver-
geten.

Bij het samenstellen van den koffer en van den
mondvoorraad houden we steeds het aantal gasten
in het oog, zoodat we later niet voor het onaange-
name feit komen te staan, dat wij van het een of ander
iets te kort hebben. We leggen alles wat wij mee
moeten nemen klaar en beginnen daarna met den
koffer zoo practisch mogelijk te pakken. Voor iederen
gast moeten wij het volgende reserveeren: een mes,
vork en lepel, ten minste als wij een uitgebreiden
maaltijd, zoover daar bij 'n picknick sprake van is,
willen geven. Presenteeren we alleen sandwiches,
klein gebak, bonbons e.d., dan zijn die attributen
overbodig. Het „servies”, dat wij moeten meenemen,
bestaat uit kartonnen bordjes, bекers en schaal-
tjes. Het aantal hangt af van de hoeveelheid gerechten,
die wij willen geven. De papieren servetjes, het tafel-
laken en een rol vetvrij papier, dat wij gebruiken bij
het voeren van de kartonnen schaal-
tjes om het slap
worden van het karton te voorkomen, mogen we
niet vergeten, terwijl flesschen voor een frisschen
drank, een stroop- of jamemmertje voor aardappelsla
en groenten tevens op ons lijstje moeten voorkomen.

De zware voorwerpen, als de flesschen en het
emmertje, leggen we onder in den koffer en we
zorgen dat zij niet kunnen verschuiven, zoodat het
karton niet gedrukt wordt. De borden en schaal-
tjes schuiven we in elkaar, zoodat ze zoo weinig mogelijk
plaats innemen; de vorken, messen en lepels gebrui-
ken we voor opvulmateriaal in een of ander vergeten
hoekje; de servetjes, het papieren tafellaken en het
vetvrij papier leggen we bovenop om kreuken te
voorkomen. Moet de koffer ver gedragen worden,
dan is het meer aan te raden, alle benodigdheden in
twee koffers te pakken, om te voorkomen dat de last
te zwaar zou worden.

Tot slot willen wij een klein menuutje bespreken,
dat als voorbeeld kan dienen. Iedere huisvrouw kan

dit zelf naar eigen idee veranderen
en nitbreiden.

Wij geven b.v. koud gebraden
vleesch, aardappelsla, tomatensla en
tot slot een frisschen bessenpudding.

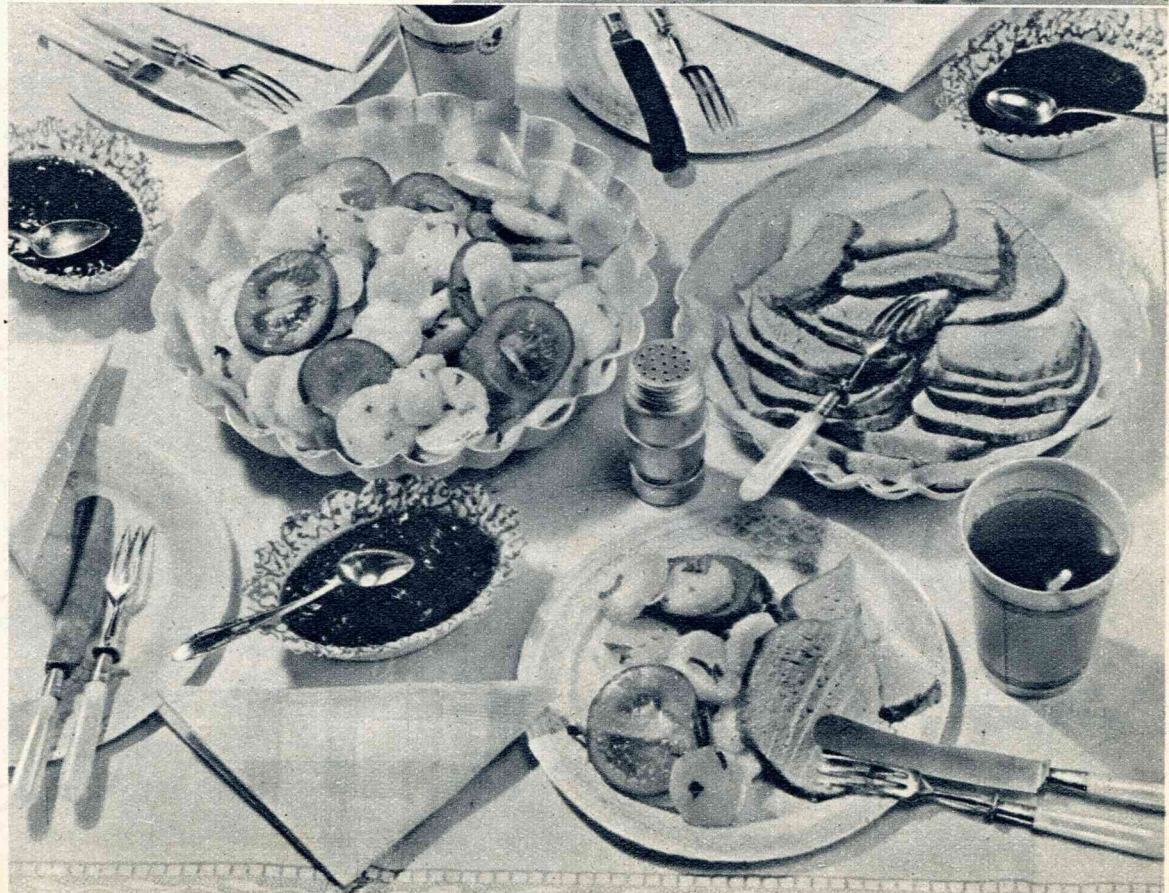
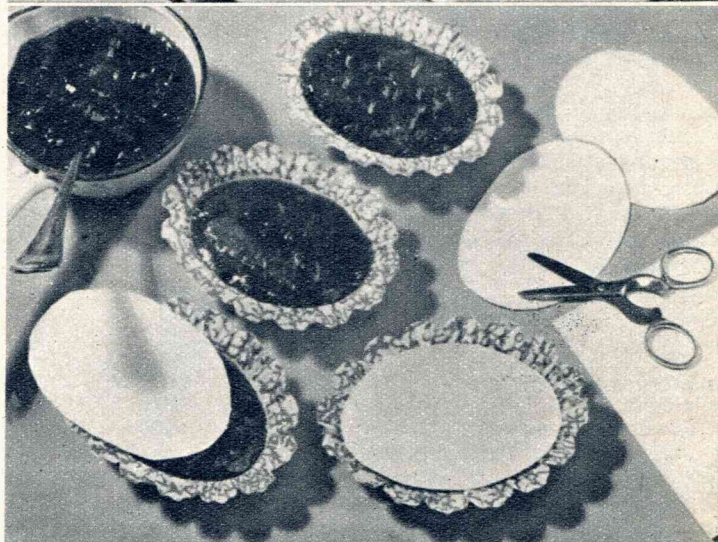
Het gebraden vleesch laten we ge-
heel koud worden en snijden het daarna
in plakken. Het vleesch kunnen we in
vetvrij papier verpakken.

De aardappelsla bestaat uit afge-
koelde, gekookte aardappelen, die in
schijven worden gesneden en daarna
vermengd met peper, zout, olie en
azijn. We kunnen er, om het gerecht
wat fleuriger te maken, wat gehakte
peterselie doorroeren.

Voor de tomatensla verdeelen we
de tomaten in plakken en vermengen
ze met zout, peper, olie en azijn. De
aardappel- en tomatensla kunnen we
samen in het met vetvrij papier ge-
voerde emmertje meenemen.

De kartonnen schaal-
tjes vullen we
met de bessensapgelei en sluiten ze af
met een kartonnen dekseltje.

Een keurig gedekte picknicktafel.

Den bessensap bereiden we van bessensap, water, suiker, roode gelatine en een citroenschilletje. Het bessensap en het water worden met het schilletje aan de kook gebracht, de suiker lossen we er in op met de in water geweekte gelatine. We laten den pudding gedeeltelijk afkoelen en doen de massa daarna in de kartonnen schaaltes over. Zoodra de pudding geheel is afgekoeld en opgesteven, dekken we de schaal-

tjes af met een kartonnen dekseltje.

Om den dorst van onze gasten te lesschen, nemen we b.v. koude thee met citroen en suiker, een koele limonade of vruchtensap. Wij kunnen deze dranken in thermosflesschen of gewone flesschen bewaren.

Sandwiches en droog gebak, b.v. cake, verpakken we in blikjes. De sandwiches blijven eveneens smakelijk, als zij in slablaadjes of in een vochtigen doek gewikkeld worden.

ZOO FIJN ALS KANT

Een fraai kledje van 22 cm. middellijn

Benodigdheden voor dit zeer fijne kledje zijn: een stukje batist van ongeveer 12 cm. middellijn, een kluit haakgaren nr. 100 en een haaknaald nr. 15.

Vanzelfsprekend kunnen we ook grover materiaal gebruiken. Haakgaren nr. 50 en een lapje batist van 30 cm. middellijn geven ook een goede verhouding. We kunnen hierbij naar eigen smaak en behoefte te werk gaan.

We rijgen eerst om het stukje batist een heel fijn rolzompje. Hieromheen haken we den eersten toer.

1e toer: steeds afwisselend 1 stokje, 1 losse. Het aantal stokjes, dat we in het rond krijgen, moet deelbaar zijn door 22, want voor ieder patroontje hebben we 22 stokjes nodig. Bij het kledje van onze afbeelding haakten we bij den 11den toer in het rond 242 stokjes. We krijgen dus in het rond 11 maal het patroontje.

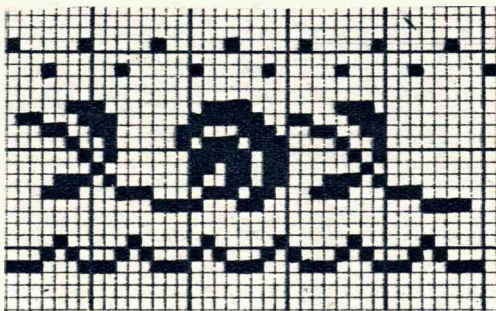
2e toer: als 1e toer. De stokjes komen nu echter om de lossen van den vorigen toer.

3e toer: als 2e toer.

4e toer: * 4 maal afwisselend 1 stokje en 1 losse; dan in het volgende gaatje 2 stokjes. Vanaf * in het rond herhalen (zie ook telpatroontje).

5e toer: steeds afwisselend 1 stokje, 1 losse.

6e toer: als 4e toer. Nu komen echter de stokjesgroepjes van 2 stokjes juist tusschen de stokjesgroepjes van den 4den toer (zie ook telpatroon).

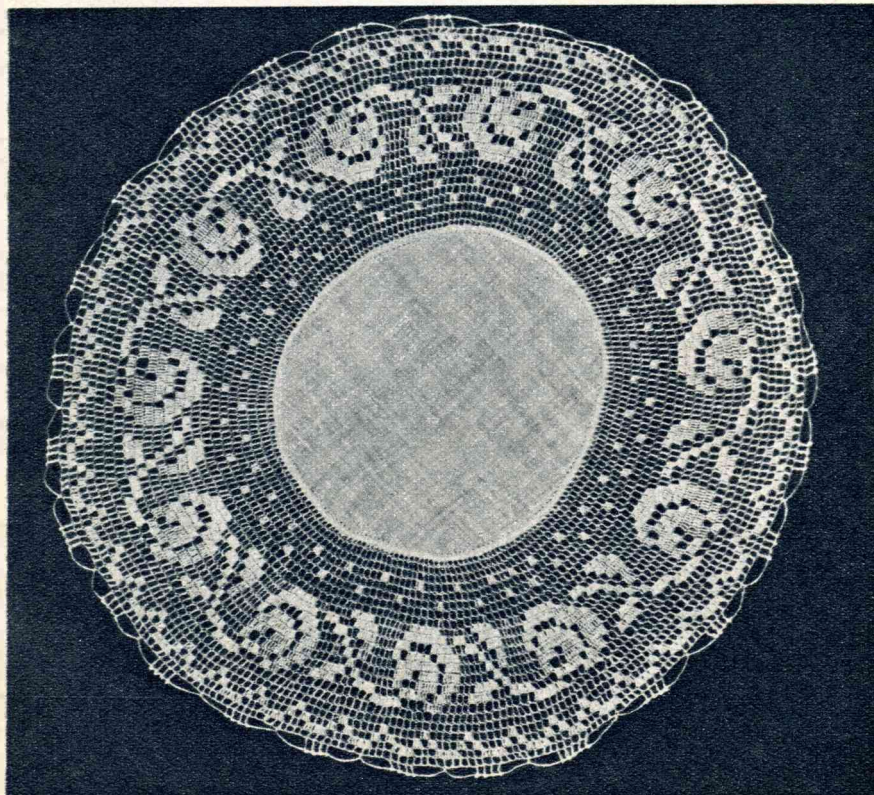
7e en 8e toer: steeds afwisselend 1 stokje, 1 losse.

9e tot en met 22en toer: deze toeren haken we van het telpatroontje af. Het motiefje wordt steeds in het rond herhaald, zoodat dit geen moeite kan geven.

23e toer: deze bestaat weer uit enkel gaatjes. We haken dus steeds afwisselend 1 stokje, 1 losse.

24e toer: 1 vaste op 1 stokje van den vorigen toer, * 10 lossen en daarbij 3 stokjes van den vorigen toer overslaan; vervolgens 1 dubbel stokje op het volgende stokje (van den vorigen toer), dan 1 picotje (3 lossen en 1 vaste in de 1e losse), een dubbel stokje op het volgende stokje, 1 picotje, 1 dubbel stokje op het volgende stokje, 1 picotje, 1 dubbel stokje op het volgende stokje, 1 picotje; daarna weer 10 lossen en 1 vaste op het volgende 4e stokje. Vanaf * in het rond herhalen, en den draad afbreken.

We wasschen nu het kledje, halen het door een suikeroplossing en spanner het vochtig op. Zoodra het droog is, strijken we het ten slotte nog even luchtig op.

WAT KOSTEN KERSEN IN DECEMBER?

We durven er niet aan te denken! NU is alles nog goedkoop, groente en vruchten 't best! Daarom... maak nu in! Maar maak 't U zelf gemakkelijk en neem VEGLA-Inmaakglazen. Geen last van stukkoken, barsten of lekken. VEGLA-glazen zijn gegarandeerd kookvast en zijn van mooi doorzichtig glas gemaakt. Een genot zoo'n heerlijke wintervoorraad groente en vruchten in VEGLA-glazen te zien! Ook buitengewoon praktisch om te hamsteren, want VEGLA-glazen zijn niet duur!

VEGLA INMAAK GLAZEN

Kookvast · Sterk · Hygiënisch

100% NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Vraagt ons vouwblad met kooktijden en temperaturen. N.V. VER. GLASFABRIEKEN, SCHIEDAM, Afd. PUBLICITEIT A.

Een paar minuten voor Uw schoonheid!

Hoe U jong en begeerlijk blijft

Gelaatsbehandeling: Masseert overvloedig met Creme Mouson zóó, alsof U rimpels en oeffeningen wilde wegvegen.

Oogenbehandeling: De huid om de oogleden heen, met Creme Mouson alleen aantippen, niet masseren, niet wrijven.

Kinbehandeling: Hoofd omhooghouden. 3-4 maal met Creme Mouson inwrijven en naar boven en beneden masseren.

Halsbehandeling: Meerdere malen met Creme Mouson inwrijven en met de vlakke hand van de kin af naar beneden strijken.

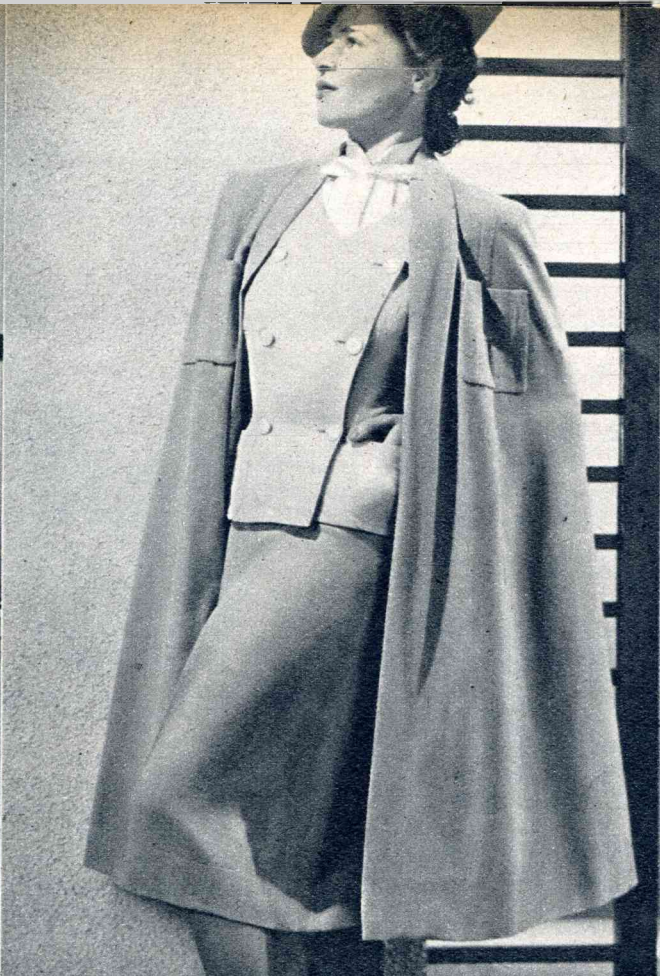
Met Creme Mouson bereikt U de diepstliggende lagen van de huid. De onderhuidswerkzame stoffen van de creme versterken en spannen de huid, maken haar glad en geven haar van binnenuit nieuw leven. In enkele seconden zuigt Uw huid de Creme Mouson op- zóó verlangt zij daarnaar. In enkele minuten heeft Uw huid een jeugdig frisch en zachtroze uiterlijk- zóó snel verbeteren de onderhuidswerkzame stoffen Uw huid. Deze natuurlijke huidbehandeling met Creme Mouson geeft U die natuurlijke schoonheid, die men allerwegen bewondert en begeert.

met
onderhuid-
sche
werking

CREME MOUSON

De hoedenkoffer is een ideale bergplaats voor jurkjes van teere weefsels.

Het moderne trois-pièces is een ideaal reispakje.

VACANTIE IN ZICHT

Het zoo moeilijke kleding-probleem werpt maar al te vaak een schaduw op de voorpret van de gelukkige vrouwen, die er met de vakantie op uit kunnen trekken. Ingesteld moeten zijn op regen en koude, warmte en zonneschijn en daarnaast nog op allerlei pretjes en uitgangetjes, die misschien zouden kunnen komen, en dat alles

Zuivere zijde kreukt niet.

bij een zeer beperkte pakruimte, werkelijk, het is een zware opgave.

Voor ons reis-costuum kiezen we het beste ófwel grijs of beige ófwel een andere neutrale kleur waarop men geen stof ziet. Zwart en marine komen daarom niet in aanmerking, terwijl men over het algemeen beter een ietwat ruige stof kan nemen dan gladde weefsels. Ruiten en strepen zijn uiterst praktisch, omdat ook zij minder besmettelijk zijn.

Het moderne trois-pièces, dat bestaat uit een mantelpakje met daarover een bijpassende jas, is een ideale dracht. Vooral omdat het zooveel variaties mogelijk maakt en men geen afzonderlijken mantel meer hoeft mee te nemen. Vaak is zoo'n mantel van geheel ander materiaal dan het pakje, maar heel dikwijls ook is hij slechts in een contrastkleur of een ruit uitgevoerd. Een voering, die in dit geval tot zijn recht komt, omdat de mantel gewoonlijk los gedragen wordt. Wat betreft de jurken, die meegenomen moeten worden, is zuivere zijde het meest praktisch, omdat het niet kreukt. Het spreekt echter vanzelf, dat men ook behoefte heeft aan meer sportieve kledij, en dan verdient het wel aanbeveling om ook de wollen jumpers, die niet alleen kreukvrij zijn maar ook warm, niet te vergeten. De katoenen en linnen jurkjes blijven kruidje-roer-me-nieten, maar de moderne hangkoffers kunnen in dezen uitkomst bieden.

In een gewonen koffer doet men het beste, ze keurig op te vouwen, met vloeipapier op de plaatsen,

Grijs, donkerbeige, grijsblauw en andere neutrale tinten voldoen het beste voor op reis.

waar de stof dubbel geslagen wordt. Het vastrijgen van de plooiën is ook een probaat middel om het geheel in zijn model te houden.

De ouderwetsche losse bakken, die men in de huidige koffers vrijwel niet meer ziet, doch die men gelukkig nog wel kan laten maken, zijn eigenlijk onmisbaar voor de vrouw, die haar dunne japonnetjes graag in goede conditie wil houden.

Een inschuif-parapluntje en een opvouwbaar regencap, die een schuilplaats kunnen vinden in de gewone reistasch, welke men met zich meedraagt, mogen eigenlijk in geen enkele reis-garderobe ontbreken; te meer daar men bij het maken van tochtjes over groteren afstand toch altijd voor verrassingen kan komen te staan. Tegenwoordig stelt men er prijs op, dat de verschillende accessoires als hoeden, schoenen, tassen en handschoenen bij het verder toilet passen; daarom doet men het beste, bij het samenstellen van het lijstje van benodigdheden, die men denkt mede te nemen, zooveel mogelijk te zorgen dat men, wat betreft de accessoires, in één kleur kan blijven. Dus, als men twee pakjes of drie jurken mede wil nemen, voorkomen dat men voor het eerste voor een set van zwarte bijkomstigheden moet zorgen, terwijl het tweede absoluut accessoires in een andere kleur verlangt.

Dat een paar makkelijke wandelschoenen nummer één op de lijst moet staan behoeft wel geen betoog. Menige vacantiereis werd ten deele bedorven door pijnlijke voeten,

ENSEMBLES VOOR DE REIS

750. Deux-plèces in twee kleuren, rugstuk, schouderstuk en voorstuk zijn van dezelfde kleur als de rok, ronde hals, sluiting met knopen en knoopsgaten, rok met ingestikte plooiën. Benodigde stof: 3 m. effen à 70 cm. breed; 2 m. gewerkt à 70 cm. breed.

752. Complet, bolero van gestreept linnen, dwars opgezette stukken. Effen japon, ritsluiting, zakmotiveven op het voorpand, kleine V-hals, vooraad van den rok met plooi. Benodigde stof: bolero 2 m. à 70 cm. breed; japon 3.50 m. à 90 cm. breed.
754. Complet, manteltje van geruite stof, zonder kraag en revers, voorpanden met zakken, in de taille een ceintuur; effen japon, kraag en revers, hoog opgeknipte rok, ceintuur in de taille, korte mouw. Benodigde stof: manteltje 1.40 m. à 140 cm. breed; japon 2.75 m. à 140 cm. breed.
755. Complet, manteltje van rode stof met schouderpat, sluiting met knopen en knoopsgaten, mouw met plooi; japon van gewerkt linnen, hals met kraag, schouder-epaulet, korte mouw, plooirok. Benodigde stof: voor mantel 1.60 m. à 140 cm. breed voor japon 6 m. à 70 cm. breed.

VERKRIJGBAAR IN DE MATEN 42 - 44 - 46 - 48

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor completa, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door giro-storting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAUPELIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

WAT ZULLEN WE ETEN?

Zaterdag: Kerriesoep.
Kalfsfricandeau.
Gestoofde komkommer.
Aardappelen.
Chocoladevla met biscuits.

Maandag: Koud vleesch.
Postelein.
Aardappelen.
Rijstebrij.

Dinsdag: Gestoofd poulet.
Bloemkool.
Aardappelen.
Beschuit met bessensap.

Woensdag: Bloemkoolsoep.
Runderlapjes.
Rabarber.
Aardappelen.

Donderdag: Varkenscarbonade.
Worteltjes.
Aardappelen.
Lammetjespap.

Vrijdag: Gebakken schol.
Sla.
Aardappelen.
Drie in de pan.

Zaterdag: Groentesoep.
Gehakt.
Peultjes.
Aardappelen.

CORRESPONDENTIE

Den Heer A. P. S. te Ameide. Tot onze spijt kunnen wij u niet aan het gevraagde helpen. Wij hebben echter uw verzoek genoteerd.

Mevr. A. C. de G. te Rotterdam. Wij begrijpen niet, dat het door u bedoelde truitje u zoo veel moeite kan geven. U behoeft slechts ervoor te zorgen, dat het patroontje ook na de afkantingen voor het armgat regelmatig blijft verspringen. Zoodra u steken hebt afgekant, kunt u toch zelf even terugtellen en zoo bepalen hoe u de naald beginnen moet?

Wat uw verzoek betreft, wij kunnen u tot onze spijt momenteel niet aan het gevraagde patroon helpen: wel hebben wij uw verzoek intusschen genoteerd.

Schoonheit in vroeger Eeuwen

Door alle eeuwen heen was de verzorging van de teint een belangrijk en tijdrovend werk. Belangrijk is voor de moderne vrouw de schoonheidsverzorging ook nog, maar tijdrovend niet meer, dank zij de Vinolia Creams! Want Vinolia Vanishing Cream is uiterst heilzaam voor de huid en door de bijzonder fijne emulgering in verrassend korte tijd over het gelaat uitgewreven. Voorts is zij een ideale onderlaag voor poeder.

De beste resultaten geeft Vinolia Vanishing Cream in combinatie met Vinolia Cold Cream, die de huid gedurende de nacht voedt en verjongt. Voor de moderne vrouw de moderne creams.

VANISHING CREAM
COLD CREAM

Ping-Pong

HEERLIJK BROS.
EEN SPECIALITEIT
VAN VERKADE.

Per half pond

22 $\frac{1}{2}$ ct.

Verkade

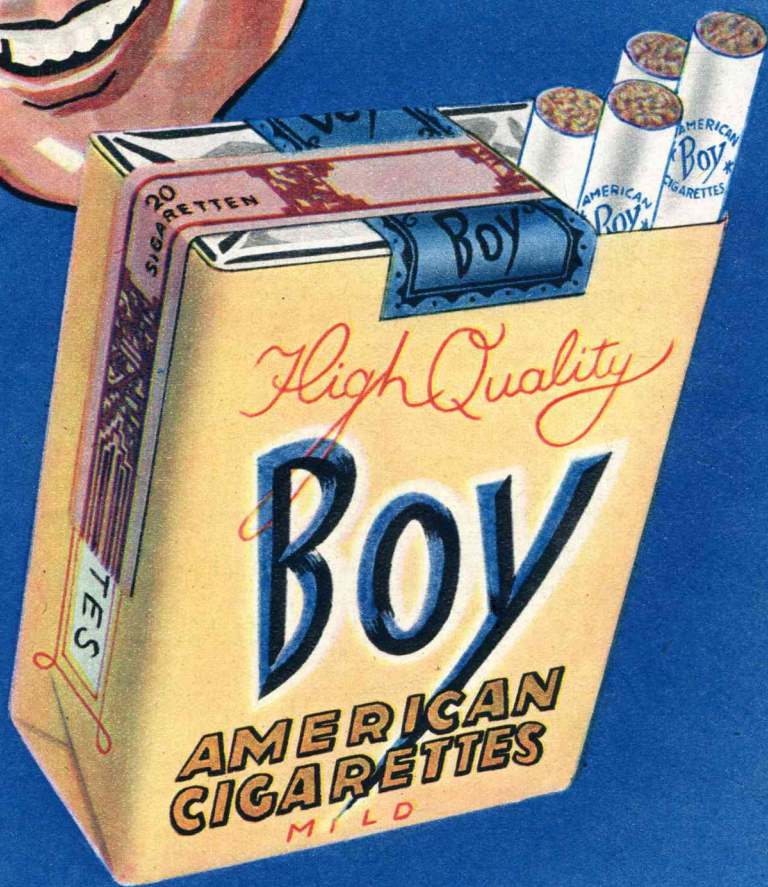

het natuurproduct
voor uw haar!

Iederen dag slechts een paar druppels zijn voldoende om Uw haar gezond en krachtig te houden. Door de gunstige inwerking van Dralle's Berkenhaarwater op de hoofdhuid wordt de haarwortels versterkt en daardoor de natuurlijke groei van het haar bevordert. Bovendien bestrijdt en voorkomt het roos en haaruitval.

Uw haar zal weer zacht, soepel en glanzend worden en er steeds welverzorgd uitzien door dagelijksche behandeling met

BERKENHAARWATER
BERKENSHAMPOO — BERKENHAARDROOGPOEDER

OH BOY
what a cigarette!